

VPS *nr. 1*
MAGAZIN

Faileton

virtual-project.eu

Foileton TRACIA MAGAZIN

Continuă în noua formulă

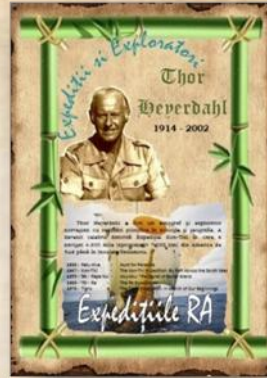
VP MAGAZIN

Vă veți întâlni cu foiletoane vechi și noi, traduceri inedite în premieră și multe surprize!

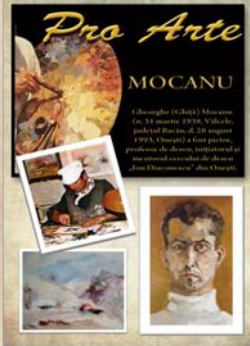
VP Magazin

**România Pitorească
Mănăstirea
Prislop**

**Expediții și Exploratori
Thor Heyerdahl
Expedițiile RA
Capitolul 9**

**ProArte
Gh.Mocanu
Peisaje**

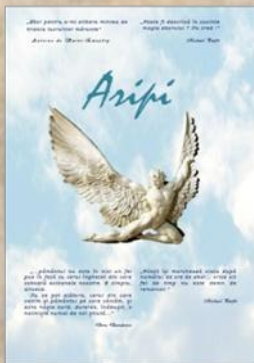
**Keith Douglass
Commando
Partea a II-a**

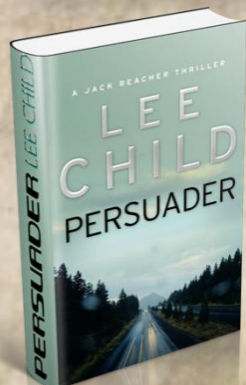
**Special
Sergiu Someșan
Topograful**

**Dave Wolverton
Ascensiunea
Forței
Capitolul 12**

**Aripi
Doru Davidovici
Culoarea Cerului
-fragmente-**

**Lee Child
Persuader
Capitolele 2-3**

**Tim Powers
Pe ape și mai
tulburi
Capitolele 2-3**

ROMÂNIA PITOREASCĂ

MĂNĂSTIREA PRISLOP

De aproape șapte secole, Mănăstirea Prislop reprezintă unul din cele mai importante așezăminte religioase ortodoxe din Transilvania. În decursul existenței sale de peste șase veacuri, mănăstirea a îndeplinit un rol cultural semnificativ în viața românilor transilvăneni.

Acest așezământ ardelean stă sub semnul a trei sfinți: Nicodim de la Tismana, Ioan de la Prislop și încă necanonizatul Arsenie Boca.

Situată la poalele Retezatului, la altitudinea de 580 m, într-o poiană înconjurată de mult spațiu verde, după care urmează dealurile acoperite cu păduri de stejar, fag, carpen, pin, molid, mesteceni și arbuști, la aproximativ 10 kilometri de orașul Hațeg și aproximativ 30 de kilometri de orașul Hunedoara, pe teritoriul comunei Silvașu de Sus, sihăstria din munții Hunedoarei a fost dintotdeauna una din cele mai renumite mănăstiri ortodoxe ale Transilvaniei. Faima sa a atins o amploare nebănuită după ce mormântul părintelui Arsenie Boca, cel care a ținut să-și găsească aici odihna veșnică, a devenit în fiecare an de 28 noiembrie un loc asaltat de pelerini din toate zările.

Conform unor legende locale, întreținute din motive lesne de înțeles, ctitorirea Mănăstirii Prislop i se atribuie providențialului călugăr sârb Nicodim de la Tismana, cel pe bună dreptate considerat drept întemeietorul vieții monahale în Țara Românească, însă acestuia i s-au trecut printre merite și alte numeroase asemenea lăcașe de cult, bănuieli insuficient sau chiar deloc susținute documentar. Însă acest fapt nu impietează cu nimic asupra bunului renume de care așezământul de la Prislop s-a bucurat din Evul Mediu și până acum.

Drumul spre mănăstire (asfaltat) ne oferă priveliști minunate, în mare parte pe culmea dealurilor cu orizont larg deschis spre Valea Streiului și spre Țara Pădurenilor, iar din Hațeg până la Silvașu avem superba depresiune a Hațegului, care se întinde până la poalele munților Retezat.

Scurt istoric

Mănăstirea Prislop este cunoscută și sub numele de „Silvaș”, după satul Silvașu de Sus, găsit pentru prima dată în documente în anul 1360. La 200 de metri de actuala biserică se află locul numit „La Mănăstirea Bătrâna”, dovada existenței acolo a unei mănăstiri mai vechi, din lemn.

Nu se cunosc începuturile mănăstirii. Deoarece era amplasată pe pământuri care ținuseră de nobilii români din Ciula, se poate presupune ca ei au fost ctitorii laici ai locașului. Nu se poate vorbi, cu niciun fel de date pozitive, despre vreo sihăstrie din secolele XIII-XIV.

Biserica actuală a Mănăstirii Prislop datează de la sfârșitul secolului al XIV-lea și a fost construită din piatră, în plan triconic, cu turla pe naos, arhitectură specifică bisericilor din Țara Românească. Istoriografia mănăstirii arată că Sfântul Nicodim de la Mănăstirea Tismana a copiat la Prislop, între anii 1404-1405, „Tetravanghelul slavon” aflat azi la Muzeul de Artă.

Există o singură mărturie care este consemnată despre prezența lui Nicodim de la Tismana, în Ungaria medievală. Ea este însemnarea de pe Evangheliarul său: „Această Sfântă Evanghelie a scris-o popa Nicodim în Țara Ungurească în 6913 (1404-1405)”.

Vreme de câteva secole, consemnările și mărturiile documentare despre mănăstire sunt destul de rare, dar acestea dovedesc continuitatea vieții duhovnicești la Prislop.

A trecut ca orice ctitorie ortodoxă din Ardeal prin toate patimile, mai puțin distrugerea.

După o istorie zbuciumată, în care sunt consemnate incendierea mănăstirii, ordonate de generalul austriac Nicholas Adolf Bukow în anul 1762, și mai multe lucrări de restaurare și consolidare (1775, 1897-1899, 1908-1909, 1923-1924), la data de 25 noiembrie 1948, Mitropolitul Ardealului, Nicolae Bălan (1920-1955), îl aduce aici pe Ieromonahul Arsenie Boca, de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, iar în 1950 au fost aduse și maicile.

Părintele Arsenie Boca a sculptat personal catapeteasma și a executat mai multe lucrări de renovare a bisericii și a celorlalte clădiri, fapt pentru care este considerat astăzi ca cel de-al treilea ctitor al mănăstirii. Mormântul său se află în cimitirul Mănăstirii Prislop.

În urma decretului nr. 410/1959, și Mănăstirea Prislop, ca, de altfel, majoritatea mănăstirilor, a fost desființată, fără a avea în vedere importanța ei spirituală în viața românilor „de dincolo de Carpați”. De fapt, era perioada instalării ateismului, care tocmai aceasta urmărea, desființarea spiritualității românești.

Abia în anul 1976 a fost din nou reînființată, tot ca mănăstire cu destinație pentru maici.

După anul 1990 s-au făcut lucrări de consolidare și restaurare atât a bisericii, cât și a clădirilor pentru stareție, chilii și cămine aflate la răsărit de biserică.

În anul 1991, în incinta mănăstirii a fost înființat Seminarul Teologic Monahal Sfânta Ecaterina, cu o durată de școlarizare de cinci ani. Unele maici și eleve își desăvârșesc talentul artistic continuând vechiul meșteșug românesc al pictării de icoane pe sticlă. Școlilor seculare de iconari de la Nicula, Arpaș sau Laz li se alătură acum cea de dată mai recentă, de la Prislop.

Sfântul Ioan de la Prislop

De numele mănăstirii se leagă existența Sfântului Ioan de la Prislop, care s-a retras de la mănăstire la 500 de metri pe râul Slivăț, unde și-a construit o chilie din piatră, cunoscută și azi sub numele de „Casa Sfântului”. Se presupune ca a trăit aici secolul al XV-lea sau în prima jumătate a secolului al XVI-lea.

Săpându-și peștera într-o stancă sub munte, asemenea altor sihaștri, s-a nevoit acolo singur până la moarte cu grele și neștiute osteneli. A murit foarte devreme din cauza unui vânător care, văzându-l în gura peșterii și confundându-l cu un animal sălbatic, l-a împușcat.

Acest monah marcant a fost canonizat în iunie 1992 de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, sub numele de Sfântului Ioan de la Prislop, ziua sa celebrându-se pe 13 septembrie.

Despre Ioan Sihastrul vorbește atât tradiția locală cât și călugărul Efrem, autor al „Plângerii Mănăstirii Silvașului”, scrisă după anul 1762, prin următoarele versuri:

„Și atunci, un tânăr oarecare din sat
Numele lui Ioan, Sfântului Nicodim a urmat;
Din lume și rudenii cu totul au ieșit
De aici la mine au venit.
Într-o stancă chilie și-au făcut
În care slujind, lui Dumnezeu a plăcut
Și pe el după sfârșit Dumnezeu l-a proslăvit;
Peștera și acum se găsește
Și „Chilia Sfântului” se numește.
Iară după oarecare întâmplare,
Cu a lui Dumnezeu înainte apărare,
Rudele sfântului cele din sat
Moaștele cu totul le-au ridicat
Și în Țara Românească le-au adus
La oarecare mănăstire le-au pus.
Însă la neamul lui pururea se pomenește
Fiindcă și o părticică din moaștele lui se găsește.”

în

Părintele Arsenie Boca

Nu departe de chilia Sfântului Ioan, se află locul de odihnă al unui alt viețuitor al mănăstirii: Părintele Arsenie Boca.

„Torturat și vânat” de către securitate până la sfârșitul vieții, Părintele Arsenie este considerat a fi al treilea ctitor al actualei mănăstiri deoarece, în toți anii în care a trăit aici (41 de ani) a pictat fresce și icoane deosebit de valoroase astăzi, a reorganizat viața de obște și a redat mănăstirii strălucirea și frumusețea de care se bucură astăzi mii de credincioși veniți chiar și de peste hotare.

Părintele Arsenie Boca se naște la 29 septembrie 1910, la Vața de Sus, lângă Brad, județul Hunedoara. Părinții săi, Iosif și Cristina, îi pun la botez numele Zian.

Din anul 1929, tânărul Zian începe școala primară în satul natal și apoi intră la Liceul National Ortodox „Avram Iancu” din Brad, pe care-l absolvă în anul 1929.

În anul 1929, tânărul seminarist se înscrie la Institutul Teologic din Sibiu, iar în 1933 pleacă la studii la Academia de Arte Frumoase din București.

Pe lângă studiile teologice, el urmează și cursuri de medicină (în special cele de anatomie), participă cu interes la prelegerile de mistică ale lui Nichifor Crainic. Frecventează și alte cursuri în domeniul culturii și artei.

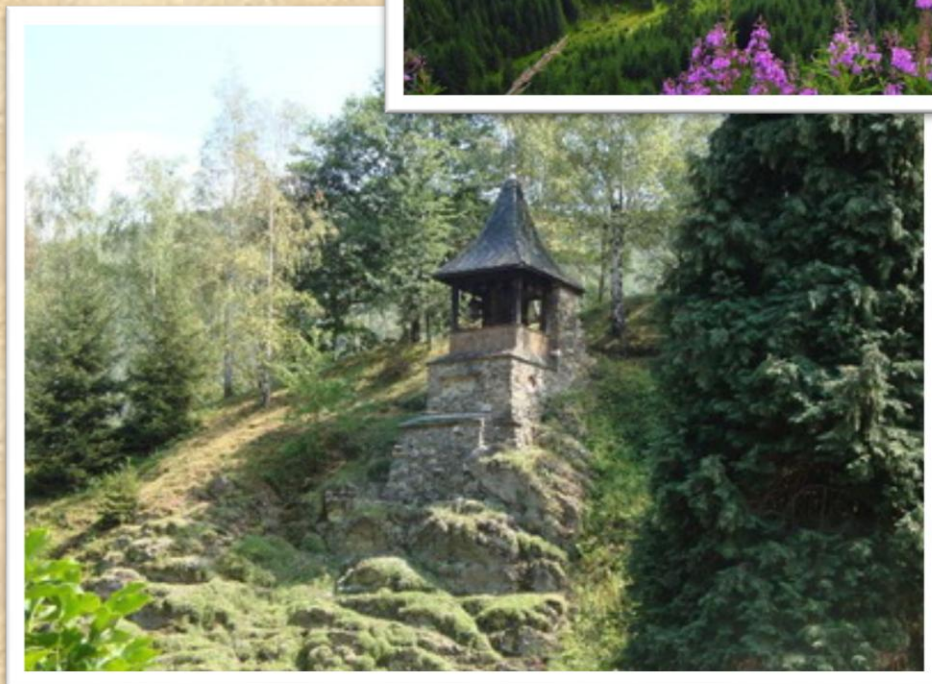
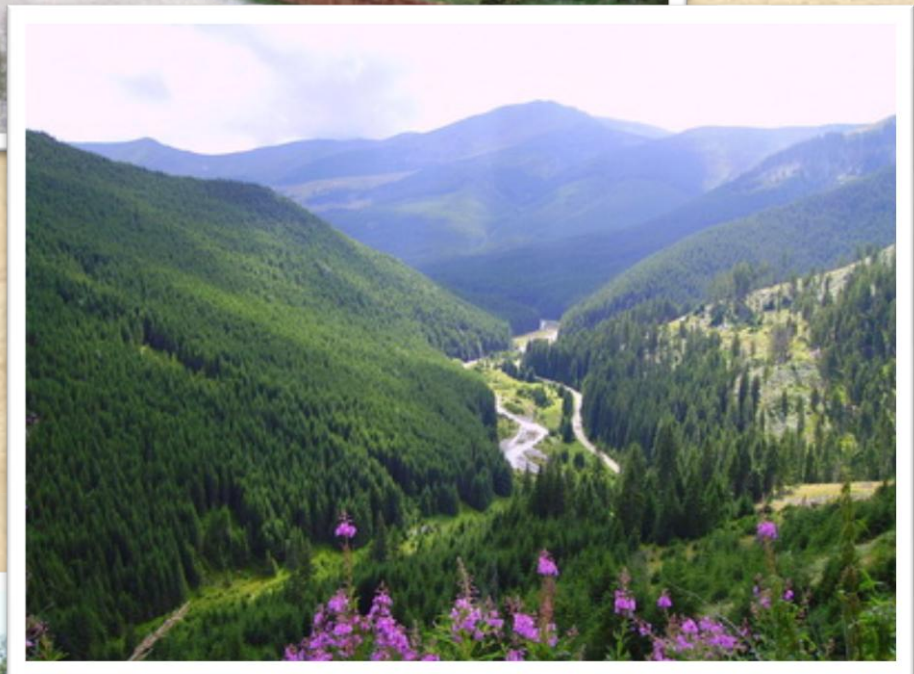
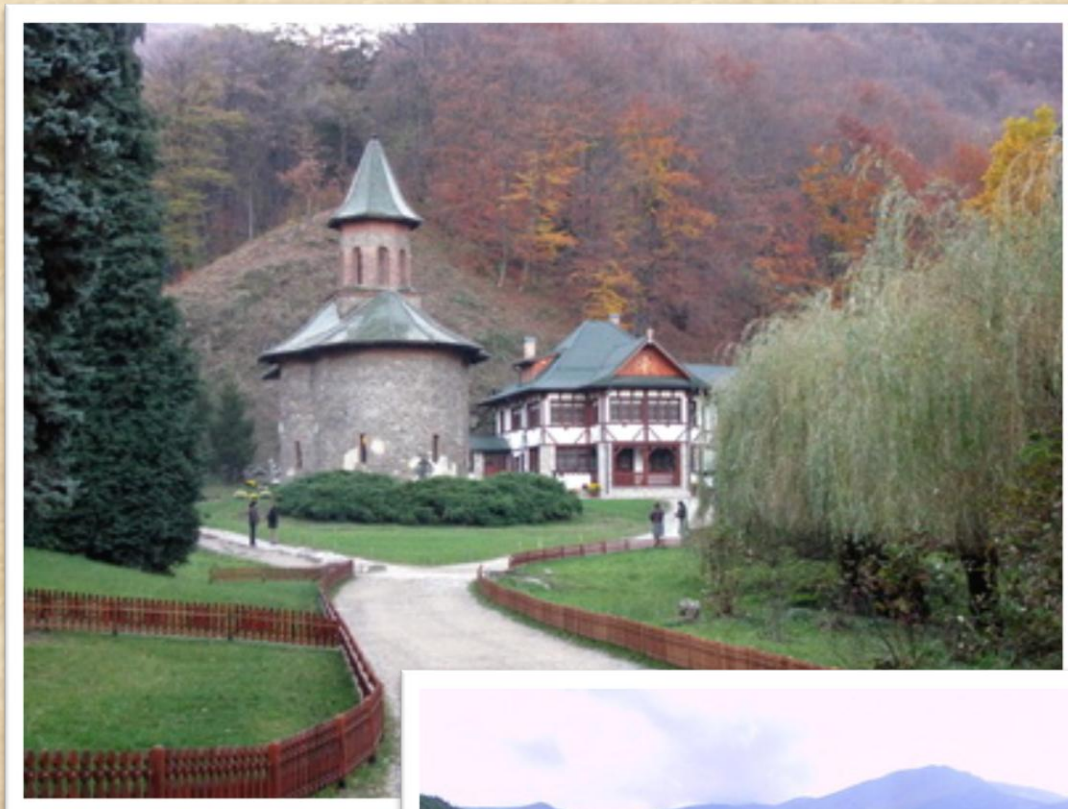
La data de 29 septembrie 1935 el este hirotonit diacon celib. Din anul 1939, după terminarea Academiei de Arte Frumoase, urmează o scurtă perioadă de ucenicie în monahism la Sfântul Munte Athos.

În luna iunie a anului 1939, intră în obștea Mănăstirii Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus. Doar peste un an, la 3 mai 1940, el este tuns în monahism la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, primind acum numele de Arsenie. Peste doi ani, la 10 aprilie 1942, este hirotonit preot.

În anul 1943, el intră în atenția Securității. În anul 1945, părintele este anchetat la Râmnicu Vâlcea, iar în următorul an, la Brașov. În anul 1948, Patriarhul Justinian se gândește să-l cheme pe Părintele Arsenie la treapta arhieriei. În același an, este anchetat la Făgăraș. La data de 25 noiembrie 1948, Mitropolitul Nicolae Bălan îl aduce personal la Prislop pe Ieromonahul Arsenie Boca, cu gândul de a-l „ascunde” de Securitate.

După cum oarecum se știe, în ultimele două decenii de viață, părintele Arsenie s-a ocupat cu „zugerăvirea în sufletele oamenilor”, lucrând mai bine de 15 ani la desăvârșirea pictării bisericești de la Drăgănescu. Ultimii ani, părintele și i-a petrecut la mănăstirea din Sinaia, acolo unde avea să și răposeze în 1989, fiind înmormântat, conform propriei dorințe, la Prislop. În anii de după 1990, mormântul părintelui a devenit cel mai asaltat loc de pelerinaj de la noi din țară, lucru la care a contribuit și strania coincidență că părintele a murit exact pe 28 noiembrie, adică exact ziua Sfântului Ștefan cel Nou, ale cărui fapte și cumplit martiriu tocmai le zugrăvise pe pereții bisericii de lângă București de la Drăgănescu.

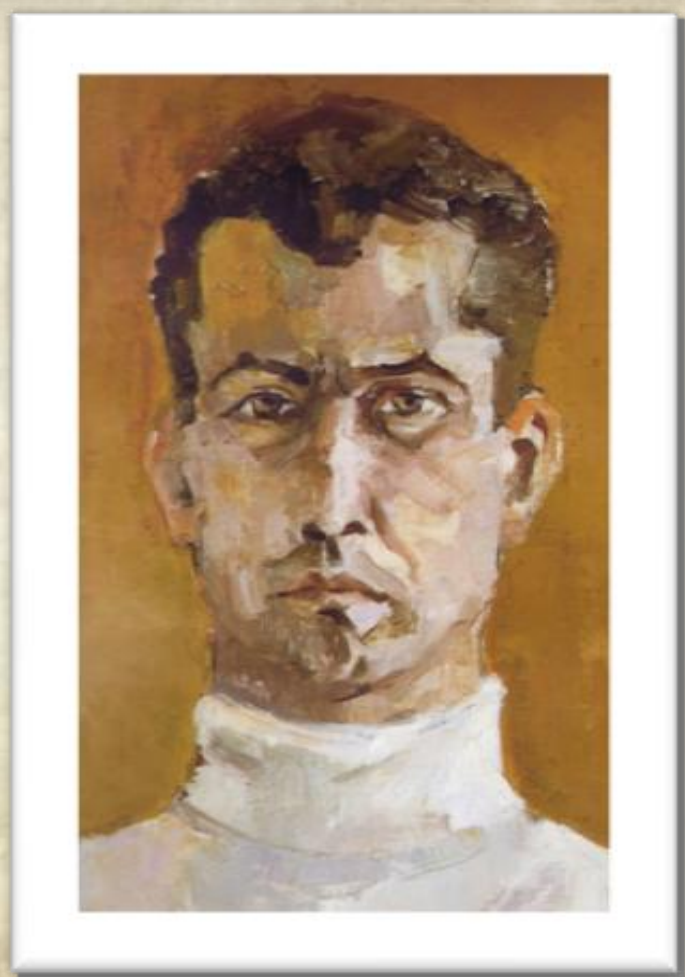
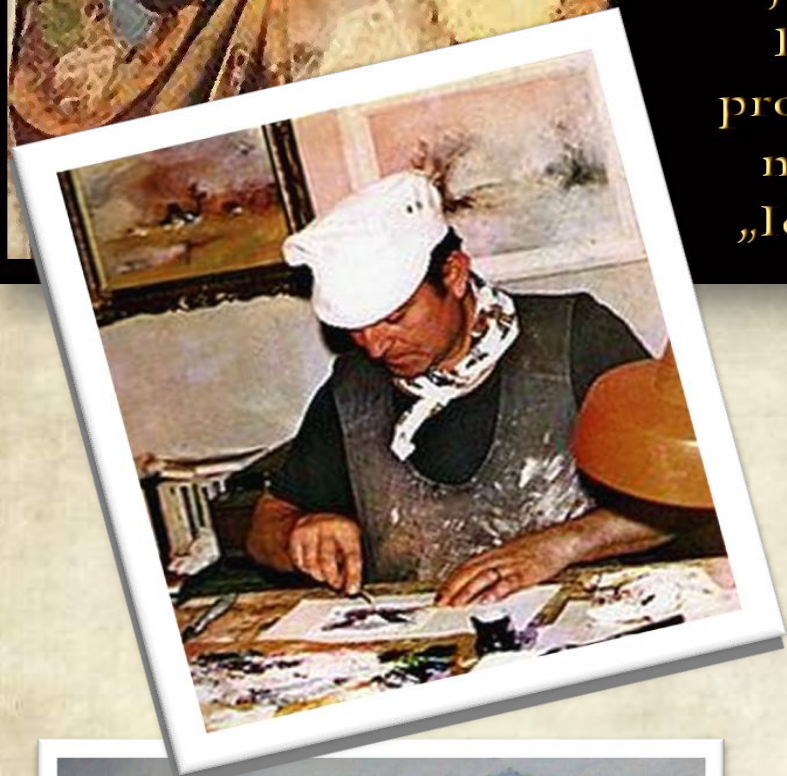

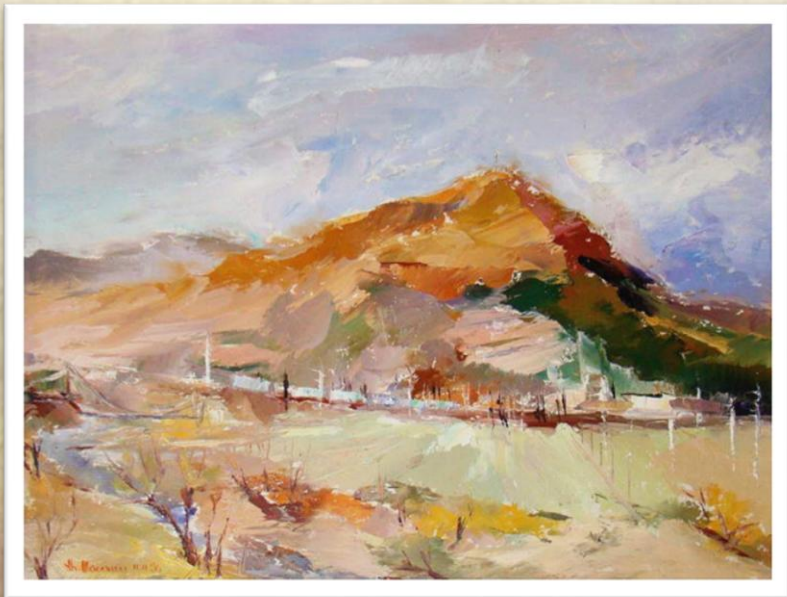
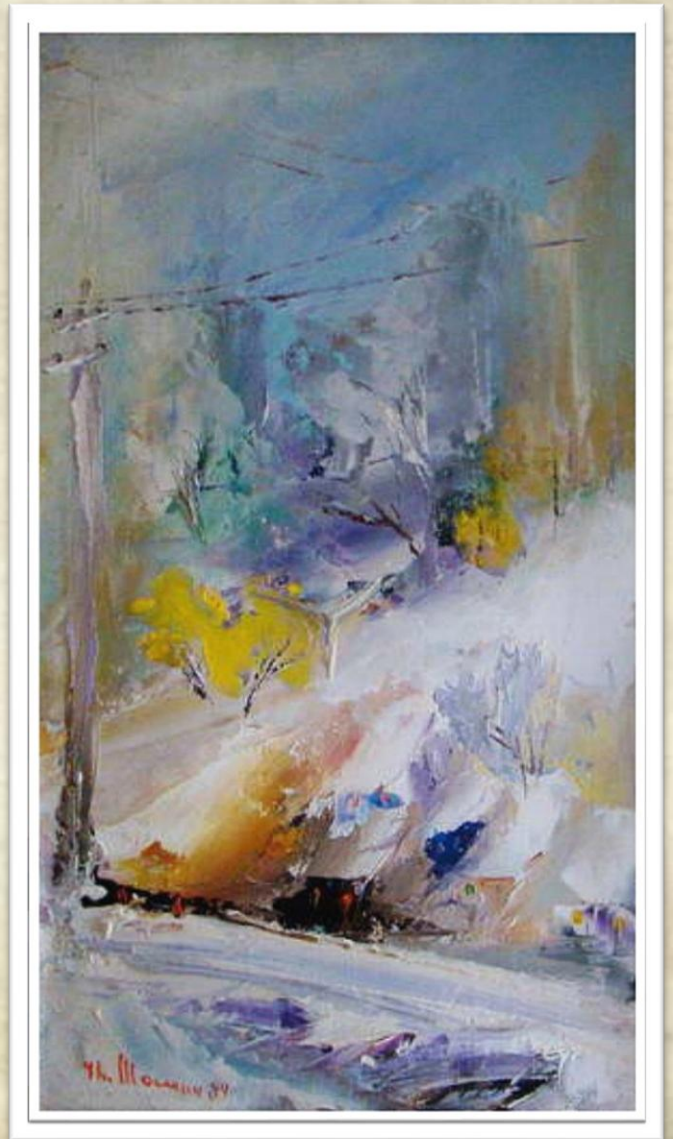

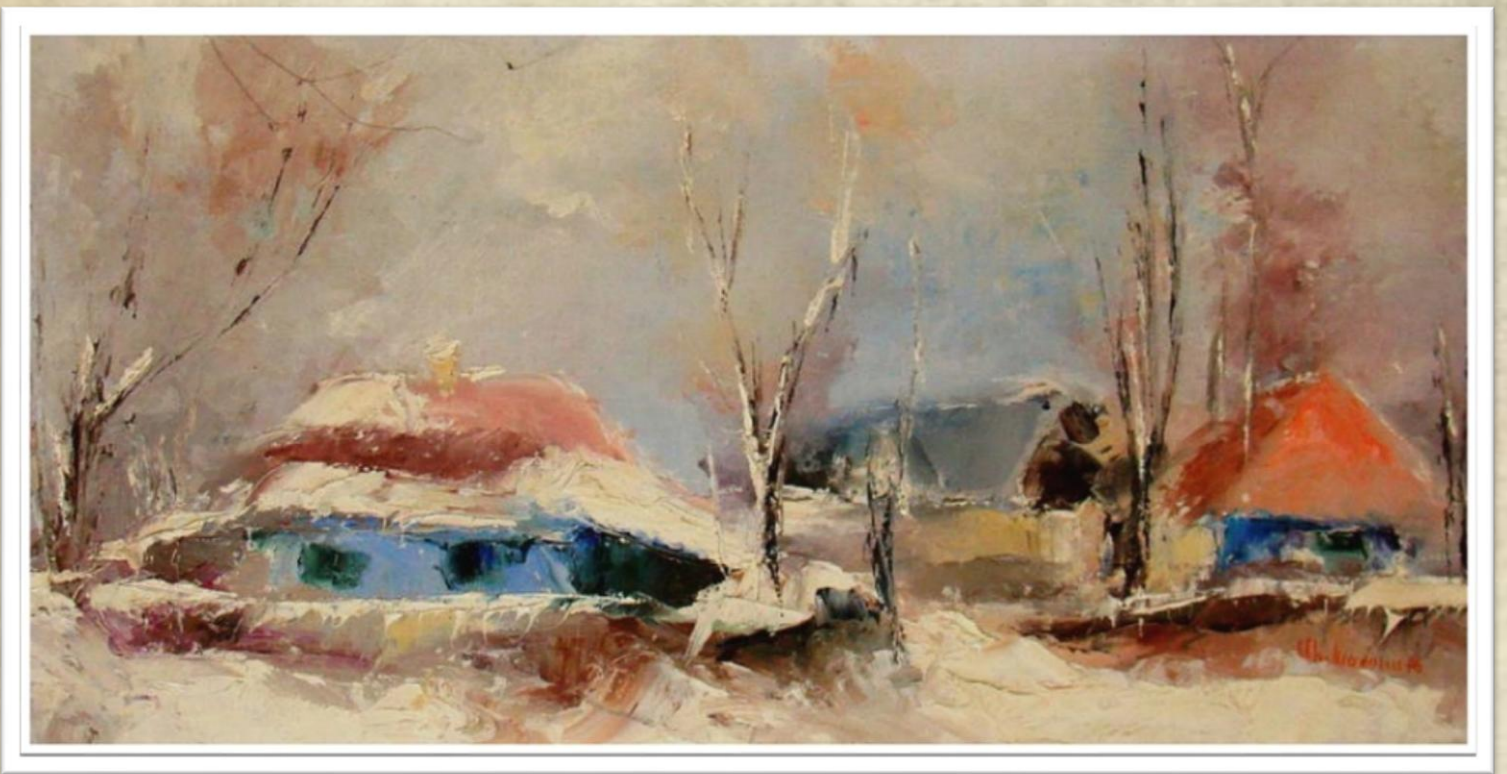
Dna Arte

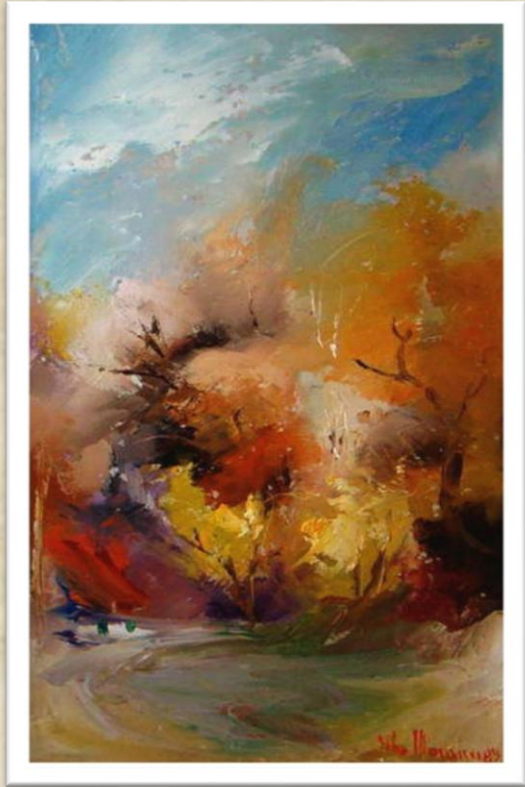
MOCANU

Gheorghe (Ghiță) Mocanu
(n. 31 martie 1938, Vâlcele,
județul Bacău, d. 28 august
1993, Onești) a fost pictor,
profesor de desen, inițiatorul și
mentorul cercului de desen
„Ion Diaconescu” din Onești.

SERGIU SOMEȘAN

(n. 8 decembrie 1954, Reghin, județul Mureș, România) este un scriitor român de science-fiction și fantasy contemporan.

A urmat școala primară în Teaca, județul Bistrița-Năsăud, și în Codlea, județul Brașov. Liceul l-a început în Codlea și l-a terminat la Petroșani, unde a urmat apoi trei ani cursurile Institutului de Mine din Petroșani.

Între 1972 și 1990, a încercat mai multe meserii, în cele mai diverse domenii: topograf la Mina Dalja din Petroșani, merceolog, tehnician, armurier, electronist, instructor la un club de radioamatori, profesor suplinitor de limba și literatura română, director la Casa de cultură a sindicatelor din Codlea. Sergiu Someșan afirmă despre această perioadă a vieții sale ca fiind una foarte importantă în formarea lui ca scriitor și că în proza sa se regăsește experiența acumulată în acești ani „de căutare”.

Din 1990 până în anul 2000, a ocupat mai multe funcții în administrația publică locală, în cadrul Primăriei municipiului Codlea. După 2000, a avut mai multe perioade în care a lucrat în străinătate.

Carierea sa literară, este la fel de interesantă. Publică poezii începând din 1971, în revistele *Orizont* (Timișoara), *Convorbiri literare* (Iași) și *Tomis* (Constanța).

Din 1972, publică proze în *Vatra*, *Revista Magazin*, *Viața Militară*, *Pentru patrie*, dar și în *Helion*-ul timișorean, precum și în multe alte fanzine și almanahuri (de pildă *Anticipația* 1987). În plus, un volum de versuri la Editura Litera, **Cuvinte de vânzare**.

În 1987, ia premiul I la concursul Helion organizat de Casa Universitarilor din Timișoara, cu povestirile „*Să n-o săruți pe Isabel*” și „*O casca albă și un copil în ploaie*”.

După 1990, devine redactorul a trei reviste (*Alfa*, *Comando* și *Vampirii*) dintre care cea mai longevivă a fost *Alfa* (doi ani!), apoi lucrează ca ziarist la *Gândul Liber* și la *Transilvania Expres*.

În 2000, publică volumul de povestiri SF, **Să n-o săruți pe Isabel** (Editura Arania, Brașov).

În 2001, apare a doua sa carte, **Radiestezia – realitate și mister** (Editura Arania, Brașov) – aceasta dorindu-se un eseu asupra paranormalului. Pe 8 decembrie 2001, îi apare al doilea volum de proză scurtă fantastică, **Carte de magie** (Editura Arania, Brașov).

În mai 2003, la Timișoara, în cadrul celei de-a doua săptămâni internaționale a SF-ului, lansează încă un volum de proză scurtă, intitulat **Cadouri de Crăciun** (Editura Karmat Press, Ploiești), iar în 2004 volumul de proză scurtă fantastică **Aproape îngeri** (Editura Cartea Românească).

Urmează, tot în 2004, un nou volum de proză fantastică, **Numărul fiarei** (Editura Vremea XXI) și o carte cu o prezentare grafică deosebită, cu titlul **Poiana îngerilor** (Editura Aldus).

A mai publicat volumele de povestiri **Șapte flori erotice** (Editura Vremea, 2006) și o antologie în limba engleză din propriile sale scrieri, **Do Not Kiss Isabel** (Editura Infarom Publishing, 2008).

Postat inițial integral pe internet, **Apocalisa după Ceaușescu** (Editura Vremea, 2012) este primul său roman, debutul unei proiectate trilogii .

Povestirea **Topograful**, prezentată în acest număr, a fost publicată în Gazeta SF (februarie 2013).

TOPOGRAFUL

În întunericul profund care domnea în compartiment, întrerupt numai din când în când de pâlپări palide de lumină cețoasă venite de la becuri îndepărtate, am auzit cum se deschide ușa și mâna controlorului îmi scutură ușor umărul:

— Ne apropiem!

Încet, să nu îi deranjez pe ceilalți călători, am început să îmi strâng bagajele. Teodolitul în cutia lui metalică și valiza cu haine. Mi-am căutat pe băjbăite pantofii sub banchetă, o clipă, o lungă clipă, picioarele mele au căutat în gol și mi-am adus aminte de tânărul din Gara de Nord care umbla desculț prin zăpada de pe peron, plângându-se că i s-au furat ghetele, apoi picioarele mele neliniștite i-au găsit, s-au strecurat recunoscătoare în ei și m-am ridicat în picioare gata să cobor. Întunericul a început să fie întrerupt tot mai des de becuri puternice, din întuneric se iveau pentru o clipă în fața ochilor vagoane, clădiri și magazii cenușii, pe scurt, toate semnele care anunțau apropierea unei gări. Mi-am luat puținele bagaje și am ieșit pe coridor, aducându-mi aminte de vorbele șefului înainte de plecare:

— Alex, ești singurul fără obligații familiale pe care pot să îl detașez în pustietățile ălea. Se redeschide o mină care acum este în conservare și nu au un specialist să le facă o expertiză. Ți dai seama ce ne așteaptă dacă totul merge bine: subvenții, bani, oportunități... Am dat lovitură, dacă te descurci. Am să te plătesc regește!

Am privit în întunericul cețos de afară, în timp ce trenul începea să frâneze, scârțâind din saboții frânelor. Era trei și jumătate dimineața. Nu știam ce părere avea șeful meu despre salariul regilor, dar aveam de gând să îl fac să afle cât de curând.

Conducătorul a venit să îmi deschidă ușa de la vagon, impresionat poate de inscripțiile argintii de pe cutia teodolitului meu Suunto, în care cuvântul laser revenea obsesiv. Atât de obsesiv, încât am stat tot timpul cu ochii pe el, de frică să nu îmi fie furat în Gara de Nord de cineva care să îl confunde cu o instalație de produs efecte luminoase într-o discotecă. Va trebui să îi fac totuși o husă într-una dintre zile, ca să scap de griji.

Am privit în lungul trenului în timp ce am coborât: de undeva, dintr-un vagon aproape de locomotivă, a mai coborât un om; se vede treaba că era localnic, pentru că s-

a pierdut rapid printre linii înainte de a-mi da seama pe unde a luat-o. Locomotiva a șuiertat scurt de trei ori, s-a pus în mișcare, impieगतul care îi dăduse plecarea a privit o clipă spre mine, apoi a intrat în căldura biroului de mișcare și în numai câteva clipe am rămas singur pe peronul pustiu. Am dat din umeri; nu era prima data când trebuia să mă descurc prin forțe proprii, așa că am pornit-o spre ieșirea din gară. Pustiu! Nici țipenie de om cât vedeai cu ochii de-a lungul străzii.

După un timp, din întuneric și ceață s-a desprins o mașină destul de veche, care s-a apropiat scârțâind din toate încheieturile până a ajuns în dreptul meu, unde a oprit. Din ea a coborât încet și parcă ezitând șoferul.

— Sunteți Topograful?

Printre altele eram și topograf, dar nu eram deloc obișnuit să fiu apelat așa. Drept care am ezitat destul de mult cu răspunsul meu. Suficient de mult cât să îl văd pe șofer că se neliniștește dintr-odată și se apropie de-a dreptul speriat speriat.

— M-a trimis domnul inginer șef Dobrotescu, de la mină, să aștept la trenul acesta un topograf care vine de la București să măsoare în mină... Dumneavoastră sunteți?

Ei, da, se pare că eu eram. După ce i-am comunicat asta și șoferului, l-am văzut destinzându-se dintr-odată, ușurat de parcă ar fi scăpat din cine știe ce primejdie. Cine știe ce zbir de șef mai era și Dobrotescu ăsta, dacă le putea inspira o asemenea teroare oamenilor lui. Trebuia să fiu atent cu el, mi-am spus în timp ce mă instalam cu bagaje cu tot pe bancheta din spate. Deși atunci când am vorbit cu el la telefon să stabilem detaliile părea un om destul de cumsecade. Urma să văd mâine cum voi proceda cu el. După ce porni mașina, șoferul se întoarse spre mine parcă ceva mai liniștit:

— Mi-a spus domnul inginer-șef să vă cazez la hotel și să vin dimineață pe la zece să vă aduc la mină. Dacă este prea devreme, să îmi spuneți ora la care vă convine și vin să vă iau.

Am ezitat puțin înainte de a-i da răspunsul. Am fost tentat să îi spun apoi să vină la zece și jumătate, numai pentru a face o breșă în țesătura atât de migălos țesută de Dobrotescu. Dar, aducându-mi aminte de panica bietului șofer la simpla mea ezitare, am preferat să nu le dau peste cap planurile, mai ales că acum conducea cu o viteză destul de mare pe străzile pustii.

— E perfect la zece, am spus și m-am aplecat peste umărul lui să privesc vitezometrul: peste o sută douăzeci la oră.

Nu îmi plăcea deloc, mai ales că străzile erau înguste și carosabilul destul de umed. Se pare că aceeași părere a avut-o și un agent de poliție, pentru că din bezna unei străzi lăturalnice s-a pornit o sirenă și noaptea o fost dintr-odată fulgerată de lumina intermitentă a unui girofar. Șoferul a dat din umeri oarecum plictisit și a încetinit în timp ce eram depășiți de o mașină de poliție. A oprit mașina fără să coboare, deschizând doar geamul și așteptându-l pe agent să se apropie. Acesta pregătea deja carnetul de amenzi.

— E a doua oară luna asta când depășești viteza legală. De data asta nu te mai iert, făcu agentul morocănos și începu să scrie.

Se vede treaba că se cunoșteau de multă vreme, pentru că șoferul meu începu să zâmbească liniștit și se aplecă puțin pe gemul deschis.

— Nu te mai chinui cu hârtiile. Sunt cu Topograful.

Nici dacă ar fi spus că este cu regina Angliei nu ar fi obținut un efect mai dramatic. Carnetul de amenzi a dispărut ca prin farmec și polițistul a încremenit într-o poziție de drepti aproximativă. A aprins lanterna și a încercat să lumineze locul din spate al mașinii, apoi poate că și-a dat seama că asta ar însemna un fel de sacrilegiu, așa că s-a mulțumit să lumineze roțile mașinii, înclinându-se spre locul unde bănuia că aș fi eu.

— Să trăiți! îmi salută el respectuos teodolitul, care, tronând pe valiză, părea mult mai impresionant decât mine în penumbra din mașină.

S-a întors apoi aspru spre șofer:

— Cu atât mai mult trebuie să ai grijă! La hotel mergeți? Urmați-mă! Vă conduc până acolo.

Cu sirena și girofarul în funcțiune, a pornit înaintea noastră, destrămând liniștea micului orașel. Norocul meu era că hotelul era situat destul de aproape. O clădire mică, cu patru etaje, în care luminile s-au aprins ca prin farmec atunci când șoferul a deschis ușa mașinii, ca și cum am fi fost așteptați.

O femeie între două vârste, elegantă se ridică de la recepție și veni în întâmpinarea noastră. În mână avea o cheie.

— Vă așteptam, domnule Popescu, poftiți pe aici, am fost anunțați de sosirea dumneavoastră, uitați cheia de la cameră. Cea mai bună cameră pe care o avem. Restul formalităților le vom îndeplini mâine, sau când va fi timp.

Se întoarse spre șoferul care încremenise cu teodolitul și valiza mea în mână.

— Poți să pleci. De acum ne ocupăm noi. Anunță că domnul Popescu a ajuns cu bine.

A așteptat până când șoferul a închis ușa, apoi s-a întors iar spre mine:

— Dacă ar fi fost după ei, ar fi trebuit să coborâți încă din noaptea asta în mină să o măsurați, a spus ea puțin ironic. E timp pentru toate, nu-i așa? mă întrebă.

Dar, cum întrebarea părea să fie pur retorică, nu i-am răspuns și am privit cheia, încercând să aflu cam unde ar putea fi camera 101. Văzându-mi nedumerirea, zâmbi.

— Am să vă dau pe cineva să vă ajute la bagaje și să vă arate camera, spuse ea și se îndreptă spre birou, unde apăsă pe o sonerie.

Dintr-o cameră din spate ieși o fată somnoroasă, căscând și frecându-se la ochi.

— Trezește-te, Angela. N-o să îți țin locul toată noaptea. Condu-l pe domnul la camera 101 și ia-l pe băiat să vă ajute la bagaje. Ai grijă cum te porți, adăugă ea în șoptă, dar suficient de tare ca să aud și eu. E Topograful!

Nici dacă ar fi primit în plină figură o cană de apă rece nu s-ar fi trezit Angela mai repede. Privindu-mă cu ochi mari și înspăimântați, apucă pe băjbăite valiza și teodolitul și o luă înainte, șoptind abia auzit:

— Am înțeles, doamnă directoare!

Apoi, întorcându-se din mers spre mine:

— Urmați-mă, domnule.

Am început să urc scările în urma ei, apoi, după ce am cotit, i-am luat valiza și teodolitul din mână; nu suport să îmi ducă o femeie bagajele și se vedea treaba că ea uitase că trebuia să cheme pe cineva să ne ajute. În timp ce o urmam, mă întrebam dacă nu cumva mamele din oraș își speriau copiii mici cu vorbele: „Culcă-te, că dacă nu, chem Topograful!”

Ei bine, Topograful venise, era mort de somn și habar nu avea ce se întâmplă. Dar, din câte îl cunoșteam, era hotărât să afle.

Angela îmi deschisese ușa camerei, eu am așezat valiza și teodolitul în debaraua de lângă ușă, apoi îmi arătă baia, șifonierul unde să îmi așez hainele și voi să plece.

Am prins-o de mână.

— Așteaptă puțin, Angela. Vreau să te rog ceva.

Roși toată și își trase mâna.

— Nu se poate, domnule... eu sunt măritată. Dar la șapte mă schimbă Valerica, și ea nu este.

Am început să râd din toată inima și m-am așezat pe pat, făcându-i semn să se așeze alături.

— Nu despre asta este vorba, Angela. Voiam pur și simplu să te întreb ce naiba este cu oamenii din orașul acesta.

Făcu ochii mari și mă privi mută, fără să înțeleagă.

Am scuturat exasperat din cap.

— Angela, toți oamenii pe care i-am întâlnit se poartă cu mine de parcă aș fi prințul moștenitor. De ce? Sunt un simplu topograf. Am să măsoz galeriile minei o lună, două, trei, cât o să fie nevoie, o să actualizez planurile, apoi voi pleca să-mi văd de ale mele. De ce se poartă așa cu mine?

Angela plecă capul și începu să întindă o cută inexistentă pe pătură. Mă privi o clipă fugar, apoi plecă iar ochii.

— A... asta era? Știți, mina a fost închisă cu peste șase ani în urmă. A fost trecută în conservare... Și tot orașul depinde de ea. Toți bărbații care lucrau în mină sunt șomeri. Acum veniți și măsurăți mina. Dacă găsiți totul în regulă... – avu o ezitare și mă privi iar cu coada ochiului – mina se va deschide din nou. Cred că vor să vă câștige bunăvoința.

M-am ridicat în picioare, m-am apropiat de teodolit și i l-am arătat.

— Ar trebui, atunci, să câștige mai degrabă bunăvoința acestui mic instrument. Dacă el zice că galeriile sunt drepte, sunt drepte. Iar dacă sunt contorsionate de trecerea timpului, sunt și gata. Nici eu, nici el nu putem minți, așa că ar fi bine ca toți să se poarte normal cu mine.

A dat să plece, dar în ușă s-a oprit și a privit la ceas, apoi s-a întors roșind spre mine.

— E numai patru. Până la ora șapte nu ne deranjează nimeni. Dacă vreți, rămân cu dumneavoastră să vă țin de urât.

Am privit-o cum își frământa neliniștită mâinile sub șorțulețul alb, ca de subretă. Două șuvițe rebele îi încadrau fața, dându-i un farmec aparte. M-am apropiat încet de ea și, ezitând, am apucat-o de bărbie, încercând să-mi înving oboseala. Avea pielea albă, mătăsoasă și o simțeam tremurând.

— Angela dragă, am călătorit toată noaptea cu trenul. Sunt obosit și tot ce vreau este să dorm. Și apoi, nimeni, crede-mă, nimeni nu mă va putea face să măsluiesc rezultatele măsurătorilor. Nici măcar o fată atât de drăguță ca tine. Ce va fi va fi.

Am sărutat-o pe frunte cât de cast am putut și m-am uitat la ea cum a plecat întorcând capul și privindu-mă încă o dată din ușă, cu niște ochi mari, căprui, nedumeriți și parcă vinovați, lăsându-mă și pe mine la fel de nedumerit: era prima fată pe care o sărutasem, fie și pe frunte. Senzația nu fusese chiar atât de dezagreabilă cum mă așteptasem. Cum somnul îmi fugise cu totul, am ieșit în balcon să privesc orașul. La numai trei sute de metri în fața mea se zărea gara. Era legată de oraș printr-o pasarelă care traversa liniile de cale ferată și pe care aș fi putut trece ca să ajung la hotel în numai trei minute. În loc să îmi arate cineva drumul au preferat să deranjeze un șofer, pe directoarea hotelului și mai știu eu pe cine pentru a-mi câștiga bunăvoința. Sau din cu totul alt motiv. Pe care eram ferm hotărât să îl aflu a doua zi. Mai ales că, din câte știam, nu gradul de conservare al unor galerii hotăra redeschiderea unei mine. Ci cantitatea de cărbune, calitatea lui și costul de extragere. Prea mă credeau copil, sau poate că îmi scăpa mie ceva.

*

M-am trezit ușor, fără să fie nevoie să mă scoale cineva, cam pe la nouă dimineața, am făcut un duș rapid, m-am îmbrăcat și am coborât în restaurantul hotelului, nu înainte de a-mi pregăti teodolitul și un rucsac mic, ușor de purtat, în care am pus restul instrumentelor de care urma să am nevoie în mină. Am luat o masă ușoară – dacă trebuia să cobor astăzi în mină nu voiam să fiu prea plin –, apoi am rugat-o pe fata de la recepție – bănuiam că ea trebuia să fie Valerica, pentru că mă privea mereu curioasă în timp ce vorbeam cu ea – să sune la mină ca să vadă dacă pot să trimită mai repede șoferul după mine.

— Nu-i nevoie, domnule Popescu. Șoferul așteaptă deja afară... știți, în cazul că vreți să ajungeți mai repede.

I-am întins cheia de la cameră și am privit-o mai bine. Era o roșcată sprintară și veselă, care m-a făcut să-mi pară bine că nu a fost ea de serviciu azi-noapte. O clipă, mâinile ni s-au atins când i-am dat cheia și ochii ni s-au întâlnit, iar ea a zâmbit ușor, perfect conștientă de farmecul ei. Într-o bună zi, când va afla, va fi foarte dezamăgită, dar simțeam nevoia să amân cât mai mult acest moment.

A înclinat capul și i-a făcut semn unui tânăr care aștepta prin apropiere, iar acesta s-a repezit afară, de unde a sosit însoțit de șofer.

— Bună dimineața, a spus acesta, repezindu-se vesel spre mine. Cum ați dormit? Întrebă el și arată spre recepționeră cu un gest pe care credea că l-am văzut numai eu.

— A dormit foarte bine, a răspuns în locul meu, țăfnoasă, Valerica. Și nu cred că este problema ta cu cine a dormit, dacă asta voiai cumva să întrebi, l-a pus ea la punct.

Am încercat să îmi ascund un zâmbet și l-am urmat pe șofer afară. Cum orașelul era destul de mic, se pare că toată lumea se cunoștea cu toată lumea și mai ales își cunoșteau destul de bine unul altuia ocupațiile din timpul liber.

Acum am văzut mai bine mașina de astă-noapte: era un Mercedes vechi, dar bine întreținut. Văzându-mi privirea, șoferul mi-a deschis ușa și a oftat.

— Acum câțiva ani schimbam mașinile de două ori pe an. Cum i se părea directorului că nu mai lucește, gata, luam alta. Pe vremea aia mina mergea din plin și pe acolo se învârteau banii cu lopata.

A așteptat până m-am așezat comod, apoi, înainte de a porni, m-a privit în oglinda retrovizoare, spunând:

— Acum, că ați venit dumneavoastră, poate că se vor întoarce iar vremurile bune.

Am privit la orașul care își defila monoton clădirile dezolante pe lângă noi. Totul lăsa impresia de paragină, de loc de la capătul lumii. Oare chiar toți oamenii care locuiau acolo își legau speranțele de prezența mea în oraș?

L-am atins pe șofer pe umăr ca să îl fac atent.

— Eu am venit aici să mășor niște galerii vechi. De ce toată lumea crede altceva?

Mi-a căutat privirea în oglinda retrovizoare și a râs mânzește când mi-a întâlnit-o.

— Mai știm și noi câte ceva, a zis el enigmatic și a început să claxoneze, pentru că ajunsese deja la poarta minei.

Uite un om pe care avea fie foarte greu să îl conving că nu mă culcasem cu Valerica și că nu eu eram cel sortit să salveze orașul.

*

Când l-am întâlnit pe Dobrotescu, inginerul-șef al minei, primul lucru pe care l-am întrebat după ce ne-am salutat a fost:

— Vreți să îmi spuneți și mie de ce toată lumea mă crede salvatorul orașului?

Râsul lui nu mi s-a părut foarte sincer, dar era un râs totuși. Speram ca după râs să vină și o explicație.

Mi-a făcut semn să mă așez, s-a așezat și el, apoi a comandat două cafele și numai după ce au sosit a început să îmi vorbească.

— Domnule Popescu, așa cum am vorbit și la telefon, sarcina dumneavoastră este să ridicăți planurile din galeriile pe care vi le indicăm noi. Este posibil ca în cinci ani, cât au fost în conservare, galeriile să fi suferit schimbări, tasări și alte modificări. Atât! Ce nu știe lumea este că, indiferent cum arată aceste galerii, mina tot se va deschide. De fapt a fost o greșeală faptul că s-a închis. Aici este cărbune de o calitate excepțională, care cu puțin efort poate deveni perfect exploatabil.

A mai sorbit o gură de cafea, a privit pe geam la un grup de mineri care încercau să pună pe roate câteva vagonete ruginite, apoi s-a întors iar spre mine.

— Deja au început să lucreze cam două sute de mineri. Deocamdată nu avem producție, lucrează la amenajări, deschid galerii prăbușite, amenajează suitoarele de aeraj, măsoară nivelul metanului, toate chestiile de rutină de care este nevoie ca mina să învie. Așa că, indiferent de ceea ce veți măsura, peste numai câteva luni aici vor lucra mii de oameni. Cineva acolo sus s-a trezit în sfârșit la realitate și a văzut că este mai ieftin să extragi cărbune aici, în țară, decât să îl cumperi pe bani grei din afară.

Auzisem toate astea la plecarea din București. Și mai știam că, atunci când mina va funcționa din plin, va fi înființat un nou compartiment de investiții, cu zeci de topografi. Dar până atunci mai aveam o nedumerire:

— Dacă toate astea se cunosc, de ce mă privesc oamenii din oraș ca pe Mesia?

Inginerul-șef m-a privit pe furiș, a pus cana de cafea deoparte și s-a ridicat de la masă, privind pe geam afară.

— E greu de crezut, a început el să vorbească într-un târziu, că la începutul mileniului trei oamenii mai cred încă în tot felul de superstiții, dar am impresia că ei cred că dumneata ești cel sortit să deschidă mina. Încă de când am dus tratative cu firma dumitale să ne trimită un topograf s-a răspândit zvonul acesta. Eu să fiu în locul dumitale, aș profita din plin de treaba asta cât aș rămâne pe aici. Nu mai sunt eu foarte tânăr, dar tot am văzut că orașul are fete frumoase. Poate unele dintre el cred că norocul este molipsitor și se transmite prin fricțiune.

Și râsul lui gros la gluma de prost gust m-a urmărit multă vreme.

*

După instructaj, când am coborât în mină, mi l-au dat pe Milu să mă însoțească și să-mi care teodolitul.

— E băiat de treabă, mi-a spus inginerul-șef, zâmbindu-mi complice. Și cunoaște mina ca nimeni altul, a mai adăugat el, privind oarecum jenat într-o parte. Numai că ar trebui să aveți grijă de el și mai ales să nu prea băgați în seamă ce spune... apropo de superstițiile care încă mai bântuie prin zona noastră.

Contrariat puțin de această contradicție – Milu ar trebui să mă poarte prin mină, dar cu condiția ca eu să am grijă de el –, am plecat să îl întâlnesc. Îmi era frică să nu fie vreun împătimit al paharului ținut prin mină mai mult din milă, ca să nu fie dat afară.

Dar când l-am văzut cum ne aștepta în sala de pontaj, sprijinit de perete și privind în gol cu ochii mari și albaștri, am priceput pe dată despre ce este vorba.

— Milu... Milule! l-a strigat inginerul-șef.

S-a desprins de perete cu o mișcare înceată, a privit în jur, apoi, când l-a descoperit pe cel care l-a strigat, a pornit să se apropie cu pași mari. Era un tânăr la vreo 25 de ani și totul părea la el uriaș. S-a oprit în fața noastră, privind când la mine, când la șef.

— Milule, a început el să-i spună tare, așa cum i-ai vorbi unui surd, de astăzi mergi cu domnul Alex prin mină. Îi cari instrumentele și îi arăți pe unde să o ia. Și să ai grijă de el, ai înțeles, Milule?

Milu dădu fericit din cap, de parcă ar fi fost pus să o însoțească pe Pamela Anderson pe plaja din Malibu. I-am dat teodolitul și rucsacul în care așezasem compasul Suunto, ruletele, nivelele și clinometrul, preferând să păstrez eu schițele. Avându-le la îndemână, la o adică aș fi putut ieși și singur din mină.

— Hai, ia-o înainte, să-mi arăți drumul, l-am îndemnat după ce am rămas singuri.

În loc să o luăm spre galeria care ducea în mină, a luat-o prin spatele clădirii sălii de pontaj.

După câțiva pași m-am oprit nedumerit.

— Păi, ce facem, Milule, nu intrăm? l-am întrebat și am arătat spre galeria de coastă care intra în dealul din fața noastră.

M-a privit înspăimântat, ca și cum ar fi făcut greșeala vieții lui. A lăsat jos teodolitul și a început să își frământeze neliniștit mâinile, privind țintă în ochii mei. Un timp a încercat în zadar să îmi spună ceva și abia într-un târziu a reușit să mă întrebe:

— Lampă și mască nu luăm?

M-am făcut că nu îi aud vocea peltică și bâlbăită și mi-am dat o palmă peste frunte, izbucnind în răs. Apoi m-am apropiat de el și l-am prins de umeri.

— Milule, băiatule dragă... eu cobor pentru prima dată în mină, așa că tu trebuie să ai grijă de mine și să îmi spui tot ce trebuie să fac. Ai înțeles?

Ideea că cineva este mai neajutorat decât el a pătruns greu până la mintea lui, dar odată ajunsă acolo i-a luminat ochii albaștri și i-a adus pe buze un surâs timid.

— Bun, am spus eu mai liniștit, atunci, să mergem.

La instructajul făcut cu numai o oră înainte mi s-au înfățișat, pe parcursul a câteva minute nesfârșite, toate modurile în care poți muri intrând în mină, încât mă și miram că la terminarea șutului mai ieșea vreun miner viu din mină.

— Aveți grijă, ne spunea solemn bătrânul miner ciung care ținea instructajul. Nu atingeți cu mâna firul conductor al locomotivei electrice. Nu sunt decât 110 volți, dar în mină, la câtă umezeală este, ajunge și atât. Dacă simțiți un miros cât de cât suspect, vă puneți imediat masca și anunțați dispecerul de la primul telefon. Nu părăsiți podețul de la marginea galeriilor și nu mergeți pe linii. Chiar dacă vagonetele de mină sunt mici, liniile sunt alunecoase și repede puteți ajunge așa ca mine – și ne scutură prin fața ochilor înspăimântați ciotul roșu al mâinii retezate aproape de cot.

În sala de instructaj fuseserăm numai eu și încă doi specialiști veniți de la Centrală.

— Și mai ales, își încheie el pomelnicul, nu uitați că aveți statutul de vizitatori. Nu faceți nici un singur pas dincolo de intrarea minei fără să fiți însoțiți de un miner adevărat.

Am luat-o încet după minerul meu adevărat și am intrat în lămpărie. O sală imensă, plină de rafturi pe care se odihneau lămpi de mină și măști.

Văzând că Milu îi dă fetei de la intrare bucățica mică de metal care o ținuse la brelocul de chei, am căutat și eu marca pe care mi-o dăduse inginerul-șef.

— Vizitator? mă întrebă ea văzând inscripția de pe marcă.

La răspunsul meu afirmativ, mi-a arătat un raft de lângă intrare.

— Luați o lampă și o mască de acolo și veniți să vă înregistrez seria.

Lampa avea în spate un fel de priză și am extras-o destul de greu din ea. Am luat și o mască și, în timp de fata îmi nota într-un registru numerele și numele, am spus așa, mai mult ca să fac conversație.

— Dar știi că aveți măsuri de securitate serioase aici, nu glumă!

— E pentru securitatea dumneavoastră, domnule, nu pentru a noastră. Acumulatorii lămpii țin zece ore. Dacă în timpul asta lampa nu ajunge înapoi în raft la încărcat, atunci știm că vi s-a întâmplat ceva și anunțăm salvatorii să vină după dumneavoastră. Puneți-vă și casca asta, vă rog.

Încurajat astfel, am început să mă uit îngrijorat după Milu. Verifica lumina lămpii cu gesturi experte, apoi, cu mișcări la fel de sigure, își prinse masca la centură, la spate, că să nu îl incomodeze la mers. Văzându-mi privirea, fata de la birou mă întrebă:

— Intrați cu Milu?

La răspunsul meu afirmativ, dădu liniștită din cap.

— Atunci, sunteți în siguranță. Milu cunoaște mina ca nimeni altul. Parcă s-a născut în ea.

Cum se apropiase și Milu între timp, i-a spus în timp ce închidea registrul:

— Milule, să ai grijă de domnul, ai auzit? Că, dacă ieșiți întregi, de bucurie poate mă invită pe urmă la o cafea.

Milu o privi lung, apoi își plecă privirea.

— Domnul Alex este Topograful!

A spus-o pe tonul pe care ar fi spus: „Domnul Alex este Dumnezeu!”

Am privit-o pe fată în ochi, așteptând să văd ceea ce deja eram obișnuit: curiozitate, dorința de a-mi fi pe plac sau numai simpatie. În loc de asta, am văzut cum își mușcă buzele și în ochii ei am citit doar o sfâșietoare tristețe. Se întoarse spre Milu, care se uita la ea cu o rugămintă mută. Își strânse buzele ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi se opri brusc. Se uită pe furiș în jur, apoi mă prinse de braț și spuse într-o șoaptă precipitată:

— Nu coborâți azi în mină. Pentru numele lui Dumnezeu, nu coborâți azi cu nici un preț în mină!

Intrigat, am vrut să o privesc mai bine, dar de după rafturi apărură chiar inginerul-șef, care o privi încruntat.

— Vă așteaptă cei de la controlul măștilor în biroul din spate, doamna Magda!

O conduse cu privirea până se convinsese că a intrat în birou, apoi se întoarse zâmbind spre noi.

— Am vrut doar să mă asigur că totul se desfășoară în ordine. Vă doresc spor la treabă și... noroc bun!

Am ieșit afară din lămpărie urmăriți de privirea scrutătoare a directorului. Oare de ce mi se părea că Dobrotescu asta avea azi un zâmbet atât de fals?

L-am urmat afară din lămpărie pe Milu, care chicotea încântat de parcă uitase deja toată întâmplarea.

— Magdei îi place de dumneavoastră.

M-am împiedicat de niște eclise și crampoane ruginite și abandonate în mijlocul drumului în timp ce intram în întunericul cald al minei.

— A glumit numai, Milule... a zis așa ca să îmi facă curaj.

După vreo 40-50 de metri de la intrare, când deja lumina de afară scăzuse simțitor, s-a oprit, s-a întors spre mine și și-a aprins lampa, îndemnându-mă și pe mine să fac la fel.

— O cunosc pe Magda, a spus el, pornind înaintea mea. Nu a glumit deloc, a adăugat el serios și apoi nu a mai spus nimic aproape un kilometru, până am ajuns la puțul principal.

În fața noastră mai așteptau câțiva mineri care întârziaseră ca să ia burghiile de la ascuțit, un artificier cu ajutorul lui, pe care i-am cunoscut după geanta neagră plină cu dinamită și după capetele capselor care le ieșeau din buzunare. Mai întâi au intrat în colivie minerii. Și-au așezat burghiile pe podeaua coliviei care mi se părea mai șubredă ca o foaie de carton găurită de ape, apoi unul dintre ei i-a spus semnalistului, care aștepta lângă puț:

— Dă-i drumul. La orizontul trei.

— Noroc bun, a răspuns acesta și a tras de un mâner.

Trei sunete lungi și trei scurte au sfâșiat tăcerea și colivia a pornit ca o săgeată în întunericul fără fund al puțului.

După un timp care mi s-a părut fără sfârșit, din străfunduri și-a făcut apariția înjghebera de fiare și plase de sârme în care urma să mergem și noi. Când a ajuns în dreptul nostru, semnalistul a deschis ușa din plasa de sârmă și i-a poftit pe artificier și pe ajutor. A privit în lungul galeriei, apoi la Milu, ca și cum eu nu aș fi existat.

— Tot la orizontul cinci mergeți?

Milu a dat numai ușor din cap și a arătat spre mine.

— Este Topograful!

Semnalistul ne-a făcut semn să intrăm.

— Repede, atunci, până nu vine cineva.

A închis ușa în spatele nostru și a început să transmită un cod complicat de semnale până când într-un târziu, convinsă, colivia a pornit-o brusc în jos.

M-am apucat strâns de o bară.

— Nu mergem cam repede?

Ajutorul artificierului, un băiat cam la vreo douăzeci de ani, mă privi chiorâș, apoi spuse răstit:

— Când transportă explozibil, colivia merge numai cu doi metri pe secundă. În rest merge cu șase.

Am privit la întunericul din fața mea. După viteza cu care defilau prin fața noastră capete de țevi, bare ruginite și din loc în loc câte o galerie, nu prea îmi păreau mie doi metri pe secundă, dar am preferat să tac.

Cum timpul trecea încet și defilarea de umbre și lumini din fața noastră părea că nu se mai sfârșește, am întrebat iar:

— Și de ce nu a vrut să ne lase și pe noi în colivia asta, dacă tot mergeam în același loc?

Puștiul de lângă artificier mișcă puțin lampa în așa fel ca să îmi lumineze fața. Ridică din umeri, apoi întreabă:

— Nu v-a spus la instructaj? Dinamita se transportă numai cu artificierul și ajutorul în colivie.

Mai țineam eu minte câte mi-a spus ciungul! Dar acum eram hotărât să aflu.

— Bine, bine, dar de ce?

Puștiul privi spre artificier și nu spuse nimic. Acesta scuipea scârbit în întunericul din fața noastră, apoi se întoarse spre mine.

— Oricât de bine ar fi stabilizată, dinamita din când în când mai și explodează. Așa, din senin... Din cauza impurităților, a înghețului sau mai știu eu de ce, din când în când bubuie fără nici un motiv la cel mai mic șoc. Sau capsele pocnesc de la curenți vagabonzi.

— Aha, am spus eu și am înghițit în sec. Pentru limitarea pierderilor de vieți omenești în caz că...

Artificierul încuviință ușor din cap și se întoarse spre perete.

Milu mă trase ușor de mânecă și m-am întors nedumerit spre el.

— Dacă nu veneam acum, odată cu ei, am fi pierdut o grămadă de timp. Colivia ar fi ajuns înapoi sus doar peste vreo jumătate de oră.

Am dat din cap și m-am bucurat când în sfârșit am ajuns jos. Cei doi și-au luat în spate gențile cu dinamită și capse, apoi s-au pierdut în întunericul palid al galeriei, nu înainte de a arunca spre noi un posomorât:

— Noroc bun!

— Noroc bun! le-am răspuns, apoi m-am întors spre Milu: Auzi, Milule, de unde își dau toți seama că eu sunt un vizitator?

Milu mă privi lung, parcă cu milă, apoi se întinse, îmi luă casca de pe cap și mi-o arătă:

— După asta! E galbenă, ca să se vadă de departe. Așa au căștile toți vizitatorii. Și poate după salopetă, că e prea nouă.

Am zâmbit abătut și mi-am pus casca înapoi pe cap.

— Bine, bine, m-ai liniștit. Am crezut că am eu o mutră de fraier.

M-am făcut că nu vād cum zâmbește și, pe o băncuță de lângă puț, sub un bec anemic, am desfăcut planurile și i-am arătat unde voia inginerul-șef să ajungem. La vreo trei kilometri depărtare, la niște galerii părăsite de câțiva ani buni și pe care conducerea minei voia să le redeschidă cu prioritate. După numai vreo sută de metri, becurile au

început să fie tot mai rare, apoi au dispărut cu totul, așa că a trebuit să ne bazăm numai pe lămpile noastre de miner. Spre deosebire de minerii care le purtau atașate la cască, Milu purta cordonul lămpii pe după gât, iar lampa îi atârna undeva pe la cotul mâinii drepte. Deși putea părea o poziție incomodă, se pare că după un timp înveți destul de ușor să îi dirijezi lumina acolo unde ai nevoie prin mișcări imperceptibile ale brațului. Am făcut și eu ca el și destul de repede am ajuns să pot să țin pasul cu Milu, fără să mă mai împiedic de micile ridicături care ieșeau pe neașteptate din podețul de lemn pe care mergeam. În curând aspectul galeriilor a început să se schimbe: din tavanul jos și umed au început să atârne un fel de firișoare subțiri pe care praful se așezase netulburat ani de zile, astfel că acum aveau o înfățișare de fuioare de ceață care se sfâșiau la cea mai mică atingere. Milu ridicase de pe jos o coadă veche de târnăcop și acolo unde erau prea dese le sfâșia fără nici o milă, lăsând în urma noastră un loc gol pe mijlocul galeriei, de parcă ar fi fost siajul unei nave. După aprecierile mele ar fi trebui să mai avem vreo două, trei sute de metri, când Milu s-a oprit brusc, a întins mâna în spate să mă oprească și mi-a spus șoptit:

— Stați! Să stingem lămpile!

Și, fără să mai aștepte să vadă ce fac eu, a stins-o pe a lui.

Am băjbăit o vreme după buton, în cele din urmă l-am găsit și am stins-o, iar în jurul nostru s-a lăsat un întuneric ca la începutul vremurilor. Un timp, în fața ochilor mi-au jucat fosfene luminoase în formă de filament de bec, fiindcă privisem la lampă chiar înainte de a o stinge, apoi, după un timp, au dispărut și ele. De undeva din tavan se auzea picurând apă. Sunetul ritmic al picăturilor căpăta în întuneric rezonanțe cosmice.

— Ce s-a întâmplat, Milule? De ce să stingem lămpile? am întrebat eu în șoaptă.

— Nu spuneți nimic, domnu' Alex. Tăceți și priviți atent în față!

Un timp nu am văzut nimic. Apoi, la fel de palidă ca fosfelele de dinainte, am văzut o luminiță în capătul galeriei. Încetul cu încetul s-a făcut mai mare, mai luminoasă și după mișcări părea lampa unui miner care se apropia de noi. Din față se auzeau niște zgomote ritmice ca și cum cel care se apropia ar fi ciocănit cu un ciocan în peretele galerei. Zgomotul se auzea înfundat din cauza distanței, dar se auzea clar. Apoi au dispărut și lumina, și zgomotul și l-am auzit pe Milu gemând înspăimântat.

— Închideți ochii, domnu' Alex, și nu-i deschideți până nu vă spun eu.

Am dat să îl întreb de ce, dar de undeva din față s-a auzit un zgomot nou ca și când un câine uriaș s-ar fi apropiat prin întuneric de noi. Înspăimântat, am dat să deschid ochii și să aprind lampa, dar, ca și cum ar fi simțit ce vreau să fac, Milu m-a atins pe umăr prin întuneric și mi-a șoptit:

— Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot!

Poate că nicio altă frază nu ar fi avut un asemenea efect: am închis cu putere ochii și mi-am spus în sinea mea că de mâine voi fi doar un nou Milu, plimbându-mă senin și nepăsător prin lume.

Zgomotul s-a apropiat mai mult și în jurul nostru a început să miroasă a mâl vechi și a încă ceva ca și cum cineva ar fi presărat mosc și scorțișoară în jurul nostru. Îmi venea să strănut și numai îndemnul biblic al lui Milu m-a făcut să stau nemișcat și cu ochii închiși când ceva care părea imens, cât toată galeria, a părut să se apropie de mine și să mă amușine pe îndelete. Apoi, după o clipă lungă cât veșnicia, ființa din fața mea a pufnit nemulțumită și a trecut la Milu, de unde a trecut imediat mai departe cu același pufnet de nemulțumire. S-a așternut tăcerea, apoi, după un timp, ceva a părut să se frece de pereții galeriei și să se întoarcă mărâind și pufnind în întunericul din adâncul minei. Un urlat prelung și scrâșnit s-a auzit de undeva din depărtările întunecate ale galeriei, sau poate că doar mi s-a părut.

M-am simțit apucat cu putere de cot și Milu s-a apropiat și mai mult în întuneric de mine, șoptindu-mi:

— Să ne întoarcem și să plecăm, domnu' Alex. Acum! Vă rog!

Din vocea șovăielnică și bâlbâită a lui Milu nu mai rămăsese nimic. Am vrut să protestez, dar Milu mă împingea deja cu forță înapoi pe drumul pe care venisem.

— Întindeți mâna în față și pipăiți cablul telefonic din perete ca să vă ghidați. Încă nu putem aprinde lămpile.

Impresionat de spaima din vocea lui, nu am îndrăznit să protestez și multă vreme am mers așa, orbecăind prin întuneric. După un timp care mi s-a părut fără sfârșit, am zărit în depărtare luminile puțului. Abia atunci am aprins lampa și m-am oprit, întorcându-mă spre Milu.

— Nu mai fac nici un pas mai departe, Milule, până nu îmi spui ce se întâmplă.

Am privit mai bine la el.

— Și mi-ai lăsat și bunătatea de teodolit cu laser acolo. Trebuie să ne întoarcem să îl luăm.

Milu a scuturat încăpățânat din cap.

— Astăzi nu se poate, domnu' Alex. Vâlva băii s-a întors. Eu m-am întâlnit odată cu ea. De atunci mă bâlbâi și... nu mai pot ...vorbi cu nicio fată.

Avea o voce pierită și slabă și, cât era el de mare, se muiase ca o cârpă. I-am privit fața albă ca varul și am încercat să îl încurajez.

— Ei, haide, Milule, suntem în mileniul trei, nu poți să mai crezi în fantome, strigoi și vâlve ale băilor. Precis am fost intoxicați cu vreun gaz toxic... cine știe ce reziduuri gazoase s-au adunat în șase ani în adâncurile minei.

— S-a întors, domnu' Alex. Trebuie să mergem repede sus să îi spunem domnului inginer. După teodolit venim mâine mai mulți, dacă avem noroc. Dacă suntem mai mulți ne lasă în pace.

M-am îndreptat cu pași grăbiți spre lumina puțului.

— Bine, Milule, să mergem, Chiar sunt curios ce o să spună inginerul-șef despre povestea asta. Teodolitul trebuie recuperat, altfel mi-l impută cei de la firmă... și costă o avere.

Cu Milu tăcut și abătut, am ajuns la puț. A pus mâna pe mânerul semnalului și a început să emită un cod complicat de semnale, evitând să privească la mine.

Într-un târziu a venit și colivia și am urcat, cu Milu la fel de tăcut și evitând în continuare să mă privească. Când am ajuns sus, la galeria de coastă, semnalistul ne-a privit întrebător.

— Așa de repede?

— Da, a mormăit morocănos Milu și a trecut grăbit pe lângă el.

Deși nu mi-am dat seama când, în cursul acelei plimbări subterane nereușite timpul trecuse pe neobservate, astfel că, atunci când am ieșit din galeria de coastă, soarele scăpătase după deal, aruncând umbre lungi în fața noastră atunci când ne-am îndreptat spre lămpărie.

În timp ce ne puneam în rastele măștile și lămpile, de după rafturi a apărut și Magda.

— Ei, cum e? a întrebat ea, dar a privit mai mult spre Milu.

Milu a privit într-o parte la mine, apoi s-a apropiat de ea. A încercat să vorbească în șoaptă, dar și-a dat seama că tot o să aud. Și nu aveam niciun chef să plec, așa că a început să îi povestească.

— Am văzut-o! Cum am intrat la orizontul cinci, în galeria părăsită, a și venit. E nerăbdătoare tare... nici măcar nu a așteptat să ajungem la ort.

Am desfăcut în timpul acesta planurile pe masa Magdei.

— Nu este nicio enigmă: priviți aici, la capătul galeriei este un suitor de aeraj. Dacă cineva a intrat pe acolo să măsoare concentrația gazelor?

Milu și Magda s-au privit o clipă unul pe altul, apoi Milu mi-a explicat:

— Toate suitoarele sunt surpate.

A vrut să mai spună ceva, dar s-a oprit. Vorbea iar greu și peltic, ca atunci când l-am întâlnit. Mi-am adus aminte de izul de scortîșoară și mosc din adâncuri și m-am înfiorat și m-am șters pe față de parcă aș mai fi simțit pe piele răsuflarea fierbinte și umedă din adâncuri. Am scuturat din cap: precis au fost ceva gaze care ne-au intoxicat.

Am privit spre Magda și am arătat spre telefonul de pe biroul ei.

— Te rog... vreau să vorbesc cu inginerul-șef, dacă se poate.

A format un număr și mi-a întins receptorul.

— Am făcut legătura la secretara dumnealui.

La solicitarea mea, mi-a răspuns o voce de femeie; părea să fie aceeași care ne-a adus cafelele când eram în biroul inginerului-șef.

— A plecat din oraș. Numai mâine dimineată la opt îl mai puteți găsi.

Nu mai era nimic de făcut astăzi. Am lăsat rucsacul cu echipamente și planurile Magdei să ni le încuie în dulap până a doua zi, apoi am plecat cu Milu la baie. O sală imensă, se vede că fusese construită ca să se poată îmbăia mii de oameni în același timp. Acum din șirurile lungi de dușuri funcționau numai câte unul, două, ici-colea. Mi-am pus salopeta nouă în dulapul lui Milu, apoi ne-am îmbrăcat și am pornit cu el spre poarta minei.

— Milule, te-aș chema la o bere, dar sunt prea obosit pentru asta.

M-a privit nedumerit, apoi a spus cu greutate:

— Nu se poate!

— De ce să nu se poată? Cine ne-ar putea opri?

— Vă așteaptă Magda să o duceți la cafea.

Am dat din mână a lehamite.

— Magda m-a și uitat între timp, Milule. Nu știai că așa sunt toate femeile?

Nici nu am terminat bine vorba și am văzut-o. Stătuse în ghereta portarului să se adăpostească de burnița ușoară care se pornise pe neașteptate. Mi-a ieșit în față, deschizând umbrela.

— Dacă invitația aceea mai rămâne valabilă, am să vă apăr cu umbrela mea, a spus ea, zâmbind malițios. De ploaie și de ce o mai fi nevoie...

Se pare că vorbitul în doi peri era specialitatea de bază a locuitorilor din acest oraș. Mă pregăteam să-i dau o replică caustică, când a mai făcut un pas, a ridicat umbrela și la adăpostul ei m-a luat de braț, în timp ce Milu se depărta zâmbind complice.

— Să mergem, a spus ea ferm și am simțit cum mă conduce ușor spre o străduță lăturalnică.

Am încercat să salvez aparențele.

— Ei bine, invitația la cafea rămâne valabilă, dar ar trebui să îmi arăți o cofetărie sau un bar, pentru că, după cum îți dai seama, nu prea cunosc orașul.

A mers câțiva pași fără să scoată nici un cuvânt, apoi a privit pe furiș în jur înainte de a vorbi:

— Am o idee chiar mai bună! Putem bea cafeaua la mine acasă. Deși poate că nu este la fel de bună ca cea făcută de Valerica.

Nimic de zis, vorbele circulau repede în micul orașel. Am urmat-o tăcut până pe la o casă mică, cu o curte minusculă, dar bine îngrijită în față. Un câine-lup ne-a lătrat de câteva ori vesel și ne-a condus până la intrarea în casă.

— Numai câteva minute am să te rog să mă aștepți, până fac cafeaua și mai pregătesc o surpriză.

A dispărut în bucătărie, iar eu m-am instalat comod pe unul dintre cele două fotolii. Nu am avut timp să mă uit prea bine în jur, dar am văzut câteva cristale de stâncă într-o vitrină, câteva cărți și, așezat într-un colț, un teodolit. Tocmai am dat să mă scol să-l privesc mai bine – părea un model mai vechi, dar bun – când Magda a intrat cu cafeaua. A așezat-o pe măsuța din fața mea, s-a așezat și ea în celălalt fotoliu, apoi a arătat spre teodolit.

— A fost al soțului meu.

Nu știam cum să reacționez. Exista un soț, mai bine zis un fost soț, ținând seama de folosirea trecutului. Cum a dispărut din viața Magdei nu puteam decât să presupun. Divorț sau deces.

Parcă ghicindu-mi frământările, Magda a adăugat sec:

— A murit acum șase ani.

— Condoleanțe, am șoptit eu și am lăsat jos cana de cafea. Mi se părea indecent să sorb nesimțitor din cafea în timp ce discutam despre decesul fostului soț al Magdei.

Ea nu părea foarte afectată de discuție, pentru că scotocea preocupată după ceva în sertarul măsuței pe care se afla cafeaua. Abia când găsi ce căuta, se opri: era un dosar. Ridică ochii spre mine și am văzut că îi avea înlăcrimați. A scos o tăietură de ziar din dosar și mi-o întinse:

— Citește asta, te rog, îmi spuse ea cu glas șoptit.

Căută o batistă în același sertar în care căutase și dosarul și își șterse ochii.

Am luat încurcat din mâna ei bucățița veche de ziar și am citit: „Tânărul topograf Vladimir Dima, sosit zilele trecute de la București pentru ridicarea planografică a galeriilor în vederea deschiderii minei, și-a pierdut viața într-un tragic accident. Părăsind galeria de coastă și pătrunzând fără însoțitor într-un sector periculos a provocat o prăbușire deasupra unui puț părăsit. În ciuda eforturilor, trupul tânărului topograf nu a mai fost găsit, specialiștii apreciind că este îngropat la o adâncime de 200 de metri într-un puț părăsit, care nu va mai fi folosit niciodată. Conducerea minei a stabilit o pensie de urmaș pentru tânăra lui văduvă, Magda Dima, și i-a oferit un loc de muncă.“

Magda m-a privit peste marginea câinii de cafea. Citind în ochii mei neînțelegerea, a spus:

— Soțul meu a fost primul topograf care a murit... au mai urmat și alții.

Mi-a mai întins o tăietură din ziar, apoi alta și alta.

Următorul tânăr topograf dispăruse fără urmă într-o excursie în munți, altul plecase fără să lase nici un semn, încă un accident în mină în același puț, și tot așa, șase topografi dispăruți sau morți, în fiecare an câte unul.

— Tu ești al șaptelea și, din câte speră ei, ultimul, a mai spus Magda și a rămas privind lung la mine.

Nu știam ce să spun. Tăieturile din ziare demonstau că șase topografi și-au pierdut viața în împrejurări curioase. Trebuia să mă simt amenințat? În mod sigur da, cel puțin după părerea Magdei, dar eu consideram că dacă aveam grijă nu avea să mi se întâmple nimic.

— Nu cred că mă amenință o primejdie directă, am spus precaut. Mai ales acum, că sunt avertizat.

Magda a scuturat din cap exasperată.

— Nu înțelegi, nu-i așa? Eu trăiesc aici de șase ani lungi și am avut timp să observ totul. În orașele miniere există o mentalitate specială, pe care cineva venit din afară greu o poate pătrunde.

Nu aveam nimic împotriva să aflu, așa că am sorbit din cafea și m-am pregătit să ascult. Magda a arătat spre cărțile din bibliotecă și a spus:

— Uite, ca să înțelegi tot ce am să-ți spun, ar trebui să citești toate cărțile astea. Am să încerc să îți fac un scurt rezumat, dar nu sunt sigură că am să te conving.

A băut și ea scurt din cafea, apoi a adus un teanc de cărți, dar am oprit-o.

— Nu, te rog, nu-mi arăta nimic. Doar spune-mi, am să încerc să te urmăresc.

A oftat greu și a început să vorbească:

— Problema este că eu cred că încă se mai fac sacrificii umane. Știi, Eliade era de părere că în toate credințele trebuia să... stai să cauți măcar asta, pe urmă am să citez din memorie.

Scotoci prin grămada de cărți, scoase una și mi-o dădu. Era „Făurari și alchimiști“ și îmi arată un pasaj: „Sensul profund al tuturor acestor mituri este destul de clar: creația este un sacrificiu! Nu reușești să însușești decât transmițându-ți propria-ți viață (sânge, lacrimi, spermă, suflet etc.)“.

Văzând că am terminat de citit, continuă:

— Antropologi la fel de serioși confirmă că din toată înșiruirea de mai sus cea mai valabilă jertfă era cea de sânge... celelalte nu erau decât substitute, care uneori dădeau, dar de cele mai multe ori nu dădeau rezultate. Și, după cum deja bănuiești, menhirele, turnurile și catedralele nu sunt decât simboluri falice, iar la baza lor trebuia îngropată o reprezentantă a sexului opus, și cel mai cunoscut exemplu de la noi este cel al Anei lui Manole.

Mai ridică o carte din grămadă și spuse:

— Bineînțeles că orice groapă, furnal, mină sau adâncitură era considerată un simbol feminin și pentru a prinde viață, a rezista și a trăi trebuia să i se aducă jertfe bărbătești, principiul viril. De aici legendele cu vâlvele băilor care vor flăcăi tineri, șapte ani la rând vor să le fie sacrificat câte un flăcău tânăr și pentru asta vor face ca mina să aibă parte de șapte ani de prosperitate... dar văd că îmi bat gura de pomană, se răsti ea la mine și se ridică ea brusc, trântind cărțile pe care le ținea în brațe.

M-am ridicat și eu, încercând să-mi șterg zâmbetul de pe față.

— Scuză-mă, Magda, te rog să mă ierți, nu râdeam de tine și de ceea ce spui, ci de ridicolul situației.

— Despre ce vorbești? întrebă ea, încă supărată.

Am ezitat un timp. În ciuda relaxării legilor și a mentalităților, nu-mi venea ușor să mărturisesc adevărul nici măcar în fața unei fete deschise la nou cum părea a fi Magda. Dar, dacă urma să mai stau mult aici, urma să-l chem și pe Mihai să locuiască cu mine și apoi refuzul repetat al serviciilor totale prestate de Valerica de la hotel îi va lămuri destul de repede. Mi-am luat inima în dinți.

— Știi, Magda, am răs când te-am auzit că e vorba de sacrificiul principiului viril. Eu sunt... vezi tu, mie îmi plac băieții la fel de mult ca ție și trăiesc de ani buni împreună cu un băiat pe care chiar vreau să-l aduc aici... și dintre noi doi eu sunt cel care, știi tu..., așa că de unde naiba principiu viril la mine?

Spre ușurarea mea, Magda a primit destul de ușor vestea și a prins și ea să râdă.

— Trebuia să-mi dau seama de asta, că prea ești frumușel.

După o clipă de tăcere adăugă:

— A, deci de asta ai refuzat-o pe Valerica? O să răsufle ușurată când o să afle motivul, pentru că probabil începuse să creadă că își pierde farmecele. Dar asta nu schimbă cu nimic problema. Homosexual sau nu, ăștia or să-ți dea una în cap și te vor arunca în același puț în care a ajuns și Vladimir, și chiar dacă ar afla cred că puțin o să le pese... pe dinafară arăți ca un bărbat. Mai bine pleacă cât mai ești întreg.

Am dat din umeri.

— Magda, pune-te, te rog, în locul meu. Cum să mă duc în fața șefului meu să-i spun că nu mai stau aici pentru că localnicii vor să mă aducă jertfă zeiței feminine a minei? Și așa situația mea la firmă este destul de precară, chiar dacă lucrez cât doi și, după cum vezi, nici nu port inel pe degetul mic, nu mă rujez și nici nu mă îmbrac fistichiu, tocmai pentru a menaja susceptibilitățile colegilor. Și chiar și așa îmi este greu,

pentru că întotdeauna sunt trimis când este vorba de detașări îndelungate, pentru că... tot nu am familie.

Am stat de vorbă câteva ore bune, aproape fără să simțim cum a trecut timpul. Am întrebat-o și de ce este nevoie să fie adus un străin pentru a fi sacrificat și a căutat iar prin cărți și mi-a arătat că există credința că între Vâlva unei băi și oamenii locului se produce un fel de impregnare, ca și cum ar fi copiii ei, așa că are nevoie de străini pentru sacrificii. Eram destins și oarecum eliberat că știa adevărul despre mine și mai ales că îl acceptase atât de ușor. Din păcate, în restul problemelor nu am căzut de acord la fel de ușor. Ea susținea în continuare că ar trebui să găsec o cale să plec din localitate înainte să mi se întâmple ceva rău, iar eu eram convins că acum, când știam despre ce este vorba, voi putea să mă feresc fără nici o problemă. Când am ieșit din casă se făcuse noapte târziu, dar ploaia se oprise, așa că am refuzat umbrela pe care voia să mi-o împrumute în cazul în care se pornește iar. Cerul se înseninase și se lăsase rece, dar de la poarta ei se zăreau luminile hotelului.

— Dacă o iei pe străduțele din cartier, faci cam zece minute până la hotel, dar sunt foarte întortocheate, așa că ai grijă să nu te rătăcești. Poate că ar fi mai bine să te duci mai întâi până în gară și de acolo să treci pasarela spre hotel.

I-am mulțumit pentru grija ce mi-o purta și am pornit să înfrunt voinicește întunericul străduțelor din cartier.

Milu a apărut brusc din întuneric și în prima clipă, amintindu-mi de avertizările Magdei, m-am speriat: dacă îl trimiseseră să pună mâna pe mine și să rezolve o dată pentru totdeauna cu sacrificiul pentru Vâlva băilor? De parcă mi-ar fi ghicit gândul, Milu se apropie un pas și chiar m-a apucat de mână. Am dat să mi-o retrag, când l-am văzut la lumina slabă a stelelor că plângea.

— Ce este, Milule? l-am întrebat eu, dintr-odată neliniștit. Ce s-a mai întâmplat?

S-a șters cu mâneca la nas și, printre sughițuri de plâns, și-a cerut iertare pentru că m-a condus la Vâlva băilor. El nu ar fi vrut, dar a fost amenințat, ba i s-a promis că dacă mă duce pe galeria aceea, când va veni Vâlva băilor, drept mulțumire că m-a dus pe mine acolo, îi va reda puterile și se va putea însura și el ca toți băieții.

L-am liniștit cu greu și l-am trimis acasă, pentru că voiam să rămân singur și să-mi pun ordine în gânduri, iar străzile pustii și întunecate păreau propice meditației. Am pornit încet spre hotelul ale cărui lumini se zăreau în depărtare. Dacă nu ar fi strălucit stelele atât de viu deasupra mea, m-aș fi putut crede tot în întunericul minei. Mergeam încet și mă gândeam pe îndelete la întâmplările din galerie: voiam cu toată tăria să cred că erau urmarea unei intoxicații cu gazele acumulate de-a lungul anilor în vechile galerii.

— Halucinații, fără îndoială, am șoptit și în aceeași clipă stelele s-au făcut puțin mai mari, apoi au dispărut cu totul.

Un întuneric ca de început de lume m-a înconjurat și doar o frântură de gând mi-a mai trecut prin minte înainte de a mă prăbuși: „A venit Vâlva băilor după mine!”

*

Când m-am trezit, soarele bătea vesel în fereastră și după înălțimea la care se afla părea că era destul de aproape de amiază. Am dus ușor mâna la cap și am găsit un pansament: sub el capul îmi pulsa de parcă s-ar fi aflat pe un ring de dans, dar nu asta mă trezise. Parcă chiar înainte de a lua contact cu realitate am simțit un tremur ușor, dar nu părea să fi fost un cutremur. Era ca și când s-ar fi cutremurat lumea în întregul ei, nu doar pământul. Și mi s-a părut că aud un îndepărtat și uriaș oftat eliberator, care mi-a adus aminte fără să vreau de pufnetul de nemulțumire din adâncul minei. Am

respirat adânc și am privit în jur: o cameră simplă, dar care nu părea a fi una de spital, după mobilier și după patul în care mă aflam. Eram îmbrăcat într-o pijama cu cel puțin două numere mai mare. Poate că mă răpise Vâlva băilor, mi-a trecut o clipă prin minte. Lângă ușa se afla un cuier în care am văzut cu coada ochiului o uniformă albastră și un șorțuleț alb atârnat pe ea. Oricât de tare îmi pulsa capul, am zâmbit fără să vreau la imaginea unei Vâlve a băilor îmbrăcate în uniformă și șorțuleț de cameristă. Mentea mea zdruncinată tocmai încerca să facă unele asociații, când ușa s-a deschis și a intrat Angela, camerista de la hotel, cu un ceainic aburind. Văzându-mi zâmbetul uitat încă pe buze, a pus ceaiul pe o măsuță, s-a așezat veselă lângă mine pe pat și mi-a prins mâinile în palme într-un gest de bucurie sinceră.

— Ce bine îmi pare că v-ați revenit! Ați fost atacat aseară chiar lângă poarta noastră și, când i-am zis cine sunteți, bunicul meu a spus că mai bine să vă aducem la noi decât să vă ducem la spital. I-a fost teamă că dacă o să vă ducem la spital cei de acolo o să vă anestezieze și o să vă ducă în mine pentru... știți dumneavoastră.

— Să mă sor galeriile? am făcut eu pe inocentul.

— Nu, nici vorbă, spuse ea. Pentru... pentru...

Se vedea că îi venea greu să vorbească, așa că am completat-o eu:

— Sacrificiu pentru Vâlva băilor.

— Da, spuse ea abia șoptit și îmi lăsă mâinile, privindu-mă vinovat. Eu am vrut să vă spun din prima seară când v-am văzut, dar doamna directoare m-a amenințat că dacă fac asta oamenii îl vor duce pe bunicul meu în mină. Și el este singurul care mi-a mai rămas după ce părinții mei au murit.

A început să plângă și singurul lucru la care m-am priceput a fost să o aplec spre mine și să o strâng în brațe. M-a luat și ea în brațe și a trecut destul de mult timp până să ne dăm seama că în cameră mai intrase cineva. Era un bătrân înalt, ciolănos, cu o barbă albă și bogată ca de patriarh, care se sprijinea parcă mai mult simbolic într-un baston solid.

I-am făcut semn Angelei și ea, când l-a văzut, i s-a repezit bucuroasă în brațe.

— Bunicule, și-a revenit, a spus ea, la care bătrânul a început a râde ușurel.

— Acu' eu ce să zic, dragă fată? Din câte știu eu, chiar dacă l-ai pus pe picioare, asta nu înseamnă că este deja al tău, așa că nu-l mai strânge așa de tare în brațe, că poate nu îi place.

Angela a dat să zică ceva, apoi a roșit și a început să-și facă de lucru cu ceainicul și cu cămile de ceai, iar bătrânul a făcut doi pași spre mine și mi-a strâns mâna cu putere.

— Mă bucur să te văd sănătos, dragă domnule. Văd că îți stă bine în pijamaua mea. Aseară, când te-am auzit strigând, am ieșit la poartă și am văzut doi tinerei cum încercau să te buzunărească, dar nu au reușit, pentru că am strigat la ei și le-am și îndoit câteva bastoane pe spinare. Te-am adus în casă și te-am culcat în patul Angelei, pentru că ea era de noapte la hotel. Rana poate că o fi dureroasă, dar nu era periculoasă, așa că am socotit, după toate câte se vorbesc prin oraș, că ar fi mai bine să te las să îți revii aici decât să te duc la spital. După ce a venit Angela de la lucru, te-a doftoricit cum s-a priceput, ți-a dat un ceai de plante, dacă mai bei acum unul, în numai câteva ceasuri o să fii ca nou. Te-am lăsat pe mâna ei și am plecat în oraș să aflu vești.

Luă un scaun și îl puse în fața patului, așeză bastonul lângă el, apoi îi făcu semn Angelei să îmi aducă ceaiul, pe care a trebuit să îl beau așa, fierbinte. Nu știu din ce plante era făcut, poate că era puțin cam amar după gustul meu, dar în mod sigur capul a încetat să îmi mai pulseze după numai câteva înghițituri.

Bătrânul a privit atent toată scena, apoi, după ce am terminat ceaiul și i-am dat cana Angelei, a tras puțin scaunul mai aproape și a spus:

— În schimb veștile nu sunt deloc bune.

A privit spre Angela ca și cum ar fi vrut să îi spună să iasă din cameră, apoi s-a răzgândit și a continuat:

— De dimineață a venit de la București să te caute un prieten, vorbește lumea că Mihai îl chema. S-a cazat la același hotel și când s-a aflat că te caută pe dumneata i s-a spus că ai intrat deja în mină, dar că, fiind prieteni, o să i se aranjeze o vizită în galeria unde lucrezi dumneata.

Se întrerupse ca să își pună și el o cană de ceai, apoi continuă:

— La nici o oră după ce a intrat în mină au început să sune sirenele.

La figura mea nedumerită, Angela mă lămuri:

— Sirenele de la mină sună atunci când este surprare, foc de mină sau când a murit cineva în subteran.

— Așa este, completă bunicul ei, numai că de data asta nu era nici o surprare și nici un incendiu în mină. Au chemat salvatorii, care s-au întors în mai puțin de o oră cu vestea că prietenul dumitale a căzut în puțul cinci în urma unei accident și a fost îngropat într-o grămadă de steril la peste 600 de metri adâncime.

— L-au ucis pe Mihai, am șoptit, dar erau doar niște vorbe, pentru că în sufletul meu nu simțeam încă nimic.

Bătrânul încuviință doar din capul cărunt și privi gânditor pe fereastră. Pe stradă se auzea zgomot de oameni care treceau și vorbeau cu voce tare.

— Curios lucru, spuse el și se apropie mai mult de fereastră. Asta era o străduță liniștită până acum. Unde s-or fi ducând toți?

Își luă bastonul de lângă patul meu și se îndreptă spre ușă.

— Eu mă duc până la mină să văd ce se întâmplă, că văd că toată lumea se îndreaptă într-acolo. Dumneata rămâi aici să-ți mai refaci puterile și la noapte poate reușim să te scoatem din oraș, dacă vedem că mai ești în pericol.

Am încuviințat doar ușor din cap, dar parcă nu mă mai durea nimic, și bătrânul a plecat, iar Angela a încercat să

îmi mai pună o cană de ceai.

— Nu mai pot bea nici măcar o picătură, dragă Angela. Mai bine spune-mi, unde este soțul tău?

— Soțul meu? se miră ea sincer.

— Ai uitat? În prima noapte, când ne-am întâlnit la hotel, ai spus că tu nu poți să rămâi cu mine pentru că ești măritată.

— A, asta era, spuse ea și roși ușor. Păi, mi s-a părut mai ușor să spun asta decât să dau explicații că eu nu sunt ca Valerica.

Am prins-o ușor de mână și am tras-o lângă mine pe pat. S-a împotrivit puțin, dar nu mai mult decât m-aș fi așteptat. Am culcat-o pe perna mea și m-am aplecat deasupra ei, nedumerit. Mă simțeam atras de buzele ei roșii și palmele mele pentru prima dată au strâns un sân de fată, în timp ce ea a închis ochii și și-a strâns mâna peste palma mea.

— Acum, că am aflat asta, am spus dintr-odată răgușit, nu știu dacă o să-ți mai dau drumul.

A deschis ochii căprui, m-a privit cu ei încețoșați și m-a strâns puțin mai tare, spunându-mi:

— Oricum trebuia să se întâmple până la urmă, mai bine să o fac cu cineva care îmi place, așa ca...

Șoaptele noastre au început să se întretaie fără să mai spună nimic în aerul devenit dintr-o dată greu și încins.

*

— Oricum trebuia să se întâmple până la urmă, am șoptit eu, lăsându-mă pe spate, în timp ce Angela se ridică de lângă mine să se îmbrace.

Era roșie la față, privea rușinos în pământ, dar pe buze îi flutura un zâmbet triumfător. Am privit cum rând pe rând părțile din corpul ei alb pe care cu numai câteva minute le strânsesem în brațe sunt acoperite de haine. Lângă mine, pe cearșaf, o pată roșie de sânge m-a făcut să mă întreb ce se întâmplase cu adevărat în mină cu Mihai. Și oare ce s-a întâmplat cu mine? Priveam pata și mă gândeam fără să găsesc nici o explicație, când Angela m-a dat fără menajamente jos din pat și a strâns cearșaful.

— Mai bine să îl strâng, că dacă vine bunicul și îl vede te pune să mă iei de nevastă. El e de modă veche.

— Și asta ar fi chiar așa de rău? am întrebat-o și am tras-o iar lângă mine, dar s-a strecurat pe sub brațul meu și a intrat în baie.

Am auzit apa curgând și în același timp gândurile mele mi se păreau la fel de lichide ca și apa. Ieri încă îl iubeam pe Mihai, la un moment dat chiar am plănuit să emigrăm ca să ne putem căsători, iar acum mă treziseam aproape cerând în căsătorie o fată pe care o cunoscusem cu numai două zile înainte. Era frumoasă, dulce și inocentă, dar sentimentele mele față de ea erau amestecate. Poate din cauză că era prima fată din viața mea pe care o priveam ca pe o fată.

Când a revenit am vrut să reiau discuția, dar nu am apucat să continuăm, pentru că s-a auzit poarta.

Ne-am îndepărtat vinovați unul de altul, Angela a aranjat grăbită patul și am sperat ca bătrânul să nu observe prea multe, așa că am tras din nou pe mine pijamaua lui, m-am așezat în pat și mi-am tras pătura până la gât. S-a auzit un ciocănit și, după ce Angela a deschis ușa, în cameră a intrat bătrânul, urmat de Milu. Bunicul părea răvășit și nici Milu nu arăta prea bine.

— Am fost până la mină, a început să povestească bătrânul. În curtea minei s-au adunat toți foștii mineri și acum o țin tot într-un chef și o petrecere.

— Bine, bine, dar ce motiv au?

Bătrânul ridică din umeri.

— Am fost miner zeci de ani, dar așa ceva nu am mai pomenit: în orice galerie intri, dai numai de straturi peste straturi de cărbune. Chiar acolo unde cu o zi înainte era numai steril. Până și dealurile din jurul orașului au crăpat și au dat la iveală cărbune din belșug. Toți spun că au fost scoase la iveală de cutremurul de azi-dimineață.

— Angela, asta trebuie sărbătorit. Hai cu mine să căutăm sticla aia veche de rachiu de talpa ursului.

În timp ce bătrânul și Angela au plecat să caute sticla, Milu s-a apropiat de mine cu ochi strălucitori.

— Domnu' Alex, nu am nici o vină în legătură cu prietenul dumneavoastră. Inginerul-șef a intrat cu el în mină.

Bietul Mihai, deja uitasem de el, prins în vârtejul evenimentelor. Dar Milu mai avea să îmi mai spună ceva, fiindcă după ce privi precaut în jur se apropie de urechea mea și șopti:

— Vâlva... Vâlva s-a ținut de cuvânt. Mi-am recăpătat puterile.

— Păi, și cum ai aflat așa de repede? am făcut eu ochii mari.

— Am fost la Valerica, păi, cum altfel. De mult voiam eu s-o...

A trebuit să se întrerupă pentru că în cameră a intrat bătrânul, urmat de Angela, care ducea triumfătoare o sticlă de rachiu și câteva pahare.

Am băut toți câte un pahar, apoi încă unul, am vărsat o picătură pentru Mihai, apoi, când alcoolul a început să îmi alerge prin vene, neobișnuit cum eram, am scuturat ușor din cap, încercând să îmi revin.

— Te mai doare capul? m-a întrebat îngrijorată Angela, mângâindu-mă ușor pe frunte.

Cu coada ochiului am văzut că bătrânul și Milu au schimbat pe furiș câte o privire, amuzați parcă de brusca familiaritate a Angelei față de mine.

Cu mișcări nesigure, am umplut încă o dată paharele, apoi, privind spre bătrân, am început să vorbesc cam împleticit:

— Stimate domnule... a...

Am rămas blocat când mi-am dat seama că nu știu cum îl cheamă. Noroc cu Angela, care mi-a șoptit: „Marcu”, așa că am reluat plin de curaj:

— Stimate domnule Marcu, am deosebita onoare să cer mâna nepoatei dumneavoastră, de care m-am îndrăgostit foarte tare.

Angela m-a privit o clipă cu ochi mari, apoi mi s-a aruncat în brațe, vărsându-mi paharul de rachiu pe pijamaua bătrânului.

— Apoi, dragă domnule, văd că asta-i așa, mai mult un fel de formalitate, așa că eu ce pot să zic decât să fie într-un ceas bun.

— Să fie într-un ceas bun, îngână și Milu, dar eu mai aveam ceva de spus.

Am umplut iar paharul, i-am făcut semn Angelei să fie cuminte și m-am întors spre bătrân.

— După ce ne căsătorim, bineînțeles, aș vrea să facem un băiețel, căruia să îi punem numele Mihai.

— Asta tot cu ea trebuie să aranjezi, dragă domnule, arătă bătrânul spre Angela.

Și, abia după ce fata a mai răsturnat o dată paharul pe mine, un plâns eliberator m-a cuprins și parcă dincolo de hohotele mele de plâns auzeam un hohot ușor de râs și în sinea mea m-am hotărât că, indiferent ce se va întâmpla mai departe, noi va trebui să părăsim orașul înainte ca băiețelul nostru să împlinească șapte ani.

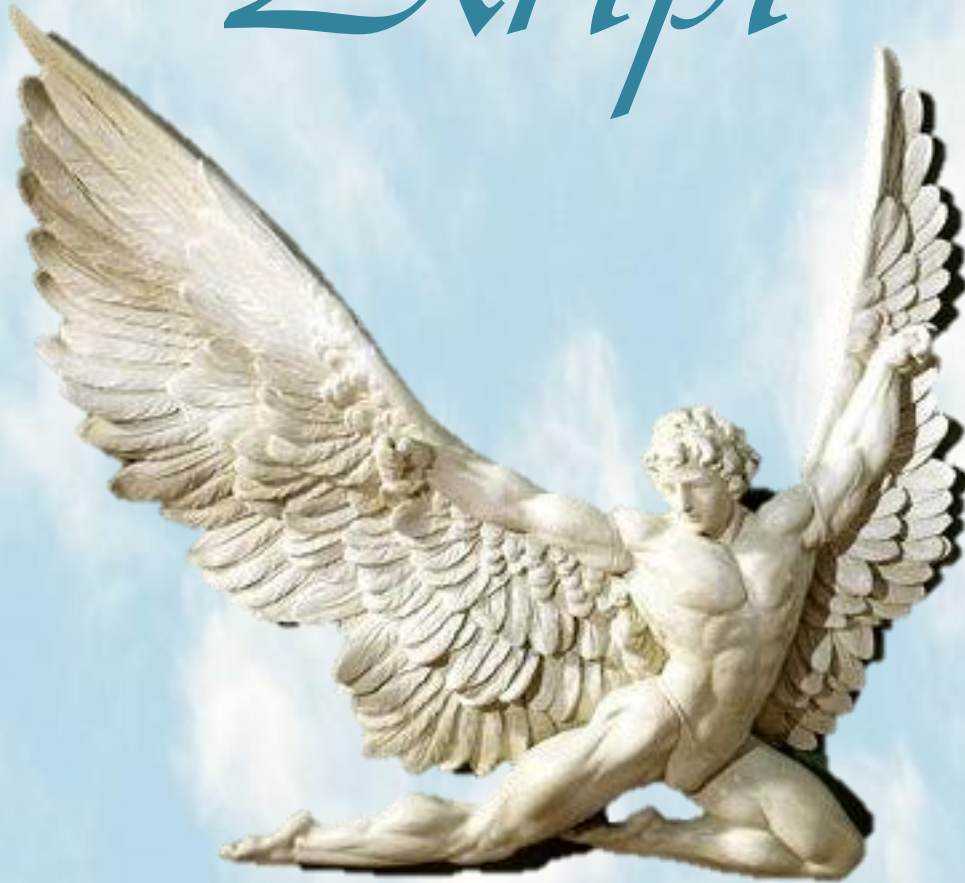
*„Zbor pentru a-mi elibera mintea de
tirania lucrurilor mărunte”*

Antoine de Saint-Exupéry

*„Poate fi descrisă în cuvinte
magia zborului ? Nu cred !”*

Michael Darfit

Aripi

*„...pământul nu este în nici un fel
pus în față cu cerul înghețat din care
coboară avioanele noastre. E simplu,
altceva.*

*Nu se pot alătura, cerul din care
venim și pământul pe care călcăm, și
asta naște surd, dureros, înăbușit, o
neliniște numai de noi știută...”*

Doru Davidovici

*„Piloții își marchează viața după
numărul de ore de zbor... orice alt
fel de timp nu este demn de
remarcat.”*

Michael Darfit

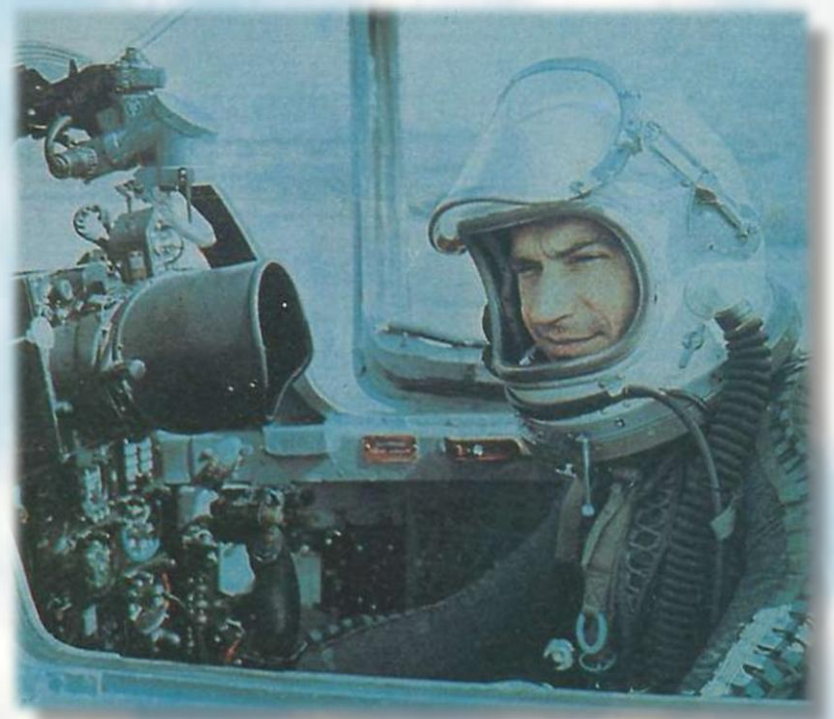

Fragmente din volumule
lui

Doru Davidovici

Puloarea cerului

... nu-i deloc potrivită pentru o aterizare forțată plaja asta, dacă atunci, noaptea, aș fi catapultat deasupra Mamaiei... Se strânge frigul bănuț din larg, vuietul molcom al mării e sunet înfundat de motor, mă înalț deasupra țărnelor întunecate, legat, strâns în parașută, luminile roșii ale aparatelor își jucau licăririle pe cupola cabinei. Era o noapte întoarsă în ea, răsucită prelung, de mult nu mai trăisem plutirea molcomă, toarsă într-un nor de pulbere aurie. Se amestecau stelele cu luminile de jos, izvorau, se iscau de pretutindeni grăunțe scumpe, risipite, suspendate în globul de catifea neagră. Nu mai era zbor, nu se încadra în legi precise clătinarea incertă a avionului, botul rotund, avangardă de întuneric acoperind și

descoperind noi scînteieri jos și sus, se amesteca cerul cu pămîntul într-un rotund masiv de lumini plutitoare, numai linia de credință a giroorizontului punea un ecuator lucid între ridicare și prăbușire. În față, întinzându-se în lături cât puteam cuprinde cu ochii de la 13.000 de metri înălțime, curgerea maiestuoasă a unui fluviu lat de lumină albă, orbitoare, scăpărând în ea însăși, reflectată tremurat de cer, de stele, de fâșia de apă mică din apropierea țărnelor, litoralul. Pe urmă brutal, fără demarcație, prăpastia de beznă cumplită înghițind până și răsfrîngerea vastă a stelelor: marea. Închisă, neagră,

misterioasă ca un început, fremătătoare ca un sfârșit, marea, de acolo venim, înspre acolo ne ducem, marea, talger surd de beznă masivă oprind vremea, suspendând avionul într-o incertitudine pe care numai aparatele de bord, reci și lucide, o puteau spulbera împiedicând convertirea zborului în prăbușire. Presiunea la ulei, turajul, 1.200 de km pe oră, m-am așezat mai bine în scaun, mă regăseam în cabina roșie, slab luminată, ca de obicei, ca niciodată, am întins comod picioarele pe paloniere, bila la mijloc, împăcat cu mine însumi, aici eram eu – aparatele, becurile, manetele, observându-mă, adică observând bordul atent, puțin distant, încrezător în freamătul electronic al supersonicului. Treceam prin straturi limpezi de întuneric înghețat, despicate de botul rânjit al MIG-ului; turbina uruia molcom în spate, simțeam fiecare tură din sutele de ture pe secundă, aerul incandescent se învârtejea în camerele de ardere la temperaturi pe care mintea le accepta axiomatic, fără pretenția de a înțelege. Lumea mea, firescul meu, în găoacea roșie, caldă, presurizată, a cabinei inteligente...

— 232, pregătește lansarea!

...rachetelor, capetele boante lucind iscoditor sub planuri, de asta eram aici. Am cuplat contactele. Pe ecranul locatorului juca verzuie imaginea țintei. Am zâmbit strâmb sub vizorul etanș, asta-i, flacăra scurtă a rachetei țâșnind de pe lansator era o completare necesară la cerul boltit nepăsător peste întinderea neagră.

— Pregătit pentru lansare.

Am desiguranțat clapeta trăgaciului, MIG-ul a jucat scurt, sensibil la ce se întâmpla în cabină. Mi-am tras capul între umeri, ca înainte de salt; urcau respirații scurte, icneli de oștean ostenit pe care le credeam de mult adormite: pânda după coama de deal, cu mâna strângând săgeata pe lemnul tare, umezit de noapte, al arcului încordat. Am simțit gustul sângelui între buzele mușcate, nu m-am mirat: *de asta eram aici*. Am făcut o mișcare ușoară aducând ținta în centrul reticolului, MIG-ul a repetat mișcarea ușor, mulând pe întuneric fuselajul gros și aripile ascuțite, docil, furișându-mi-se subtil în sânge, – botul, coama masivă, motorul incandescent – moleculă cu moleculă. Sau poate eu mă dizolvam în metalul lui fremătător, vibrând reținut și...

— Lansează.

S-a înfipt în deget, prin mânușa groasă, fierul trăgaciului; s-a zguduit, legănându-se într-o zvâcnire bruscă, avionul. În față, departe, coada de flacăra a rachetei țâșnite de sub planul stâng, măcinând stelele...

— Lansează!

Din nou, sunetul vechi de tăiș izbînd scânteind alt tăiș, o secundă am așteptat zvâcnirea cunoscută...

...A fost o prăbușire, o rotire, o zbatere nebună și neputincioasă de fiară amarnic încolțită. MIG-ul se zvârlea urlând, ricoșând în ziduri dure de aer întunecat, se smucea, se încontra cabrându-se brutal, se răsucea într-un ghem de spasme fără sfârșit. Se dusese fix la dracu toată aerodinamica, toate legile severe, formule precise care nu admit nici o aproximație se bălăceau undeva în urmă, și încă, în creierul înnebunit, înghețat de goana aceea incredibilă; iar MIG-ul se ducea pe o coastă, se prăbușea urlând, arând o dără sângerie de spaimă și triumf al mării pe cerul înstelat. Mă zbăteam în cabină aruncat de acolo-colo, umerii și brațele se loveau dureros de pupitrele laterale, capul juca precum o limbă de clopot în casca etanșă devenită dintr-o dată prea largă. Mă presau, mă apăsau în scaun difuze greutatea de întuneric, sângele de mercur roșu alerga dureros prin corp strângându-se în picioarele de plumb, prinzând creierul într-o chingă de metal încins, oprit din firescul curgerii sale, devenit dintr-o dată dur și încremenit ca un rubin înghețat. Așteptam spaima și spaima nu vroia să vină ca o descătușare, să se termine! Se dilata

trupul, nesfârșit, clipe care despart trupul din carne și oase și încă ceva, fără nume, de corpul metalic animat de viața flăcărilor răbufnite, de zumzetul convertizoarelor, de freamătul înăbușit al conductelor și circuitelor electronice. Aici, acum, gol – eu însumi, nu mai puteam trișa, acțiune, nu mai era loc și timp pentru gânduri, pentru cuvinte, acum era tot sau nimic, curgând și alegându-se din secunde nesfârșite. Acum, aici, în prăbușirea încleștată, deveneam pilot de vânătoare, se iscau – trecând peste spaima trupului legat de metal – puteri neștiute, crâncene, în lupta cu aparatul scos din minți. Ne înălțăm spre cerul negru, lichid, cădeam în uriașa cupă scăpărândă, nemișcată, legați unul de celălalt, luptând unul cu celălalt, fiecare dând ascultare unor chemări nebănuite. Simțeam fața schimonosită într-un rictus greoi, trăsăturile lucind roșu sub sudoarea rece, aici, acum, în strigătul nefiresc al nopții sfârțecate – și toată cabina rotindu-se, căzând, înălțându-se iar, devenită universul meu, singurul univers valabil, încercam să mă smulg, să *redevin* – aveam în mine punctul necesar pentru sprijin? Încercam să parez, să redresez avionul, aiurea, se puneau pe comenzi forțe oarbe, neclintite, nici măcar dușmănoase, obtuze numai, îmi dădeam seama, simțeam că e inutil, smulgerea bezmetică din precizia zborului nu putea fi stăvilită de nimic, dar exista în mine, Dumnezeu știe în ce cotlon uitat, exista ceva mai vechi decât rațiunea, o pâlpare aproape să se stingă de instinct înnebunit, se zbătea să iasă la iveală și ardea, încheștându-mi mâinile pe manșă. Acele altimetrului se dădeau peste cap, giroorizontul rânjea negru în licărirea roșie, sumbră, negrul prăbușirii. Și totul a încetat la fel de brusc cum începuse, nu mai simțeam zvâcnirile metalului, manșa nu mai juca nebună în mâini, MIG-ul luneca domol pe o aripă, în picaj blând, spre marea întunecată. Am redresat, în câteva secunde pierdusem aproape 6000 de metri, atunci am văzut sub aripa dreaptă, în lumina verde a lămpii de poziție, afumat, zdrelit, capul rachetei care-și arsese motorul fără să părăsească lansatorul. Picioarele în ghetete îmblănite de zbor jucau mărunț pe paloniere, nu puteam stăpâni tremurul nesuferit, asta-i, 3.500 de kilograme forță aplicate aiurea, intervenind brutal în traiectoria riguroasă a zborului. Am raportat la radio ca racheta n-a plecat, am decuplat contactele, am virat spre mal. Bordul lucea roșu, liniștitor, parcă nu s-ar fi întâmplat nimic; nu se întâmplase nimic, m-am întins în scaun cu ceafa rezemată de spetează, spânzuram în chingi, mă deranja numai tremurul picioarelor întinse pe paloniere sub tabloul de bord. Mă pregăteam să cuget și să storc concluzia...

Atunci s-a luminat în jurul avionului, aripa dreaptă, capul sfârțecat al rachetei profilat negru în lumina incertă, fuselajul sclipea greu, roșu: incendiu la bord. De la nenorocita de rachetă.

Pe tabloul de avertizare, becul roșu cu inscripția „incendiu” era stins. Totuși ardeam, indiscutabil ardeam, planul drept, în partea inferioară, era în flăcări. Am atins, am mângâiat cu mâna stângă manetele de catapultare, gest necesar în întunericul cabinei. Îmi spuneam că nu, nu acuma, să ajung mai aproape de țarm, MIG-ului cu bot rânjit, nu-i convenea o catapultare la câteva mile bune de litoral. Am încercat să mă orientez, în față, aproape acoperite de botul negru al avionului care pica prelung în flăcări, luminile Mamaiei.

Viraj înapoi, spre larg, mă intrigau indicațiile bordului, normal, încă normal, atunci de unde flăcările prelungi? Bezna ostilă a mării, hoteluri, turiști, trupuri bronzare, sunetul orchestrelor, muzicanți în smokinguri albe, revere de mătase lucind violent în argintul instrumentelor, muzica acompaniind vuietul valurilor. Lipseam numai noi, MIG-ul și cu mine; am pipăit coarda bărcii pneumatice, dintr-o dată s-a făcut iar întuneric, mi-a trebuit ceva vreme până când ochii orbiți de flăcările roșii să poată privi bordul. Atunci m-am

plesnit cu palma peste cască, plesnitură sonoră, mă dureau degetele prin mănușă, așa ard, cu flăcări roșii, trasoarele rachetei...

„Atunci” a fost pe la mijlocul lui ianuarie, una din zilele în care te miști cu multă grijă, să nu spargi în bucăți trupul vitrifiat de ger; a fost un frig năpraznic, aproape minus douăzeci de grade, după ce am pornit motorul și am închis cabina, am trecut pe cald instalația de climatizare. Am rulat, am intrat la pistă, mă dezghețasem sub costumul de kapron cu multe tuburi și fermoare, picuram în mine cu stropi străvezii de liniște și pace. „Permiteți decolarea”, „permit”, am decolat în forțaj, motorul trăgea bine, mă presau în scaun mii de kilograme forță spărgând în țândări ziua sticloasă. Am băgat trenul, am repezit avionul într-o șandelă de 60°, botul argintiu, strălucitor, se legăna năuc de atâta albastru. Eram aproape culcat în scaun, cu capul îngropat în alveola adâncă; deasupra, la 8-10.000 de metri un IL-62 trasa pe cerul senin dărele albe, orbitoare, ale celor patru motoare. Aveam aproape 3000 de metri înălțimea, m-am mișcat în chingi căutând o poziție comodă, IL-ul dispăruse undeva în spate și în dreapta, vârful nichelat al tubului Pitot țintuia de cer dâra albă groasă, înfoiată ca un boa scump din pene de struț. Am întors capul căutând aeronava argintie. ...s-a prăvălit de nu știu unde, cumplit și asurzitor, din toate părțile, asupra mea. Mă ardea fața cu mii de ace de gheață înfigându-se în piele sub masca de oxigen, mă usturau cumplit ochii încinși la roșu, explodând într-o ceață difuză, trupul se zbătea sub greutatea enormă, reținut în cabină numai de strânsoarea chingilor intrate și încremenite în carne. Se prăvălea o avalanșă înghețată, fierbinte de atâta rece, strivind umerii, pieptul, presând picioarele în spațiul strâmt de sub tabloul de bord. Simțeam mâinile lipite, străine, sudate, făcând corp comun cu manșa și cu maneta de gaze, nu mai știam unde începe, unde se termină metalul zimțat. Am reușit să întorc capul și să privesc înaintea prin fluidul tăios care opărea ochii transformându-i în bile opace de gheață, avionul cădea. Se prăbușea spre o coasta de deal împădurită, siluetele negre-maronii ale copacilor se detașau, deodată halucinant de clare, pe zăpada puțină; fiecare tulpină, fiecare creangă, fiecare frunză moartă rămasă din toamna anului trecut. Primul gând a fost o moleșeală veninoasă răsărită naiba știe cum – amintirea grea a oboselilor trecute, bănuiala tuturor oboselilor viitoare – venită cine știe de unde, tentantă și năucitoare, și căreia corpul chinuit i-ar fi dat ascultare dornic de grabnică, de cât mai grabnică liniște: să las totul așa. În câteva secunde aveam să dorm printre copacii pădurii, somn bun. Pe urmă s-a iscat ceva, ca un ac înroșit, zgândărind creierul amorțit: catapultarea. Și abia apoi, și când m-am gândit la asta mai târziu, când zăceam în spital, m-am înfiorat de rapiditatea reflexelor de vânător, pentru că totuși nu trecuseră nici măcar secunde, timp nesfârșit, abia apoi, când brusc am devenit lucid recunoscând prăbușirea și strigătul tânguitor al avionului prin aerul sfâșiat, doar atunci, automat, mâinile și picioarele au acționat decuplând forțajul și redresând. Am trecut peste vârful copacilor, am tras de manșă, am sărit creasta dealului. Aveam peste o mie de kilometri pe oră, aerul dur, neașteptat de dur și dușmănos năvălea în cabină prin cupola spartă, smulsă, sfârtecată – apăsând, strivind, înghețând răsuflarea și mișcările. Am scos frânele aerodinamice, mă mirau degetele ascultând încă; am redus motorul, viteza scădea, nebunia din cabină se liniștea cu fiecare sută de kilometri trecută; m-am stabilit la 500 de kilometri pe oră viraj spre aerodrom. Am deblocat chingile, m-am dezlipit de scaun adunându-mă tot în spatele parbrizului, curentul era mai slab. Am scos mănușile de sub hamul parașutei, le-am tras în mâini ținând manșa cu picioarele, nu găseam cuvinte să mă felicit că le luasem, de obicei le lăsam pe raftul

cenușiu de la celulă, de-a valma cu sacul măștii de oxigen și husa vizorului; zburam mai bine cu mâinile libere, simțind clar contactele și butoanele. Am raportat jos că s-a smuls plexiglasul cupolei, adică am încercat să raportez, aerul înăbușea pătrunzând sub mască și oricum, tot nu puteam auzi nimic în mijlocul cascadei de văzduh urlător și ostil. De fapt mă liniștisem, gata, deranja numai gerul, zburam cu supersonicul deschis, ca un PO-2 din pânză și scândură. Se vedea altfel fără cupolă, mai vast, plat, fără relief, ca la cinema goana mașinilor pe autostradă filmată cu obiectivul de 1000. Am scos trenul, am pus motorul în plin, să consum gazul, nu puteam ateriza cu avionul supraîncărcat; vroiam să trec întâi la verticala aerodromului, să trec jos, dând din aripi, ca cei de la turn să-și dea seama ce s-a întâmplat, pe urmă să fac un tur de pistă, poate două, cât rezistam, și să aterizez. Am strâns mai bine casca, curelele măștii de oxigen, am făcut treaba asta cu dichis, mișcând satisfăcut degetele în mânușile îmblănite și pipăind cu grijă cataramele, orice greșeală ar fi însemnat pierderea căștii mele glorioase, cu o zburătoare stilizată pictată pe frunte. Mă stingherea curentul de aer care pleznea, usturător peste ochi, am lăsat manșa, – am ridicat mâna dreaptă să cobor vizorul fumuriu al căștii. Am atins cu degetele înmănușate marginea metalică...

Mișcarea a fost prea largă pentru o cabină care nu mai avea cupolă; zburasem în școală pe aparate cu cabina deschisă, dar pierdusem reflexul mișcărilor calculate, strânse, cu coatele lipite de corp și cu umerii aduși. Curentul de aer mi-a prins mâna, a întins-o, a dat-o peste cap izbind-o puternic de șina scaunului și de fuselaj. În prima clipă m-a șocat poziția ciudată a brațului; pe urmă am simțit sub mână răceala metalului lustruit, abia la urmă am perceput troznetul umărului, l-am simțit, m-a biciuit scurt și nici măcar prea puternic o vibrație scurtă, pornită de undeva ca un geamăt înăbușit – atât. Am încercat să trag mâna în cabină, durerea a fost neașteptat de puternică, am urlat în mască, am dat drumul manșei pe care o țineam cu stânga. Am încercat din nou, un vâl negru, vâscos, se așternea peste ochi, peste frunte, peste obrajii înghețați. Am cuplat pilotul automat și încet, cu mâna stângă trăgând mâneca combinezonului, am reușit să aduc dreapta în cabină; îmi mușcam buzele de durere, după aterizare, când mi-au scos masca de oxigen și au găsit-o plină de sânge, m-am strâmbat neîncrezător. Dreapta era țeapănă și umflată ca un extingtor, un extingtor care mă făcea să salt, strunit în chingi, la cea mai mică mișcare; se revărsa o lavă de metal încins prin corp, copleșind. Am așezat mâna inertă pe manșă, între levierul frânei și mâner, degete străine refuzau să recunoască metalul zimțat. Atunci m-a muiat o spaimă rea, Dumnezeu, asta-i, zborul merge, dar aterizarea? Am apucat din nou mâneca și mi-am depus mâna ca pe un inutil obiect de preț, pe pupitrul din dreapta; contactele erau sigurate, n-aveau cum să se decupleze. Am decuplat pilotul automat, am încercat să văd cum merge pilotajul cu mâna stângă. Mergea și nu prea, mai ales din cauza valurilor fierbinți care alternau cu frisoane scurte. Botul MIG-ului oscila ca un pendul, tubul Pitot se încurca în crengile copacilor sau ara o dâră îngustă în albastrul trufaș și nepăsător de deasupra. Aerodromul rămăsese în urmă, departe, nu-mi legănasem aripile trecând la verticală. Nu-mi ardea de legănat aripi, zburam între două șiruri de dealuri deasupra unei văi pustii, când m-a fulgerat leit-motivul mormanului de metal fumegând, am hotărât să catapultez. Îmi jucau în fata ochilor planșe din sala de pregătire. Un pilor rumen și bucălat țâșnind ca un arhanghel, cu scaun cu tot, din avionul cuprins de flăcări roșii-aprins, se suprapuneau cu alte imagini, avioane zburând strâmb pe pelicule zgâriate și tremurate de filme vechi, filme de război, atingeau solul și țopăiau pe roți în bonturi fantastice, oamenii de pe aerodrom scoteau pilotul din cabină, corpul frânt, mâna târâtă prin iarba uscată, aspră, mâna imensă. Pe tot ecranul, cu degetele arse, chircite, și

din nou avionul ciuruit, afumat, cu tablele smulse, cu scheletul aripilor scos la iveală, cu capota motorului pleznită și ferfenițată de schije.

Avionul nu era o scuză, era un argument solid avionul făcut praf, dar pilotul prăvălit peste manșă, dându-și sufletul la aterizarea aceea nenorocită – ultima? Era, cât ar părea de caraghios, o problemă de conștiință în cabina mutilată a MIG-ului meu, de conștiință zgribulită și ciungă să părăsesc un avion în perfectă stare, sau să risc o aterizare cu mâna stângă, la marginea leșinului. Catapultam, evident, de când am intrat în aviație mi s-a băgat în cap că sunt mai prețios decât toate avioanele strânse la un loc, ale armatei și ale TAROM-ului, adunate, înmulțite cu doi și ridicate la pătrat, dar acum, aici, nu eram deloc convins de asta. Am, simțit MIG-ul pulsând altfel, deslușeam o urmă de teamă în urlatul motorului, mă moleșea plumbul topit strecurat cald și otrăvitor în vine ca o vrajă rea, hai, sări. Bob Dylan așezat pe coperta discului își strunea chitara, cântec de leagăn amăgitor. Am închis ochii, i-am deschis iar, avionul se legăna cu botul în aer și cu comenzile moi, limită de viteză, am împins manșa, reflex amortit de pilot, am văzut puntea portavionului și avionul ciuruit de schije apunțizând brutal, eram în același timp și pilotul, și cei care-i scoteau trupul inert din cabină. Atunci de unde vârfurile de pomi venind spre mine, lunecând prin parbriz, înțepând ochii cu crengile golașe? Am mișcat umărul redresând, durerea m-a trezit, simțeam manetele de catapultare între picioare, prin combinezonul gros și prin kapronul costumului de suprasarcină. Filme vechi, cărți, planșe, asta nu mai era literatură!

Am virat spre aerodrom; vedeam busola și acul radio-compassului rotindu-se, cifrele albe nu-mi spuneau nimic, am mișcat umărul iar, gheara de metal încins mi-a redat luciditatea, am scos avionul pe direcția pistei. Se spărgeau deasupra valuri uriașe de tăcere, am văzut în ultimul moment malul înalt, cabraj, MIG-ul se cățara gâfâind pe roțile groase, legănându-și primejdios aripile, gata să agațe antenele de televizor de pe acoperișuri. Zburam deasupra orașului, jos, foarte jos, de fapt nu zburam, mă prăbușeam prelung și nu reușeam decât să rețin avionul din prăbușire. Umărul devenise o uriașă sferă de fontă incandescentă, atârna aplecând avionul în partea dreaptă; am redresat, vârful aripii ascuțite ștergând terasele de pe acoperișul blocurilor înalte, prea înalte. Era chiar ceață, sau mi se părea pulberea aurie din care distingeam siluete de clădiri subțiri și boltite, unindu-se undeva, deasupra? Îmi jucau aiurea în cap și încercam să le alung, neavând loc pentru ele, cifre viteze, kilograme, valori admise pentru aterizarea cu avionul supraîncărcat. Am șters cu roțile vârfurile pomilor de pe șosea, un rest de luciditate urla „motor”, „pune motor”, cu ce? – am săltat botul, în față, prin pâcla deasă, pista se rotea, se multiplica, se înălța lent, cobora iar, se răsucea pe o muche. Am văzut betonul repezindu-se spre mine și am redresat, așternând necrezut de lin MIG-ul pe pistă. Atârnam prostit în chingi, gata, avionul alerga, trecuse de prima bretea, se îndrepta spre marginea pistei balizate, atunci am dat drumul la manșă, am redus maneta de gaze, am scos parașuta de frânare, am prins iar manșa-frână. Am degajat pista, nu reușeam să rulez pe brețelă, am oprit, am rămas agățat în parașută ținând frâna blocată. Îmi bâzâia motorul în creier, prin straturi groase de vată, când prima față congestionată s-a săltat peste marginea zdrențuită a cabinei, am spus: „motorul, pentru Dumnezeu, oprește motorul, te rog”.

Nu știi cum m-am dezlegat, cum am ieșit din cabină, se vorbea de o macara, de chingi tăiate, dar eu am coborât totuși pe scară, susținut de Matei; m-am depărtat de avion, m-am răsucit, nu-mi venea să cred silueta zveltă, joasă, lustruită, urâțită de lipsa cupolei de plexiglas. Imaginile ajungeau pe retină tremurate prin sticle tulburi, am venit iar lângă avion, cred că mă clătinam, am ridicat mâna stângă, am atins fuselajul gros, am pornit de-

a lungul lui spre boțul ascuțit, simțeam sub degete freamătul turbinei care se învârtea încă, pocnind ușor.

Atunci s-a apropiat Nae, aferat, să-mi dea un calmant, „*nu e cazul să-ți ieși atât din fire pentru o cupolă spartă, zic eu, deși nu sunt pilot*”. Avea dreptate, mâna dreaptă atârna dureroasă, imensă, fierbinte, acuși-acuși voi atinge pământul și voi păși sprijinindu-mă în palme, ca maimuțele.

— Ai dreptate, am spus.

Am căzut ca o cârpă, lunecându-mi fața pe niturile îngropate ale fuselajului și lovind în treacăt casca împodobită cu o zburătoare măiastră, de cauciucul gros al roții de bot.

— Treci mai în față!

De la 20.000 de metri pământul este împăclit și ars, lipsit de viață. Se estompează, se amestecă într-un cenușiu gălbui toate culorile care, jos, ar umple paletele unui regiment de pictori. În stânga, puțin înainte, avionul lui Chioru, alungit, lucind difuz, lunecând tăcut în apa albastru-închis, adâncă și înghețată, cerul stratosferei. Se disting clar, ca sub lupă, fiecare nit, fiecare literă a inscripțiilor mărunte de pe fuselaj; între noi, molecule anemice de aer limpede și de ger – început de vid cosmic. Indicatorul de oxigen, segmentii se desfac, se apropie în ritmul respirației, normal, presiunea, temperatura în cabină – m-aș putea plimba în blugi și cămașă.

— Treci mai în față.

Glasul lui Chioru, sugrumat de casca etanșă, de oxigenul năvălind sub presiune, de antene. La înălțimea asta zborul în formație e dificil, menținuți cu greu de aerul puțin și sărac. Viteza – 2.200 de kilometri pe oră, plutire legănată cu comenzile moi, îngreunate de inerția aparatului adulmecând neliniștit cerul străin.

— 232, mai în față!

În căști început de agitație. Împing maneta de gaze, MIG-ul freamătă ușor, cabrează greoi, marginea cabinei lunecă neagră peste fuselajul argintiu, mă înțepă dureros în ochi argintiul tăios, aici tot ce e culoare și lumină arde. Chioru umple cabina cu trupul lui nesfârșit, șarpe de mare, cupola de plexi îi încovoiaie gâtul strâns în jugul lat de oțel. Se răsucesce, ridică mâna înmănușată, lumina crudă reflectată de oglinda retrovizoare fulgeră și arde ca o rază de cuptor solar, ghicesc grimasa din cabina avionului cap. Turajul, conul, presiunea la ulei, din nou oxigenul. MIG-urile par încremenite pe cerul albastru, adică convențional albastru, cupola de oțel adânc care te soarbe primejdios, așa ceva nu există jos, unde toate au un nume cuminte. Jos, adică, pământul nostru mort, ne întoarce aceeași față galbenă, mată, inexpresivă. Aici, prima oară, pământul devine planetă.

— Stânga, 50 de grade, pe 2-7-0.

Avioanele atârnă cu boturile ridicate, prinse în sfori nevăzute de cheia incredibilei cupole albastre. În cutele de umbra ale bolții sprijinite pe masivi pilaștri de lumină – bănuiala primelor stele. Reduc motorul, ușor de tot, câteva ture din cele peste 11.000 pe minut ale turbinei, stratosfera nu permite mișcări care-i tulbură brutal nemișcarea. MIG-ul lui Chioru se depărtează ca într-un vis, cu botul adulmecând prelung în cer.

— Menține locul în formație.

În cabina avionului-cap, vag început de enervare. Pentru Chioru partea romantică a profesiei începe după aterizare, pe Maria lui așa a cucerit-o, îi povestea, privind-o țintă cu ochii mici sub pleoapele umflăte, cerul. Nu mai știu cum a pierdut-o. Ridic din umeri sub

chingi, umerii mei de kapron, senzația de neliniște surdă când simți coechipierul în spate, prea în spate, și lipit de avionul tău.

La decolare, când am cuplat forțăjul, coloana de flăcări ieșită din ajutorul lui Chioru avea o culoare ciudată, mai roșie ca de obicei; rămân în urmă, încercând să privesc în tubul negru, adânc, prin perdeaua de foc, temperatura la gaze, normal.

— 231, temperatura la gaze.

— Normal.

Mi s-a părut; mă plimb în spatele MIG-ului, puțin mai jos, legănat blând de aerul înghețat, stânga-dreapta dreapta-stânga, lunecându-mi lin avionul de pe o aripă pe alta, atent să nu intru în jet. Uneori, marginea aripii sau deriva înaltă pătrund în fluviul invizibil de gaze arse. Atunci metalul freamătă neliniștit, MIG-ul trepidează, se scutură brutal, se zvârle într-o parte lovindu-mă cu capul de cupola cabinei. Înclin avionul, ies din zona de fluid fierbinte, revin în spatele avionului-cap încercând să pătrund cu privirea și să înțeleg, dar altfel decât jos – secțiuni, viteze, temperaturi, așa simplu, aici, să pătrund cu privirea și să pricep ce se întâmplă în întunericul incandescent, licărind tainic. Injecție arzând subtile cocteiluri de hidrocarburi, turbina și compresorul rotindu-se înnebunite, încercând să cuprindă și să îndesească aerul sărac. Și simt apropiată, parcă dintotdeauna, flacăra aceea nedomolită pulsând scurt – se desfac legături ce păreau sudate pe vecie, se compun elemente noi, nebănuite, trăindu-și plin existența de o clipă – apoi se aruncă și se amestecă, mugind, cu torentul învârtejit de soare dizolvat în metal, deasupra planetei străine.

— Cei mici au rămas în aer. N-ai fost atent la rapoarte?

N-am fost, oricum, eu am cuplat radioul după el.

— Cine?

Bill numără gâfâit pe degetele înmănușate, alergând prin băltoace:

— Petre. Capelanul. Costel. Petre în dublă, cu Țiganul.

Costel și Capelanul; cel din dublă îl aduce Țiganu la aterizare, nu-i o problemă. Alerg în spatele lui Bill, kapronul costumului devenit cenușiu de apă, unde mă grăbesc, patrula romantică e toată la sol, joacă table la celula de alarmă. Întorc capul spre direcția de aterizare, luminile farului cu sclipiri, una lungă, două scurte, străpung greu ploaia deasă. Cel mult o mie – o mie două sute de metri vizibilitate, la patru sute de kilometri pe oră asta înseamnă zece secunde de când s-a văzut pista până așezi roțile jos, dar asta strict matematic, fără restul, uneori „restul” e hotărâtor. Intrăm în zebra, urcăm în goană, improșcând apă, scara spiralată; tropăim pe coridorul îngust, câțiva ofițeri din batalionul de deservire se lipesc cu spatele de perete, urmărindu-ne fuga cu fețe grave.

Luăm în piept și ne năucește aerul încordat din încăperea semicirculară cu pereți de sticlă. Conducătorul de zbor a lăsat microfonul din mână, s-a răsucit spre noi. Fatty, navigatorul, proptit pe picioarele groase, vrăjește ecranul radiolocatorului de aterizare; pânza albastră cu floricele multicolore a difuzorului conectat la amplificatorul stației vibrează reținută, plină de așteptare. Într-un colț, aburi ieșind din costumele de suprasarcină ude, fețe pe care tensiunea le uniformizează colțuroase sub căștile albe: piloții. Singurii care au dreptul să stea la zebra în asemenea situații; mă alătur grupului de costume de kapron, se încălzește brusc țesătura udă: patrula romantică e aici, înghesuită între alte patruli mai mult sau mai puțin romantice. Se aude în liniștea turnului vâjâitul slab al difuzorului, mă furișez, pe vârfuri în spatele lui Fatty, întind gâtul peste umărul

gras: pe ecranul verzui semnul unui avion, alb, fosforescent, pulsează de-a lungul liniei care împarte ecranul în două și se confundă jos cu imaginea pistei. Poate o idee în stânga. Fatty îmi ghicește gândul, strânge între cremvurștii degetelor groase microfonul, gata să apese emisia. Nu apasă, semnul de pe ecran a revenit pe mijlocul liniei albe. Pulsează, se apropie. Colonelul se întoarce, privește ecranul, „15 kilometri”, difuzorul mormăie cu vocea lui Ilie: „confirm”, acum știm că Țiganu a luat comanda și aduce dubla la aterizare, nu-i ușor să găsești pista din cabina a doua pe vremea asta dar, oricum, un pilot antrenat... încă două minute, conducătorul de zbor se agită, se frământă pe picioarele lungi, privește întrebător gura ovală a difuzorului, acoperită de materialul cu floricele multicolore. Ce idee, floricelele astea.

— 240, la radiofar, flaps scos...

...dar nu complet, asta se face numai după ce s-a văzut pista. Pe radiolocatorul de aterizare, linia albă pulsează la opt kilometri. Departe, în spate, la aproape patruzeci de kilometri, semnalul șters marcând alt avion.

— Mărește amplificarea.

Treburile misterioase, comenzi ale locatoriștilor, Fatty manevrează butoane, cuplează un contact, ecranul se aprinde mai verde, mai strălucitor. Semnalul de la 40 kilometri e deplasat în dreapta.

— ...cinci, grade stânga...

...dar precis, cu ochii la macheta giroorizontului și la cadranul busolei. Acul radiocompasului oscilează spre dreapta tot atâtea grade cât busola spre stânga, asta se numește coordonare, dar mai e ceva care nu se dobândește decât după ore dense de zbor. Colonelul măsoară ecranul din ochi, se încruntă, își mușcă buzele preocupat:

— 147, menține viteza!

Difuzorul se îneacă, tușește, răspunde, floricelele multicolore tremură și se zbat pe câmpul albastru. 147, ăsta e Capelanul, el n-a apărut pe ecran, e în drum spre viraj, sau chiar a ajuns la viraj – al lui a fost avionul pe care l-am auzit când veneam spre turn. Mă apropiu pe vârfuri de Bill, îl apuc de cot.

— Pilotul tău... fac cu ochiul spre ecran, spre geamurile imense acoperite de apă, gest idiot, nu trebuia, Bill se strânge în costum, se strâmbă, își eliberează brațul printr-un gest scurt. A scos casca, a pus-o pe pervazul lat de ciment, părul blond, țepos, e umed și întunecat: transpirație?

— 240, la trei...

...adică acum, ochii trădând aparatele și căutând avid pista, greșală care costă pentru că, oricum, pe ploaia asta, la mai mult de un kilometru, e inutil orice om care gândește își da seama, dar pentru asta trebuie să gândești mai întâi. Găturile se întind spre peretele de cristal dincolo de care se ghicește, îneacă, sclipirea scurtă a balizelor din capul pistei. Colonelul ridică microfonul în dreptul buzelor, parcă ar vrea să bea ceva din el; Fatty tropăie mărunț în dreptul ecranului, degetele groase s-au subțiat, neașteptat de agile, prelungindu-se spre butonul negru al emițătorului. Sunt nerușinat de liniștit, îl cunosc bine pe Ilie, acum un an... și acum doi ani, și acum trei, istorie, de fiecare dată la fel, de fiecare dată altfel, astăzi ce va fi? și nici astăzi nu ajunge, mâine, și...

— Uite-!l!

Apărut brusc din ploaie, aproape, mult prea aproape și mult prea sus, atârnat deasupra betonului ud, lucind cenușiu.

— Capul pistei!

Avionul se înclină, fulgeră peretele de sticlă cu aripile strânse lângă fuselaj, pică-brutal, redresează, filează interminabil la câteva palme de sol, Ilie joacă manșa, nu are răbdare,

cine ar avea răbdare? – pune roțile ridicând două jerbe de apă, derapează, se pierde într-un nor de stropi.

— Poți opri?

Deasupra apei, rozeta alburie a parașutei de frânare; se ridică, se agită bezmetică, se liniștește culcându-se pe pistă.

— 240, degajat.

Ne dezumflăm, costumele atârnă în cute pe umerii căzuți; colonelul privește ecranul lui Fatty și ridică microfonul:

— La 30, în ax. Ai trecut în stânga, acum la 28, două grade dreapta.

Costel n-a mai avut parte de asemenea surprize. Tatonează direcția de aterizare, încearcă să suprapună busola cu radiocompasul pe cifrele știute, menținând linia de pe mijlocul ecranului. Face mișcări mari, mult prea mari, semnul alb trece șovăielnic dintr-o parte în alta.

— Menține capul ăsta.

Fatty urmărește indicatorul de pantă, mârâie: „e prea jos” „ești jos”, face colonelul în microfon, privește prin ploaie fața liniștită, colțurile buzelor lăsate, dar eu știu să citesc în colțurile buzelor lăsate. Repetă: „ești jos, menține panta”, floricelele difuzorului tremură, boare de vânt peste timpul albastru, se scurge un bulgăre de gheață fierbinte pe spate când aud vocea lui Costel:

— Confirm, să nu mai cobor...

...străină și venind greu de oriunde, apatică, renunțând, am mai auzit asemenea voce. Degetele colonelului se strâng în jurul microfonului, atât.

Fatty e un zeu măsurând destinele în kilometri:

— La 10, opt grade dreapta. Virează stânga.

În capul pantei, tremură impulsul de la avionul Capelanului. Bill privește ecranul cu coada ochiului, nasul mare; bărbia nerasă tremură ușor, obrazul despicat net de marginea metalică a căștii, de ce și-o fi pus iar Z.Ș.-ul pe cap? Parcă s-a întetit ploaia, dacă e posibil.

— Ratează. 162, ratează.

Mâna cuiva îmi apucă umărul drept, strânge. Întorc capul, casca albă, vizorul fumuriu-închis lăsat peste un chip orb, cu buze strânse. Citesc automat numele ștanțat pe curbura căștii, mă doare umărul, mă sâcăia dinainte, vag, a ploaie. „Lasă-mă”. Deasupra zebrei, puțin în spate, tunetul motorului în regim maximal. Se depărtează, se pierde în cenușii compact care strivește acoperișul turnului.

— Intră în tur... Panta?

Colonelul îmi prinde privirea, citește ceva în ochii mei, încuviințează din cap.

— Panta?

Ochii lui Fatty sunt calzi și buni deasupra obrazilor rumeni, îndulcind vocea repezită.

— Panta, normal.

Umerii lui Bill se așează în fața mea, costumul ud tremură, zornăind fermoarele nichelate. Se apleacă peste Fatty, îl ascunde aproape urmărind impulsul fosforescent de pe ecran.

— Flaps scos, trecut radiofarul.

Capelanul sâsâie ca de obicei; oftează în difuzor, plutește o întrebare peste floricelele de pe pânza albastră, nu urmează decât declicul sec al emisiei. Un minut și zece secunde, și încă ceva, mai anevoie de măsurat în metri sau secunde.

— Două grade stânga.

Spre vest, prin peretele de sticlă, o geană de lumină galbenă sparge orizontul cenușiu; silueta alungită se desprinde brusc din ploaie, parcă se smulge.

— Ține-l așa!

Avionul cade aplecat, împins de tonele de apă; bușește sec între două coloane de ploaie spulberată, izbește pista cu triciclul, cade iar, greoi, ostenit.

— Parașuta.

Nu se deosebește nimic prin norul de stropi, doar trenele lungi, albe, de spumă.

— Parașuta de frânare!

Cabina, mâna înmănușată băjbâind după butonul alb încercuit cu negru, ascuns ca de obicei sub lampa roșie de avarie de pe bordul stâng; degetele caută, pipăie în încâlceala de cabluri și contacte, tresar, se ridică, nu, mângâie rama lucioasă a cabinei, înaintează precaut dibuind marginea zimțată, apasă.

— A ieșit.

Parașuta de frânare se umflă, se ridică se leagănă rotund, liniștitor. Încă unul; Bill își umflă obrazul, se strâmbă spre mine, ne aplecăm peste ecranul lui Fatty, încă unul!

— 162, pe direcție.

Vizorul fumuriu coborât, buzele strânse ale lui Mihăiță, vocea albă a lui Fatty, calculator burdușit cu osânză. Brusc mi-e silă, siguranța cu care s-a înfipt pe picioarele groase, ceafa de halterofil, mâinile proptind marginea ecranului bombat, trebuie să gândesc serios ca să-mi spun că puiul ăsta de balenă n-are nici o vină în ce se întâmplă. În ce o să se întâmple.

— 3 grade stânga...

...câtă competență, dar câtă competență, cu picioarele zdravăn înfipte în parchetul proaspăt lustruit! Colonelul îmi prinde din nou privirea, încuviințează iar din cap, trece la ecran; Fatty alunecă tăcut de-a lungul pupitrului metalic, dispăre în spatele grupului de piloți. Înconjurăm într-un semicerc mut ecranul, căutând să pătrundem cu privirea dincolo de impulsul de pe sticla groasă; se deplasează la stânga, ar trebui să se oprească, nu se oprește, își continuă înaintarea oarbă spre stânga, pe o traiectorie care nu duce nicăieri.

— 4 grade dreapta.

Spre dreapta, dans invers, „coordonează”, poate acum... nu, trece dincolo de centru, pulsează, dispăre de pe ecran licărind nepăsător.

— De ce nu cobori? 162, coboară!

— Ia stânga.

Comenzile se suprapun și semnul fosforescent execută docil tot ce i se cere. Coboară, trece în stânga, se duce așa...

— Nu mai coborî. Nu mai coborî, pune motor. Cuplează pilotul automat și ratează. 162, ratează!

A trecut a doua oară deasupra zebrei, sunetul motorului, slab, parcă a licărit burta argintie de avion prin norii joși? În jurul ecranului a înflorit o floare urâtă, bizară, cu petale de kapron.

— 162, intră în viraj.

Colonelul lasă microfonul jos, se uită peste câștile noastre, vrea să spună ceva, știu ce vrea să spună, nu îndrăznește, nimeni nu îndrăznește să spună ce ar fi de spus.

— S-a blocat?!

Nae, doctor de aerodrom, în ce colț a stat până acum?

— Inhibiție, explică doct Nae. Nu-l puteți aduce prin comenzi?

Nae, bătrân doctor de aerodrom, scund, îndârjit, cu părul negru încărunțindu-i aristocratic pe tâmpile, cu o lumină caldă, ironică, pe care n-ai bănuia-o în ochii ascunși sub sprâncenele îmbinate; dar ca să știi precis ce se întâmplă acum în cabina MIG-ului trebuie să fii pilot. Și nici măcar pilot...

— 162, scoate pe 180°. Unu – opt – zero, mergi așa.

...cu lingurița, ca la bebeluși, Mihai ridică în sfârșit vizorul, își șterge cu mână salopetei fruntea, ochii, obraji.

— Nu-l puteți aduce numai prin comenzi?

Nu merge. Costel e acum mașină, o mașină imperfectă, terorizată, crispată, manșa alunecă vie și ostilă sub palmele transpirate. Soarbe cu ochi goi imaginea bordului, și... atât. Puntea complexă, legătura subtilă dintre mână și ochi a dispărut, s-a prăbușit în spaimă, în incertitudine, în frica irațională de început de lume când totul e lavă și lava se rotește nebună, și goliciunea de animal încolțit, cu orbite și tâmpole arse de sudoare înghețată, norii, avionul, manșa împinsă în tablou și aparatele indică urcare, sau invers, mâna ostenită agățând zadarnic, nu comandând, vid total în care încerci zadarnic să te găsești, fără reazime, fără repere, numai tu, încolțit și nici măcar întreg, în metrul cub căptușit cu tehnică, cu străin, cu nefiresc, rupt, agățat, suspendat, părăsit într-un haos fără sus, fără jos, la câteva mii de metri de nori deasupra scoarței sfâșietoare și brusc devenită atât de iluzorie, pentru care am fost făcuți.

Costel se agață de comenzile primite, instinct, ca de ultimul fir de viață, dar asta nu ajunge; pentru că nimeni de jos, chiar dacă ar avea toate orele de zbor ale tuturor piloților de pe mapamond, nimeni nu poate prevedea înainte cu zecimea de secundă necesară mișcarea potrivnică a avionului. O secundă, adică 100-200 de metri de spațiu orb, 110 în apropierea solului, și Costel, ghem de spaime vechi, SINGUR! – în cabina ticsită cu aparate deodată reci și străine. Nae își mușcă buzele, agită inutil gentuța de medic cu stetoscop și tensiometru, ridică umerii.

— 162, intră în viraj; 30 de grade, nu înclini mai mult, fii atent la giro, scoate pe capul de aterizare. Nu te...

...„grăbi” ar fi vrut să spună, mașinile nu se grăbesc, mașinile execută ceea ce li se cere. Pe ecran linioara albă pulsează apatică, floarea de kapron cu petale urâte, kaki, s-a strâns din nou în jurul rotundului de sticlă verde.

— Viraj, 6 grade stânga.

Din nou pulsând lent spre axul pistei, intersectează, trece dincolo, spre marginea ecranului, spre nimic. Colonelul se uită în ecran, lasă microfonul jos, îl ridică iar, nu înțeleg, degete albe de strânsoare pe capsula din ebonită neagră, unghiile vinete, numai glasul nu tremură deloc:

— *Luiza*. Costel, ascultă-mă: *Luiza*.

Numele de față răsună ciudat în zebra, se izbește, se reflectă zdrelit de marginile pupitrelor și consolelor cu aparatură, pereții din sticlă refuză să-l soarbă, rămâne așa, suspendat. Pânza albastră cu floricele a difuzorului saltă, cade, vibrează încă nedezmetică:

— Confirm. *Luiza*.

Colonelul se scurge pe scaun, lichefiat, parcă s-a ridicat puțin pistonul acela apăsând aerul din zebra?

— Costel, cinci grade dreapta. Numai cinci.

Linia albă atinge tangent direcția trasată pe ecran, se retrage, vine iar, încalcă axul, zvâcnește într-o parte nevenindu-i să creadă, coboară spre pistă puțin oblic.

— Încă un grad, '62. Și scoate trenul.

Încă 12 kilometri, în ax.

— Flapsul.

— 162. Flaps scos.

Mihăiță se lipește de peretele din cristal gros, turtindu-și nasul pe sticla rece.

— Cinci kilometri.

Fatty a apărut iar lângă ecran; în spate cineva sughite și râde încetișor, prea devreme, mutra lui Bill săpată în piatra cenușie, Costel-Costel „al lui”, linia severă care taie obrazul, despărțind carnea de metal.

— 2 kilometri.

Pereții de cristal tremură, fuselajul lung ai MIG-ului apare din ploaie ca o torpilă cenușie. Avionul se leagănă pe pistă, Țopăie de pe o jambă pe alta, leit-motivul parașutei de frânare flutură triumfător deasupra betonului ud.

...Mai târziu, dar asta se întâmplă mai târziu, după ce mi-am scos costumul și am făcut duș fierbinte la celula de alarmă – îmi spun că, probabil, Costel va trece povestea de azi la activul relațiilor lui cu Luiza, și, oricum, ploada dolofană care-și sughe piciorul într-un leagăn cu borboțele habar n-are prin ce a trecut.

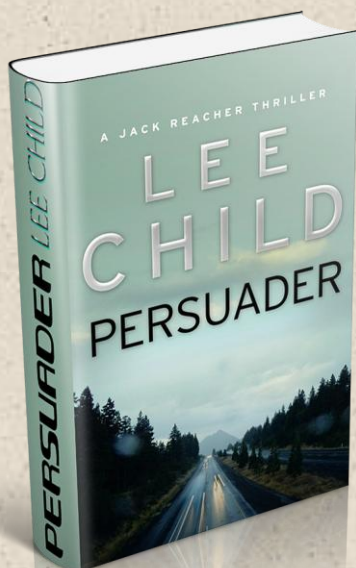
În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

Lee Child

PERSUADER

Foileton

Traducerea: Dewlight

Nu iartă și nu uită. Asta e procedura standard de operare a lui Jack Reacher. Iar Francis Xavier Quinn este cel mai rău individ pe care l-a întâlnit vreodată. Unul care a făcut lucruri cu adevărat de neiertat. Atât de rău... Reacher era bucuros să îl știe mort. Asta, până în ziua în care l-a văzut, în viață și sănătos, urcându-se într-o limuzină la Boston Symphony Hall.

Fără regrete. Fără explicații. Reacher, martor la o încercare brutală de răpire a unui tânăr elev îngrozit dintr-un campus din New England, ia legea în propriile mâini. În felul lui. Numai că un polițist moare și Reacher nu rămâne să explice ce s-a întâmplat. Oare și-a pierdut simțul dreptății, nu mai știe să facă diferența între bine și rău? Doar pentru că, de data asta, e ceva

personal?

Așa începe al șaptelea roman a lui Lee Child. Un roman care se citește pe nerăsuflăte și în care eroul lui, Jack Reacher, se întoarce mai pragmatic și mai decis ca niciodată.

CAPITOLUL 2

Totul a început în urmă cu unsprezece zile, într-o sâmbătă seara, umedă și strălucitoare, în orașul Boston, când am văzut un om mort mergând pe trotuar și intrând într-o mașină. Nu a fost o iluzie. Nu a fost o asemănare stranie. Nu a fost o dublură, sau un geamăn, sau un frate, sau un văr. Era un om care a murit acum un deceniu. Nu exista niciun dubiu. Nu a fost nicio iluzie optică. Părea mai bătrân cu numărul corespunzător de ani și avea cicatricile rănilor care l-au ucis.

Mergeam pe Huntington Avenue, pentru a ajunge la un bar de care auzisem. Era târziu. Symphony Hall își terminase programul. Eram prea încăpățânat ca să trec strada și să evit mulțimea. M-am strecurat prin ea. Era o mulțime de oameni parfumați și bine îmbrăcați, majoritatea în vârstă. O mulțime de mașini și taxiuri erau parcate lângă bordură. Motoarele erau pornite și ștergătoarele de parbriz funcționau, înainte și înapoi, la intervale neregulate. L-am văzut pe tip ieșind pe ușile foaierei din stânga mea. Purta un palton gros de cașmir, mănuși și o eșarfă. Avea capul descoperit. Avea aproximativ cincizeci de ani. Aproape ne-am ciocnit. M-am oprit. S-a oprit și el. S-a uitat direct la mine. Începusem una din acele mișcări ciudate, ezitând să trecem unul pe lângă celălalt, apoi pornind simultan, apoi oprindu-ne din nou. La început am crezut că nu m-a recunoscut. Apoi a apărut o umbră pe fața lui. Ceva ambiguu. Am rămas pe loc și el a trecut prin fața mea, urcându-se pe bancheta din spate a unui Cadillac Deville negru, care îl aștepta lipit de bordură. Am stat nemișcat și am privit în timp de șoferul se

strecura în trafic, îndepărtându-se. Auzeam șuieratul anvelopelor pe asfalt ud.

I-am luat numărul de înmatriculare, fără să mă impacientez, fără să-mi pun vreo întrebare. Eram gata să cred ce văzusem cu proprii mei ochi. Zece ani de istorie răsturnați într-o secundă. Tipul era în viață. Aveam o mare problemă.

Asta a fost în ziua numărul unu. Am uitat cu totul de bar. M-am dus direct la hotel și am început să sun la numere de telefon, pe jumătate uitate, din zilele mele în Poliția Militară. Aveam nevoie de cineva cunoscut și de încredere, dar trecuseră șase ani de atunci și, în plus, era târziu într-o noapte de sâmbătă, astfel că toate șansele erau împotriva mea. Într-un final am găsit pe cineva care pretindea că a auzit de mine, ceea ce putea sau nu să facă diferența. Era un plutonier pe care îl chema Powell.

— Am nevoie de tine pentru a verifica un număr de înmatriculare civil, i-am spus. Am nevoie să-mi faci această favoare.

El știa cine eram, așa că nu mi-a spus că îi va fi imposibil să mă ajute. I-am dat detaliile. I-am spus că sunt destul de sigur că este o mașină particulară, nu una închiriată. Mi-a luat numărul de telefon și a promis că mă sună de dimineață, adică ziua numărul doi.

Dar nu m-a sunat înapoi. În schimb m-a turnat. Având în vedere circumstanțele cred că oricine ar fi făcut-o. Ziua numărul doi era duminică și m-am trezit devreme. Am chemat *room service*-ul pentru micul dejun și am așteptat apelul lui telefonic. În schimb am auzit o bătaie în ușă. M-am uitat pe vizor și am văzut doi oameni stând apropiați, astfel încât să apară clar prin vizor. Un bărbat și o femeie. Haine negre. Fără paltoane. Bărbatul ducea o servietă. Amândoi aveau un fel de legitimații oficiale pe care le țineau sus și înclinat, așa încât să fie foarte vizibile în lumina holului.

— Agenți federali, a zis bărbatul, suficient de tare ca să-l aud prin ușă.

Într-o situație ca asta nu merge să te prefaci că nu ești acasă. Am fost și eu, destul de des, în locul celor din hol. Unul dintre ei rămâne acolo și celălalt se duce jos pentru a veni cu un manager și o cheie de acces. Așa că am deschis și m-am dat înapoi pentru a le lăsa loc să intre.

Au părut îngrijorați pentru un moment. Dar s-au relaxat de îndată ce au văzut că nu sunt înarmat și nu arat ca un maniac. Mi-au arătat din nou legitimațiile, tăcând politicos în timp ce le examinam. În partea de sus scria: Departamentul de Justiție al Statelor Unite. În partea de jos scria: DEA¹ – *Drug Enforcement Administration*. În mijloc se aflau tot felul de sigilii și semnături cu filigrane. Aveau fotografiile și numele tipărite. Bărbatul se numea Steven Eliot, precum poetul. *Aprilie este cea mai crudă lună*. Ceea ce este al naibii de sigur. Fotografia îi semăna destul de mult. Steven Eliot avea între treizeci și patruzeci de ani, era îndesat, brunet și un pic chel, avea un zâmbet care părea prietenos în imagine și chiar mai prietenos în persoană. Femeia era Susan Duffy. Susan Duffy era un pic mai tânără decât Steven Eliot. Și un pic mai înaltă decât el, de asemenea. Era palidă, subțire și atractivă și își schimbase coafura din momentul în care fusese făcută fotografia.

— Dați-i drumul, le-am spus. Verificați camera. A trecut ceva timp de când n-am mai ascuns ceva de valoare, de tipi ca voi.

Le-am dat înapoi legitimațiile, pe care le-au pus la loc în buzunarele interioare, ridicându-și hainele suficient de mult pentru a mă lăsa să le văd armele. Le aveau băgate în hamuri de umăr noi. Am recunoscut mânerul cu nervuri al unui Glock 17 la subsuoara lui Eliot. Duffy avea un 19, care este același lucru doar că un pic mai mic. Era foarte aproape de sânul ei drept. Trebuie să fi fost stângace.

— Nu vrem să verificăm camera, a spus ea.

— Vrem să vorbim despre o plăcuță de înmatriculare, a spus Eliot.

— N-am mașina, le-am răspuns.

¹ DEA – Agenție federală americană însărcinată cu combaterea traficului de droguri atât în Statele Unite cât și în străinătate.

Stăteam încă în picioare, grupați strâns în apropierea ușii. Eliot încă avea servieta în mână. Am încercat să-mi dau seama cine era șeful. Poate că niciunul dintre ei. Poate erau egali. Păreau experimentați. Erau bine îmbrăcați, dar păreau obosiți. Poate că au lucrat toată noaptea și au zburat până aici. De la Washington D.C., poate.

— Putem sta jos? a întrebat Duffy.

— Sigur, am spus.

Dar într-o cameră ieftină de hotel acest lucru este dificil. Nu era decât un singur scaun. Acesta era băgat sub un birou mic, înghesuit între perete și consola pe care era televizorul. Duffy l-a scos și l-a întors în așa fel încât să fie orientat spre pat. M-am așezat pe pat, sprijinit de perne. Eliot s-a așezat pe piciorul patului și a pus servieta lângă el. Îmi zâmbea prietenos și nu am putut găsi nimic fals la el. Duffy arăta minunat pe scaun. Înălțimea scaunului era perfectă pentru ea. Avea fusta scurtă și purta ciorapi negri care erau mai deschiși la culoare acolo unde avea genunchii îndoiți.

— Ești Reacher, nu-i așa? a întrebat Eliot.

Mi-am luat ochii de la picioarele lui Duffy și am dat din cap. Simțeam că o să aflu mai multe, în curând.

— Această cameră este înregistrată pe numele cuiva numit Calhoun, a spus Eliot. Plătită cu numerar, doar o noapte.

— Obiceiul, am spus.

— Pleci azi?

— Nu știu încă.

— Cine-i Calhoun?

— Vicepreședintele lui John Quincy Adams, am spus. Mi s-a părut potrivit pentru această locație. Până acum am folosit nume de președinți. Acum folosesc vicepreședinții. Calhoun a fost unul aparte. A demisionat pentru a candida la Senat.

— A reușit?

— Nu știu.

— De ce numele fals?

— Obiceiul, i-am spus din nou.

Susan Duffy se uită direct la mine. Nu ca la un nebun, ci ca și cum ar fi fost interesată de mine. Probabil i se părea a fi o tehnică de interogare eficientă. Pe vremea când interogam oamenii, făceam și eu același lucru. Nouăzeci la sută din tehnica interogatoriului este de a asculta răspunsurile.

— Am vorbit cu un polițist militar numit Powell, a spus ea. I-ai cerut să verifice o plăcuță de înmatriculare.

Vocea ei era joasă, caldă și un pic răgușită. N-am spus nimic.

— Avem alerte și avertizări în calculator împotriva celor care verifică plăcuțe de înmatriculare, a spus ea. Imediat ce cererea lui Powell a ajuns în sistem am fost alertați. L-am sunat și l-am întrebat de ce era interesat. El ne-a spus că interesul a venit din partea ta.

— Fără tragere de inimă, sper, am spus.

Ea a zâmbit.

— Și-a revenit destul de repede pentru a ne da un număr de telefon fals. Deci, nu trebuie să-ți faci griji cu privire la loialitatea lui.

— Dar, în cele din urmă v-a dat numărul corect.

— L-am amenințat, a spus ea.

— Atunci, Poliția Militară s-a schimbat din vremea mea, am spus.

— Era important pentru noi, spuse Eliot. Și-a dat seama și el.

— Deci, acum ești și tu important pentru noi, a spus Duffy.

M-am la ea. Am fost în genul acesta de situații de atât de multe ori încât să nu-mi mai pese, dar sunetul vocii ei mi-a dat totuși un mic fior. Începeam să cred că poate ea era șeful. Și un interogator al naibii de bun.

— O persoană oarecare se interesează despre numărul unei mașini, zise Eliot. De ce

ar face asta? Poate a suferit un mic accident cu o mașină care avea numărul acesta. Poate mașina a fugit de la locul accidentului. Dar, de ce nu ar merge la poliție pentru asta? Și tu tocmai ne-ai spus că oricum nu ai mașină.

— Deci, poate că ai văzut pe cineva în mașină, a spus Duffy.

Lăsă restul frazei în aer. Era o manevră elegantă. În cazul în care persoana din mașina era prietenul meu, atunci eram, probabil, inamicul ei. Dacă persoana din mașina era dușmanul meu, ea era gata să fie prietena mea.

— Ați mâncat micul dejun? i-am întrebat.

— Da, a spus ea.

— Și eu.

— Știm. Ai comandat room service, câteva clătite cu un ou deasupra, ușor pătruns. Plus o cană mare de cafea, neagră. Ai comandat la șapte patruzeci și cinci, ți-a fost livrată la șapte patruzeci și șapte. Ai plătit în numerar și i-ai dat chelnerul trei dolari bacșiș.

— Mi-a plăcut?

— Ai mâncat-o.

Eliot pocni încuietorile de pe servietă și ridică capacul. A scos un teanc de hârtii prinse cu o bandă de cauciuc. Hârtiile păreau noi, dar scrisul era neclar. Fotocopii de faxuri, probabil făcute în timpul nopții.

— Sunt despre tine, a spus el.

Am văzut niște fotografii în servietă. Alb-negru, lucioase, mărime opt pe zece.

— Ai fost polițist militar timp de treisprezece ani, a zis Eliot. Promovat rapid de la sublocotenent la maior. Citații și medalii. Te-au apreciat. Ai fost bun. Foarte bun.

— Mulțumesc.

— De fapt, ai fost mai mult decât foarte bun. Ai fost omul lor special în diferite ocazii.

— Cred că am fost.

— Dar te-au lăsat să pleci.

— Din cauza RP, am spus.

— RP? repetă Duffy.

— RP, reducere de personal. Le place să folosească acronime. Odată Războiul Rece încheiat, cheltuielile militare s-au redus, iar efectivele armatei s-au micșorat. Deci, nu au mai avut nevoie de atâția tipi speciali.

— Armata încă mai există, zise Eliot. Nu au tăiat chiar totul.

— Nu.

— Atunci de ce tu?

— Nu ai înțelege.

Am trecut peste subiectul ăsta.

— Ne poți ajuta, a spus Duffy. Pe cine ai văzut în mașină?

Nu am răspuns.

— Existau droguri în armată? a întrebat Eliot.

I-am zâmbit.

— Armata iubește drogurile, am spus. Dintotdeauna. Morfină, benzedrină. Armata germană a inventat Ecstasy-ul. Era un inhibitor de apetit. CIA a inventat LSD și l-a testat în Armata Statelor Unite. Armata este un mediu bun de testare.

— Și le-a plăcut?

— Vârsta medie a unui recrut este de optsprezece. Tu ce crezi?

— Ați avut probleme?

— Nu prea ne-a păsas. Unii au plecat în concediu, au fumat câteva țigări cu marijuana în dormitorul prietenei lor, dar nu ne-a interesat. Ne-am gândit că mai bine să fie puțin molâi decât idioți. I-am dorit mai degrabă docili decât agresivi.

Duffy se uită la Eliot și Eliot își folosi unghiile pentru a scoate câteva fotografii. Mi le-a dat. Erau patru poze. Toate patru erau granulate și un pic neclare. Toate patru arătau același Cadillac Deville pe care l-am văzut cu o noapte înainte. L-am recunoscut după

numărul de înmatriculare. Era într-un fel de parcare etajată. Doi tipi stăteau în picioare lângă portbagaj. În două dintre imagini capacul portbagajului era lăsat, iar în celelalte două, portbagajul era deschis. Cei doi se uitau în jos la ceva din portbagaj. Nu se vedea despre ce era vorba. Unul dintre ei era un gangster de origine hispanică. Celălalt era un bărbat mai în vârstă, în costum. Nu l-am recunoscut.

Duffy îmi urmărea mimica.

— Nu-i tipul pe care l-ai văzut? a întrebat ea.

— N-am spus c-am văzut pe cineva.

— Tipul hispanic este un dealer important, a zis Eliot. De fapt, el este cel mai mare dealer din zona Los Angeles-ului. Nu putem demonstra, desigur, dar știm totul despre el. Profiturile sale trebuie să se cifreze la milioane de dolari pe săptămână. Trăiește ca un împărat. Dar a venit până la Portland, Maine, pentru a se întâlni cu tipul celălalt.

Am atins una dintre fotografi.

— Sunt făcute în Portland, Maine?

Duffy a dat din cap.

— Un garaj, în centrul orașului. În urmă cu nouă săptămâni. Chiar eu am făcut pozele.

— Deci, cine e celălalt tip?

— Nu suntem siguri. Am urmărit și verificat Cadillac-ul, evident. E înregistrat pe numele unei corporații numită Bizarre Bazaar. Sediul central se află în Portland, Maine. Din câte știm a început ca un fel de companie de import-export cu Orientul Mijlociu. Acum este specializată în importul de covoare orientale. Din câte știm proprietarul este un tip pe nume Zachary Beck. Presupunem că el este în fotografii.

— Este cineva important, zise Eliot. Dacă acest tip din L.A. a zburat atâta drum tocmai din est ca să se întâlnească cu el, înseamnă că are o poziție importantă în ierarhie. Și oricine este câteva trepte mai sus decât acest tip din L.A., este în stratosferă, crede-mă. Deci, Zachary Beck e un băiat tare care se joacă cu noi. Importator de covoare, importator de droguri. Este un tip amuzant.

— Îmi pare rău, am spus. Nu l-am văzut înainte.

— Să nu-ți pară rău, a spus Duffy. Se aplecă înainte pe scaun. Este mai bine pentru noi dacă nu el este tipul pe care l-ai văzut. Știm deja totul despre el. Era mai bine pentru noi dacă l-ai fi văzut pe unul dintre asociații săi. Putem încerca să ajungem la el în acest fel.

— Nu puteți ajunge la el direct?

A urmat un scurt moment de tăcere. Păreau să fie stingheriți.

— Avem probleme, a zis Eliot.

— Mi se pare că aveți câteva dovezi împotriva jucătorului din L.A. Și mai aveți și aceste fotografii care îl leagă de Beck.

— Fotografiile sunt compromise, a spus Duffy. Am făcut o greșeală.

Din nou tăcere.

— Garajul este o proprietate privată, a spus ea. Este sub o clădire de birouri. Nu am avut un mandat. Al patrulea amendament face ca poza să nu fie acceptabilă.

— Nu puteți să mințiți? Să spuneți că erați în afara garajului?

— Structura garajului face acest lucru imposibil. Un avocat al apărării s-ar prinde într-un minut și cazul nostru s-ar prăbuși.

— Trebuie să știm pe cine ai văzut, a zis Eliot.

Nu am răspuns.

— Chiar trebuie să știm, a spus Duffy.

A vorbit cu acea voce moale care îi face pe bărbați să sară de pe zgârie-nori. Fără nimic artificial. Fără să impună. Nu cred că și-a dat seama cât de bine a sunat.

— Chiar trebuia să știm.

— De ce? am întrebat.

— Pentru că trebuie să îndreptăm greșeala.

- Toată lumea face greșeli.
- Am infiltrat un agent la Beck, a spus ea. Sub acoperire. O femeie. A dispărut. Tăcere.
- Când? am întrebat.
- În urmă cu șapte săptămâni.
- Ați căutat-o?
- Nu știm unde să căutăm. Nu știm pe unde se deplasează Beck. Nici măcar nu știm unde locuiește. Nu are nicio proprietate înregistrată. Casa lui trebuie să fie deținută de către o corporație fantomă. E ca și cum ai căuta acul într-un car cu fân.
- Nu l-ați urmărit?
- Am încercat. Are gărzi de corp și șoferi. Sunt prea buni.
- Prea buni, pentru DEA?
- Da, prea buni pentru noi. Suntem pe cont propriu. Departamentul de Justiție a abandonat operațiunea atunci când am dat-o bară.
- Chiar dacă a dispărut un agent?
- Ei nu știu că a dispărut un agent. Am băgat-o în operațiune după ce ei ne-au abandonat. Totul e neoficial.
- M-am uitat la ea.
- Toată chestia asta este neoficială, a spus ea.
- Deci, cum o să rezolvați problema?
- Sunt liderul de echipă. Nu stă nimeni să mă verifice. O să pretind că lucrez la altceva, în timp ce o să mă concentrez la chestia asta.
- Deci nimeni nu știe că agenta voastră lipsește?
- Doar eu și echipa mea, a spus ea. Suntem șapte. Și acum tu.
- N-am spus nimic.
- Am venit direct aici, a spus ea. Avem nevoie de ajutor. De ce crezi că am zburat aici duminică?
- În camera s-a lăsat liniștea. M-am uitat de la ea la Eliot și înapoi. Aveau nevoie de mine. Eu avea nevoie de ei. Îmi erau simpatici. Îmi plăceau foarte mult. Erau oameni cinstiți, simpatici. Erau asemenea celor mai buni dintre cei cu care am lucrat.
- Să facem un schimb, am spus. Informații contra informații. Să vedem mai întâi cum funcționează. Apoi putem să mergem mai departe.
- De ce ai nevoie?
- I-am spus că am nevoie de înregistrările pe ultimii zece ani de la un spital din Eureka, California. I-am spus ce anume trebuie să caute. I-am spus că o să stau în Boston până când îmi aduce informațiile. I-am spus să nu pună nimic pe hârtie.
- Au plecat și cu asta s-a terminat ziua a doua. Nimic nu s-a întâmplat în ziua a treia. Nici în ziua a patra. M-am plimbat. Bostonul mi s-a părut acceptabil pentru câteva zile. Este ceea ce eu numesc un oraș tip *patruzeci și opt*. Mai mult de patruzeci și opt de ore și începe să devină obositor. Desigur, cele mai multe locuri sunt de genul asta pentru mine. Sunt o persoană care nu poate să stea locului. În consecință, la începutul celei de-a cincea zi eram pe cale să înnebunesc. Mă gândeam că m-au uitat. Eram gata să renunț și să plec din nou la drum. Mă gândeam să plec la Miami. Era mult mai cald acolo. Dar, pe la mijlocul dimineții a sunat telefonul. Era vocea ei. Mi-a făcut plăcere s-o aud.
- Suntem în drum spre tine, a spus ea. Ne întâlnim la statuia mare cu cine o fi cel de pe cal, de lângă Freedom Trail, la ora trei.
- Nu a fost foarte clară, dar am înțeles ce a vrut să spună. Era un loc în North End, în apropiere de o biserică. Era primăvară și destul de rece ca să vreau să merg acolo fără un scop anume, dar am ajuns acolo mai devreme, oricum. M-am așezat pe o bancă lângă o bătrână care hrănea cu pâine vrăbiile și porumbeii. S-a uitat la mine și s-a mutat pe o altă bancă. Păsările mișunau în jurul picioarelor ei, ciugulind pietrișul. Un soare anemic se lupta cu norii de ploaie de pe cer. Paul Revere era cel de pe cal.

Duffy și Eliot au apărut la fix. Purtau impermeabile negre pline de cataramă și curele. Ar fi putut la fel de bine să poarte niște plăcuțe în jurul gâtului pe care să scrie: Agenți Federali, Washington D.C. S-au așezat, Duffy în stânga mea și Eliot în dreapta. M-am lăsat pe spate iar ei s-au aplecă în față, cu coatele pe genunchi.

— Paramedicii au pescuit un tip din Pacific, a spus Duffy. Acum zece ani, la sud de Eureka, California. Bărbat alb, cam patruzeci de ani. Era împușcat de două ori în cap și o dată în piept. Armă de calibru mic, probabil .22. Presupun că a fost aruncat de pe o stâncă, în ocean.

— Era în viață când l-au pescuit? am întrebat-o, deși știam deja răspunsul.

— Aproape. Avea un glonț în apropierea inimii și craniul îi era spart. Plus un braț, ambele picioare și pelvisul rupte din cădere. Și era pe jumătate înecat. L-au operat timp de cincisprezece ore în continuu. A stat la terapie intensivă pentru o lună și la recuperare în spital pentru încă șase luni.

— Acte de identitate?

— Nimic asupra lui. Apare în înregistrări ca John Doe.

— Au încercat să-l identifice?

— Ampretele erau curate, a spus ea. Nu apărea pe listele de persoane dispărute. Nimeni nu l-a căutat.

Am dat din cap. Programele de identificare a amprentelor spun ceea ce li se spune să spună.

— Și apoi? am întrebat.

— Și-a revenit, a spus ea. Au trecut șase luni. Încă încercau să afle ce-i cu el, când dintr-o dată s-a externat. Nu l-au mai văzut de atunci.

— Le-a spus ceva despre el?

— L-au diagnosticat amnezic, cu siguranță din cauza traumei, pentru că așa se întâmplă de obicei. Și-au imaginat că nu mai are nicio amintire despre incident și din perioada de două-trei zile, înainte de incident. Dar s-au gândit că ar trebui să fie capabil să-și amintească lucruri de dinainte de asta, deși el pretindea că nu-și amintește nimic. Există un dosar destul de gros despre el. Psihiatri, tot tacâmul. L-au intervievat în mod regulat, dar a fost extrem de ferm. Niciodată nu a spus un cuvânt despre el însuși.

— Care era starea sa fizică când a plecat?

— Destul de bună. Avea cicatrici vizibile, dar asta era tot.

— Bine, am spus.

Mi-am aplecat capul pe spate și m-am uitat în sus, la cer.

— Cine era?

— Voi cine credeți? am spus.

— Gloanțe calibru .22 în cap și în piept? a zis Eliot. Apoi aruncat în ocean? În mod sigur cineva din crima organizată. Un asasinat. Un ucigaș profesionist l-a aranjat.

N-am spus nimic. Mă uitam în sus la cer.

— Cine a fost? a întrebat din nou Duffy.

Am continuat să mă uit în sus la cer și m-am întors zece ani înapoi în timp, la o lume total diferită.

— Știți ceva despre tancuri? i-am întrebat.

— Tancuri militare? Mașini și armament? Nu prea știm.

— Nu despre asta e vorba, am spus. Vreau să spun, îți dorești să fie capabile să se miște repede, vrei ceva fiabilitate, nu te-ar deranja să consume puțin. Dar dacă eu am un tanc și tu ai un tanc, care este singurul lucru pe care chiar vrei să-l știi?

— Care?

— Pot să trag înainte să tragi tu în mine? Asta este ceea ce vreau să știu. Dacă suntem la un kilometru și jumătate distanță, poate proiectilul meu să ajungă la tine? Sau poate proiectilul tău să ajungă la mine?

— Deci?

— Desigur, fizica fiind fizică, răspunsul probabil este că dacă te-am lovit de la un

kilometru și jumătate, atunci și tu o să mă lovești de la un kilometru și jumătate. Deci, totul se rezumă la muniție. Dacă stăm la distanță de două sute de metri, și proiectilul tău ricoșează fără să-mi provoace daune, pot eu dezvolta un proiectil care să nu ricoșeze de pe blindajul tău? Despre asta sunt tancurile. Tipul din ocean a fost un ofițer de informații al armatei care șantaja un specialist în armament al Armatei Statelor Unite.

— Ce căuta în ocean?

— V-ați uitat la războiul din Golf la televizor? i-am întrebat.

— Da, a zis Eliot.

— Atunci uită de bombele inteligente, am spus. Adevărata vedetă a show-ului a fost tancul de luptă M1A1 Abrams. Scorul a fost de patru sute la zero împotriva irakienilor, care au folosit cele mai bune arme pe care le puteau avea. Dar, războiul fiind la TV, asta a însemnat că toată lumea a văzut care ne sunt atuurile, așa că trebuia să ne gândim și să venim cu unele chestii noi pentru data viitoare. Așa că ne-am pus pe treabă.

— Și? a întrebat Duffy.

— Dacă vrei un proiectil care să zboare mai departe și să aibă un impact mai puternic, trebuie să pui mai mult carburant în el. Sau să-l faci mai ușor. Sau ambele. Desigur, dacă pui mai mult carburant în el, trebuie să faci ceva destul de radical în altă parte, pentru a-l face mai ușor. Și exact asta au făcut. Au scos încărcătura explozivă din el, ceea ce sună ciudat, nu? Adică, ce-o să facă? Lovește blindajul, îl face să răsunе și ricoșează? Dar ei i-au schimbat forma. L-au gândit ca pe o săgeată folosită la un joc de darts gigantic. I-au atașat aripioare și toate cele. L-au construit din tungsten și uraniu sărăcit. Cele mai dense metale care pot fi găsite. Se deplasează extrem de rapid și extrem de departe. L-au numit *tijă penetrantă de croazieră*.

Duffy s-a uitat la mine cu pleoapele strânse, a zâmbit și roșit, toate în același timp. I-am zâmbit și eu.

— I-au schimbat numele, am spus. Acum se numește APFSDS. V-am spus că le plac inițialele. *Armor Piercing Fin Stabilized Discarding Sabot*. Este propulsat de un motor de rachetă. Lovește tancul inamic cu o energie cinetică imensă. Energia cinetică se transformă în energie termică, așa cum ați învățat la fizică, în liceu. Topește tot în drumul ei, într-o fracțiune de secundă, și împrăștie în interiorul tancului inamic un jet de metal topit, care ucide instantaneu echipajul și aruncă în aer tot ce este explozibil sau inflamabil. Este o șmecherie elegantă. În orice caz, este punct ochit – punct lovit, pentru că, în cazul în care blindajul inamicului este prea gros sau distanța de la care ai tras este prea mare, chestia aceasta se înfinge parțial în blindaj, ca o săgeată pe un panou de darts, și se divizează, ceea ce înseamnă că fragmentează stratul interior al blindajului și aruncă bucăți incandescente de metal în interior, precum o grenadă de mână. Echipajul inamic ajunge ca broaștele într-un blender. Pe scurt, o armă genială.

— Ce-i cu tipul din ocean?

— A primit planurile de la tipul pe care-l șantaja, am spus. Fragmente mici de planuri, pe o perioadă lungă de timp. Noi eram cu ochii pe el. Știam exact ce face. Scopul său era să le vândă serviciului de spionaj irakian. Irakienii doreau să-și asigure spatele pentru data viitoare. Armata SUA nu dorea să se întâmple asta.

Eliot se uită la mine.

— Așa că l-au ucis pe tip?

Am clătinat din cap.

— Am trimis câțiva polițiști militari să-l aresteze. Procedura standard de operare, toate legale și ca la carte, crede-mă, dar ceva nu a mers bine. A scăpat. Avea de gând să dispară. Și Armata SUA nu a vrut să se întâmple asta.

— Deci l-au ucis?

M-am uitat din nou în sus la cer. Nu am răspuns.

— Nu a fost procedura standard, a zis Eliot. Nu-i așa?

N-am spus nimic.

— A fost o chestie neoficială, a spus el. Nu-i așa?

Nu am răspuns.

— Dar el nu a murit, a spus Duffy. Cum îl chema?

— Quinn, am spus. S-a dovedit a fi cel mai rău tip pe care l-am întâlnit vreodată.

— Și l-ai văzut în mașina lui Beck sâmbătă?

Am dat din cap.

— Pleca de la Symphony Hall.

Le-am spus tot ce știam. Dar, în timp ce le povesteam, realizam cu toții că informațiile sunt inutile. Era de neconceput ca Quinn să utilizeze identitatea sa anterioară. Deci, tot ce am putut să le ofer a fost o descriere fizică a unui bărbat alb, cu aspect comun, de aproximativ cincizeci de ani, cu două cicatrici de .22 pe frunte. Mai bine decât nimic, dar nu-i ajuta cu nimic.

— De ce nu au apărut amprentele lui în sistem? a întrebat Eliot.

— Le-a șters, am spus. Ca și cum n-ar fi existat.

— De ce nu a murit?

— Pistol de .22 cu amortizor, am spus. Arma noastră standard pentru operațiunile sub acoperire. Nu e o armă foarte puternică.

— Crezi că încă mai e periculos?

— Nu pentru armată, am spus. E istorie. Totul s-a întâmplat acum zece ani. APFSDS va fi în curând la muzeu. La fel și tancul Abrams.

— Deci, de ce încerci să-l urmărești?

— Pentru că, în funcție de ceea ce își amintește ar putea fi periculos pentru cel care a încercat să-l lichideze.

Eliot dădu din cap. N-a spus nimic.

— Părea o persoană importantă? a întrebat Duffy. Sâmbătă? În mașina lui Beck?

— Părea bogat. Pardesiu scump de cașmir, mănuși din piele, eșarfă de mătase. Arăta ca un tip care a fost obișnuit să aibă limuzina la scară. S-a aruncat imediat înăuntru, ca și cum ar fi fost obișnuit s-o facă.

— L-a salutat pe șofer?

— Nu știu.

— Trebuie să aflăm mai multe, a spus ea. Avem nevoie de context. Cum s-a comportat? A folosit mașina lui Beck, dar este cu adevărat important? Sau cineva i-a făcut o favoare?

— Părea important, am spus. Ca și cum ar folosi-o zi de zi.

— Deci este egalul lui Beck?

Am ridicat din umeri.

— Ar putea fi șeful lui Beck.

— Partener cel mult, a opinat Eliot. Omul nostru din L.A. nu s-ar fi deplasat pentru a se întâlni cu un subaltern.

— Nu-l văd pe Quinn ca fiind partenerul cuiva, am spus.

— Cum era, în trecut?

— Un tip obișnuit, am spus. Pentru un ofițer de informații. Din aproape toate punctele de vedere.

— Cu excepția spionajului, a zis Eliot.

— Da, am spus. Exceptând spionajul.

— Și ceea ce l-a făcut să fie ucis.

— Și asta.

Duffy a tăcut. O vedeam gândind profund. Eram destul de sigur că se gândește cum m-ar putea folosi. Și nu m-a deranjat deloc.

— Vei sta în Boston? m-a întrebat ea. Unde te putem găsi?

Le-am spus că da, au plecat și acesta a fost sfârșitul celei de-a cincea zi.

Am găsit un speculant într-un bar sportiv și am petrecut cea mai mare parte a zilelor a șasea și a șaptea la Fenway Park, urmărind cum Red Sox se zbătea la început de sezon. Jocul de vineri a avut șaptesprezece reprize și s-a încheiat foarte târziu. Așa că

am dormit cea mai mare parte a zilei a opta și seara m-am întors la Symphony Hall pentru a mă uita la mulțime. Poate Quinn avea bilete la o serie de concerte. Dar nu a apărut. Am încercat să reconstitui în minte modul în care s-a uitat la mine. Poate nu m-a recunoscut. Sau poate da.

Susan Duffy m-a sunat din nou în dimineața celei de-a noua zi, duminică. Avea o voce ciudată. Avea vocea unei persoane care s-a gândit foarte mult. A sunat ca vocea unei persoane cu un plan.

— În holul hotelului, la prânz, a spus ea.

A apărut într-o mașină. Singură. Mașina era un Taurus construit după niște specificații destul de simple. Era murdar în interior. Un vehicul oficial. Purta blugi denim decolorați, pantofi de bună calitate și o geacă de piele ponosită. Părul era recent spălat și dat pe spate. M-am urcat în dreapta, ea a trecut de șase semafoare și a condus direct în gura unui tunel care ducea la Mass Pike.

— Zachary Beck are un fiu, a spus ea.

A luat rapid curba subterană și am ieșit din tunel drept în miezul zilei de aprilie, în spatele stadionului Fenway.

— Este în primul an la un colegiu, a spus ea. Un colegiu mic care se axează pe studierea artelor libere, nu prea departe de aici. Am vorbit cu un coleg de clasă, ca să uităm o problemă legată de canabis, pe care o are. Pe fiu îl cheamă Richard Beck. Nu este o persoană prea populară, e un pic ciudat. Pare foarte traumatizat de ceva ce s-a întâmplat în urmă cu aproximativ cinci ani.

— Despre ce „ceva” e vorba?

— A fost răpit.

N-am spus nimic.

— Înțelegi? Știi cât de des oamenii obișnuiți sunt răpiți în zile noastre?

— Nu, am spus.

— Nu se mai întâmplă. Este o infracțiune pe cale de dispariție. Deci trebuie să fi fost o răfuială internă. Este practic o dovadă că tatăl lui e un infractor.

— Este o concluzie forțată.

— OK, dar e foarte convingătoare. Răpirea nu a fost niciodată raportată. FBI-ul nu are nicio înregistrare legată de ea. Ce s-a întâmplat a fost rezolvat în particular. Și nu foarte bine. Colegul spune că lui Richard Beck îi lipsește o ureche.

— Și?

Nu a răspuns. S-a îndreptat spre vest. M-am întins pe scaunul pasagerului și am privit-o cu colțul ochiului. Arăta bine. Era înaltă, slabă și drăguță și pofta de viață îi sclipa în ochi. Nu era machiată. Era genul de femeie care nu avea nevoie de machiaj. Eram bucuros că ne plimbam împreună. Doar că ea nu mă plimba. Mă ducea undeva. Mi-era clar. Probabil că avea un plan.

— Ți-am studiat tot dosarul, mi-a spus. În detaliu. Ești un tip impresionant.

— Nu chiar, am spus.

— Și ai picioare mari. Ceea ce este foarte bine.

— De ce?

— Vei vedea.

— Spune-mi, i-am zis.

— Suntem asemănători, a spus ea. Tu și cu mine. Avem ceva în comun. Vreau să ajung la Zachary Beck pentru a afla ce s-a întâmplat cu agentul meu. Tu vrei să te apropii de el pentru a-l găsi pe Quinn.

— Agentul tău este mort. După opt săptămâni, ar fi un miracol să nu fie. Ar trebui să conștientizezi asta.

N-a spus nimic.

— Și nu-mi pasă de Quinn.

Se uită la dreapta și clătină din cap.

— Îți pasă, a spus ea. Cu adevărat. Se vede de la o poștă. Te consumă. E treabă

neterminată. Și bănuiala mea este că ești genul de tip care urăște afacerile neterminate. Se opri pentru o secundă. Și o să presupun că agentul meu este încă în viață, doar dacă și până când îmi vei furniza dovezi contrare, de netăgăduit.

— Cine, eu?

— Nu mai pot folosi unul din oamenii mei, a spus ea. Înțelegi, nu? În ceea ce privește Departamentul de Justiție toată chestia asta este neoficială. Așa că, ce vei face în continuare trebuie să rămână între noi. Bănuiala mea este că ești genul de om care poate înțelege operațiunile ascunse și nu te încurcă. Poate chiar le preferi.

— Deci?

— Am nevoie de cineva în casa lui Beck. Și am decis că vei fi tu. Vei fi propria mea *tijă penetrantă de croazieră*.

— Cum?

— Richard Beck te va introduce acolo.

A trecut de dealurile aflate la aproximativ șaiszeci de kilometri vest de Boston și a virat spre nord, în mediul rural al Massachusetts. Am trecut pe lângă satele perfecte din New England. Pompierii erau afară lustruindu-și camioanele. Păsările cântau. Oamenii își aranjau peluzele și își tăiau arbuști. Plutea un miros de lemn ars în aer.

Ne-am oprit la un motel în mijlocul pustiului. Era un loc imaculat, cu cărămidă nouă și ornamente de un alb orbitor. În parcare erau cinci mașini. Blocam accesul la cinci camere. Toate erau vehiculele guvernamentale. Steven Eliot aștepta în camera din mijloc, împreună cu alți cinci oameni. Își aduseseră scaunele din camerele lor. Erau așezați în semicerc. Duffy m-a condus în interior și a dat din cap spre Eliot. M-am gândit că a fost un semn care însemna: *I-am spus, și el nu a spus nu*. Încă. S-a dus la fereastră și s-a întors cu fața la cameră. Lumina zilei strălucea în spatele ei. Mi-era greu s-o văd. Își drese glasul. Zgomotul din camera conteni.

— OK, vă rog să fiți atenți. Vă repet, ce facem este neoficial, nu este aprobat în mod legal, suntem pe cont propriu, pe timpul și pe proprie răspundere. Oricine vrea să abandoneze, s-o facă acum.

Nimeni nu s-a mișcat. Nimeni nu a plecat. A fost o tactică inteligentă. Mi-a arătat că ea și Eliot au cel puțin cinci tipi care i-ar urma în iad și înapoi.

— Avem mai puțin de patruzeci și opt ore. Poimăine Richard Beck pleacă acasă pentru ziua de naștere a mamei sale. Sursa noastră spune că o face în fiecare an. Lasă baltă școala și orice altceva. Tatăl lui trimite o mașină cu două gărzii de corp profesionale, deoarece copilul este îngrozit de o răpire precedentă. Vom exploata această temere. Vom anihila gărzile de corp și-l vom răpi.

S-a oprit. Nimeni nu a spus nimic.

— Obiectivul este să intrăm în casa lui Zachary Beck. Putem presupune că așa zișii răpitorii nu vor fi bineveniți acolo. Deci, ce se va întâmpla este că Reacher va salva puștiul de presupușii răpitori. Va trebui să fie o acțiune bine pusă la punct, răpirea, salvarea și tot restul. Puștiul vă fi recunoscător și Reacher va fi privit ca un erou de către familia lui.

La început a fost liniște. Apoi s-a stârnit vacarmul. Planul era atât de plin de găuri încât făcea ca brânza elvețiană să arate solidă. M-am uitat direct la Duffy. Apoi m-am uitat pe fereastră. Existau metode de a astupa găurile. Creierul îmi începu să reconsidere opțiunile. M-am întrebat câte găuri identificase Duffy. M-am întrebat cât de multe dintre răspunsuri avea deja. M-am întrebat cum de știa că-mi plac chestiile de genul ăsta.

— Avem un singur spectator, a spus. Tot ceea ce contează este ceea ce crede Richard Beck. Totul va fi fals de la început până la sfârșit, dar el trebuie să fie absolut convins că e real.

Eliot s-a uitat la mine.

— Punctele slabe?

— Două, am spus. În primul rând, cum doborâți bodyguarzii fără să-i răniți?

Presupun că, până la urmă, operațiunea nu-i chiar așa de secretă.

— Viteză, șoc, surpriză, a spus el. Răpitorii vor avea pistoale mitralieră cu muniție oarbă. Plus o grenadă paralizantă. Imediat ce puștiul este scos din mașină, aruncăm pocnitoarea. Va fi mult zgomot. Gărzile vor fi amețite, nimic mai mult. Dar puștiul va crede că sunt carne de hamburger.

— Bine, am spus. Dar, toată chestia asta trebuie să aibă o logică, nu? Sunt un trecător, și, coincidentă, sunt genul de om care poate să-l salveze. Ceea ce mă face deștept și capabil. Atunci, de ce nu-l transport la cea mai apropiată secție de poliție? Sau de ce nu aștept ca poliția să apară? De ce nu aș rămâne pe loc, ca martor al celor întâmplate? De ce aș vrea să-l duc acasă?

Eliot se întoarse spre Duffy.

— Va fi îngrozit, spuse ea. O să-și dorească să-l duci acasă.

— Dar de ce aș vrea eu? Nu contează ce vrea el. Ceea ce contează este ceea ce e logic pentru mine să fac. Pentru că nu avem doar un singur spectator. Avem doi. Richard Beck și Beck Zachary. Richard Beck inițial, și Zachary Beck mai târziu. Va analiza lucrurile. Trebuie să fie și el la fel de convins.

— Puștiul s-ar putea să-ți ceară să nu mergi la poliție. Ca și data trecută.

— Dar de ce l-aș asculta? Dacă aș fi fost o persoană normală, polițiștii ar fi primul lucru la care m-aș gândi. Aș acționa ca un om obișnuită.

— Puștiul nu ar fi de acord.

— Și eu l-aș ignora. De ce un adult inteligent și capabil ar asculta un puști isteric? Aici avem o problemă. E prea bătător la ochi, prea fals. Prea direct. Zachary Beck s-ar prinde într-un minut.

— Poate veți fi urmăriți.

— Atunci aș conduce direct la o secție de poliție.

— La naiba, zise Duffy.

— Avem un plan, am spus. Dar trebuie să fie cât mai realist.

M-am uitat pe fereastră, din nou. Era luminos afară. Am văzut o mulțime de chestii verzi. Arbori, tufișuri, dealuri împădurite, pline de frunze răsărite. Cu coada ochiului i-am văzut pe Eliot și Duffy uitându-se spre podea. I-am văzut pe cei cinci tipi stând nemișcați. Păreau competenți. Doi dintre ei erau mai tineri decât mine, înalți și blonzi. Doi erau de vârsta mea, arătând obișnuit. Ultimul era mai în vârstă, încărunțit. M-am gândit profund. Răpire, salvare, casa lui Beck. Trebuie să fiu în casa lui Beck. Chiar trebuie. Pentru că trebuie să-l găsesc pe Quinn. M-am gândit la o nouă stratagemă. M-am gândit din punctul de vedere al puștiului. Apoi m-am gândit din nou, din punctul de vedere al tatălui său.

— Avem planul, am spus din nou. Dar are nevoie de perfecționare. Trebuie să fiu genul de persoană care nu ar merge la poliție. M-am oprit. Nu, mai bine, chiar în fața ochilor lui Richard Beck, trebuie să devin genul de persoană care nu poate merge la poliție.

— Cum? întrebă Duffy.

M-am uitat direct la ea.

— Va trebui să rănesc pe cineva. Un accident, din cauza confuziei. Un alt trecător. O persoană nevinovată. Circumstanța trebuie să fie ambiguă. Poate calc pe cineva cu mașina. O femeie în vârstă care își plimbă câinele. Poate chiar o omor. Intru în panică și fug.

— Prea dificil de pus în scenă, a spus ea. Și nu suficient de realist pentru a te face să fugi de poliție. Adică, accidente se întâmplă, în situații ca acestea.

Am dat din cap. Camera a rămas liniștită. Am închis ochii, m-am gândit intens și am văzut începuturile unei scene luând forma în mintea mea.

— Bine. Dar ce zici de asta? Voi ucide un polițist. Din greșeală.

Nimeni nu a vorbit. Am deschis ochii.

— Este perfect, am spus. Înțelegeți? E fără cusur. O să-l convingă pe Zachary Beck de

ce nu am acționat în mod normal și nu m-am dus la poliție. Nu te duci la poliție dacă l-ai ucis pe unul de-al lor, chiar dacă este un accident. El va înțelege asta. Și am un motiv să stau în casa lui, după aceea. Adică să îmi îndeplinesc obiectivul. El va crede că mă ascund. Va fi recunoscător că i-am salvat puștiul și cum el este oricum un infractor, nu va avea muștrări de conștiință.

Nu au existat obiecții. Doar tăcere, apoi un murmur lent exprimând evaluarea, acordul și consimțământul. Am mai analizat odată totul, de la început până la sfârșit. Era o stratagemă bună. Am zâmbit.

— Și chiar mai bine, am spus. Ar putea chiar să mă angajeze. De fapt, cred că va fi foarte tentat să mă angajeze. Pentru că îi creăm iluzia că familia lui i-a fost atacată, el va avea două gărzi de corp mai puțin și, în plus, va ști că, oricum, sunt mai bun decât ei, deoarece ei au pierdut și eu nu. Va fi bucuros să mă angajeze, deoarece atâta timp cât el crede că sunt un ucigaș de polițiști și odată ce m-a adăpostit, va avea un ascendent asupra mea.

Duffy a zâmbit.

— Să-i dăm drumul, atunci, a spus ea. Avem mai puțin de patruzeci și opt ore.

Cei doi tineri au fost aleși ca fiind răpitorii. Ne-am decis să conducă o camionetă Toyota, din stocul DEA de vehicule confiscate. Vor folosi mitraliere Uzi confiscate, pline cu gloanțe oarbe de nouă milimetri. Vor avea o grenada paralizantă șterpelită din magazia SWAT. Apoi am început să repetam rolul meu în calitate de salvator. Precum fac șarlatanii profesioniști am decis că ar trebui să rămânem cât mai aproape de adevăr, așa că ar trebui să joc rolul unui vagabond ex-militar, în locul potrivit la momentul potrivit. Ar trebui să fiu înarmat, ceea ce este ilegal în Massachusetts, dar mi-ar face personajul și mai plauzibil.

— Am nevoie de un revolver mare, de modă veche. Trebuie să fie ceva accesibil unui cetățean obișnuit. Și totul trebuie să dramatic, de la început până la sfârșit. Toyota vine spre mine, și trebuie s-o opresc. Trebuie să trag în ea. Așa că am nevoie de trei gloanțe reale și trei oarbe, exact în ordinea asta. Cele trei gloanțe reale pentru camionetă, cele trei oarbe pentru oameni.

— Putem să încercăm orice armă așa, nu neapărat un revolver, a zis Eliot.

— Da, dar trebuie să văd cartușele. Înainte să trag. N-o să încep să trag fără să verific vizual ce cartuș am în armă. Așa că am nevoie de un revolver. Unul mare ca să pot vedea cât mai clar.

A înțeles ce vreau și și-a notat ceva. Apoi am decis că tipul în vârstă va fi polițistul local. Duffy a propus ca el să intre din greșeală în zona împușcăturilor.

— Nu. Trebuie să fie o altfel de greșeală. Nu doar o împușcătură neglijentă. Beck senior trebuie să fie impresionat de mine. Trebuie să-l împușc în mod deliberat, nu din neglijență. Ca și cum aș fi un descreierat, dar un descreierat care știe să tragă.

Duffy a fost de acord iar Eliot s-a gândit la o listă de vehicule disponibile și mi-a sugerat o dubă veche. A spus că aș putea fi un tip care livrează ceva. A spus că aș avea un motiv legitim pentru a fi pe stradă. Am făcut liste, pe hârtie și în capetele noastre. Cei doi tipi de vârsta mea, rămași fără vreo sarcină atribuită, păreau foarte nemulțumiți.

— Veți fi polițiștii de rezervă, am spus. Să presupunem că puștiul nici măcar nu mă vede când îl împușc pe primul. Ar putea leșina sau mai știu eu ce. Trebuie să ne urmăriți într-o mașină, și eu o să vă dobor atunci când sunt sigur că se uită.

— Nu putem avea polițiști de rezervă, a spus bătrânul. Vreau să spun, ce se întâmplă aici? Dintr-o dată tot locul este plin de polițiști, așa fără niciun motiv?

— Paznici la colegiu, a spus Duffy. Știi paznicii aceia care patrulează peste tot? Întâmplarea a făcut să fie acolo. Ce poate fi mai normal?

— Excelent. Vor fi în interiorul campusului. Pot controla totul prin radio de acolo.

— Cum îi vei doborî? m-a întrebat Eliot, ca și cum ar fi fost o problemă.

Am dat din cap. Am realizat care era problema. Aș fi tras deja șase focuri.

— N-o să pot reîncărca arma. Nu în timp ce conduc. Nu cu gloanțe oarbe. Puștiul ar

putea observa.

— Poți să-i lovești cu mașina? Să-i forțezi să iasă de pe drum?

— Nu într-un hârb vechi. Va trebui să am un al doilea revolver. Gata încărcat, în interiorul dubei. Poate în torpedo.

— Să ai două revolve cu șase gloanțe? a zis tipul în vârstă. E un pic ciudat, în Massachusetts.

Am dat din cap.

— Este un punct slab. Trebuie să riscăm.

— Deci, eu ar trebui să fiu în haine civile. Ca un detectiv. Să împuști un polițist în uniformă este prea nebunesc. Ar fi un alt punct slab.

— Bine, am spus. De acord. Excelent. Tu ești detectiv, vei scoate insigna iar eu voi crede că este o armă. Asta se va întâmpla.

— Dar cum vom muri? întrebă tipul în vârstă. Ne ținem de stomac și ne prăbușim, ca în filmele vechi cu cowboy?

— Trebuie să fim convingători, a zis Eliot. Totul trebuie să pară real. Ca să-l convingem pe Richard Beck.

— Avem nevoie de chestii ca la Hollywood, a spus Duffy. Veste Kevlar și pungi umplute cu sânge fals care să explodeze comandate prin semnal radio.

— Putem să facem rost de ele?

— De la New York sau Boston.

— Nu prea mai avem timp

— Mie-mi spui? zise Duffy.

Așa s-a terminat ziua a noua. Duffy a vrut să mă mut la motel și a vrut să trimită pe cineva să-mi aducă bagajele din camera mea de hotel din Boston. I-am spus că nu am bagaje și s-a uitat la mine ciudat, dar nu a spus nimic. Mi-am luat o cameră lângă bătrân. Cineva s-a dus și a luat pizza. Toată lumea era agitată și dădea telefoane. Pe mine m-au lăsat în pace. M-am întins pe pat și am revăzut totul, de la început la sfârșit, din punctul meu de vedere. Am făcut o listă cu toate lucrurile pe care nu le luasem în considerare. Era o listă lungă. Dar exista o chestie care mă deranjează mai presus decât celelalte. Nu era pe listă. Era oarecum conexă cu ea. M-am ridicat și am plecat s-o găesc pe Duffy. Era în parcare, întorcându-se în cameră, de la mașină.

— Zachary Beck nu este personajul principal aici, i-am spus. Nu poate fi el. Dacă Quinn este implicat, atunci Quinn e seful. Nu ar putea fi vioara a doua. Doar dacă Beck este un tip mai rău decât Quinn, și nici nu vreau să mă gândesc la asta.

— Poate că Quinn s-a schimbat. A fost împușcat de două ori în cap. Poate că nu mai e același. S-a mai potolit, într-un fel.

N-am spus nimic. Ea se grăbea și eu m-am întors în camera mea.

Ziua a zecea a început cu sosirea vehiculelor. Bătrânul a primit un Chevy Caprice vechi de șapte ani, în calitatea sa de polițist în civil. Avea un motor Corvette, ultimul modelul înainte ca General Motors să oprească fabricarea lor. Părea perfect. Camioneta era o chestie mare, vopsită într-un roșu stins. Avea o bară de protecție mare în față. I-am auzit pe cei doi tineri vorbind despre cum ar putea-o folosi. Mașina mea era o dubă maro, comună. Era cea mai anonimă dubă pe care am văzut-o vreodată. Nu avea geamuri laterale, doar două lunete mici. Am verificat dacă are un torpedo. Avea.

— E bine? m-a întrebat Eliot.

Am lovit tabla, așa cum fac șoferii de dube, în loc de răspuns.

— Perfect, am spus. Vreau ca revolvere să aibă muniție .44 Magnum. Vreau trei gloanțe cu vârf moale și nouă oarbe. Cele oarbe să fie cât mai zgomotoase.

— Bine, a spus. De ce cu vârful moale?

— Sunt îngrijorat de ricoșeuri. Nu vreau să rănesc pe nimeni din greșală. Cele cu vârf moale se vor deforma și vor rămâne fixate de locul în care vor lovi. Am de gând să trag unul în radiator și două în anvelope. Vreau să băgați multă presiune în anvelope astfel încât acestea să explodeze atunci când le lovesc. Trebuie să fie spectaculos.

Eliot plecă grăbit și Duffy se apropie de mine.

— Vei avea nevoie de astea.

Avea o haină și o pereche de mănuși.

— Vei arăta mult mai realist, dacă le porți. Va fi frig. Și haina îți va ascunde arma.

Le-am luat și am probat haina. Îmi venea destul de bine. În mod clar știa cum să evalueze dimensiunile.

— Partea psihologică va fi cea mai dificilă, a spus. Trebuie să te adaptezi rapid. Puștiul ar putea fi paralizat de teamă. Trebuie să-l faci să reacționeze, cumva. În mod ideal, el va fi conștient și va putea vorbi. În cazul acesta va trebui să te arăți reticent în a te implica și mai mult decât deja ești. În mod ideal, ar trebui ca el să-ți propună să-l duci acasă. Dar, în același timp, tu trebuie să controlezi situația. Trebuie să controlezi evenimentele în așa fel încât puștiul să nu aibă timp să reflecteze la ceea ce vede.

— Bine. În acest caz trebuie să-mi schimb ordinea gloanțelor în revolver. Al doilea glonț, din cea de a doua armă trebuie să fie unul real. Îl pun să se întindă pe podea și apoi voi trage în fereastra din spatele lui. Va crede că paznicii trag în noi. Atunci am să-i spun să se ridice. Va crește sentimentul de pericol, deci o să-l pot folosi așa cum am nevoie și, în plus, va fi bucuros când paznicii își vor rupe gâtul. Nu vreau să încerce să mă oprească, luptându-se cu mine. N-am chef să distrugă duba și să ne omoare pe amândoi.

— De fapt, trebuie să creezi o legătură între voi. Trebuie să te vorbească de bine, mai târziu. Pentru că, sunt de acord, angajarea ta ar însemna o lovitură pe cinste. Vei avea acces la multe. Deci, încearcă să-l impresionezi. Dar trebuie să fii precaut. Nu trebuie să te placă. Trebuie doar să-l faci să creadă că ești un dur care știe ce face.

M-am dus să-l caut pe Eliot și cei doi polițiștii care urmau să fie paznicii colegiului au venit la mine. Am aranjat să tragă ei primii, cu gloanțe oarbe, eu să ripostez cu un glonț orb, apoi să trag unul real în luneta mașinii. La împușcăturile finale vor trebui să tragă ei cu un glonț real în propriul parbriz și apoi să iasă de pe drum ca și cum ar fi avut un pneu găurit sau ar fi fost loviți.

— Să nu încurci gloanțele, mi-a spus unul dintre ei.

— Nici voi.

Am mâncat pizza și la masa de prânz, apoi am plecat în recunoaștere. Peste un kilometru am parcat și am scos câteva hărți. Am trecut de trei ori, în două mașini diferite, chiar pe lângă poarta colegiului. Aș fi preferat să avem mai mult timp pentru a studia terenul, dar îmi era teamă să nu dăm de bănuit. Întorși la motel ne-am regrupat în camera lui Eliot.

— Pare în regulă, am spus. În ce direcție trebuie s-o ia puștiul?

— Maine este la nord, a spus Duffy. Putem presupune că locuiește undeva în apropiere de Portland.

Am dat din cap.

— Dar cred că vor merge spre sud. Uită-te la hărți. Ai autostrada mai aproape așa. Și tehnicile de securitate standard spun să ajungi pe drumuri circulante și aglomerate cât mai curând posibil.

— Nu putem fi siguri că așa vor face.

— Vor merge spre sud, am spus.

— Altceva? a întrebat Eliot.

— Aș fi o nebunie să rămânem cu duba. Bătrânul Beck își va da seama că dacă treaba este adevărată aș abandona-o și aș fura o altă mașină.

— De unde? a întrebat Duffy.

— Harta arată că e un mall lângă autostradă.

— OK, vom lăsa o mașină acolo.

— Chei de rezervă sub parasolar? zise Eliot.

Duffy a clătinat din cap.

— Prea fals. Trebuie să fim foarte convingători. Va trebui să o fure pe bune.

— Nu știu cum, am spus. N-am mai furat o mașină.

S-a lăsat liniște.

— Tot ce știu este ceea ce am învățat în armată. Vehiculele militare nu se încuie. Și nu au chei de contact. Au un buton de pornire.

— Bine, a zis Eliot. Nu e o problemă prea complicată. O lăsăm descuiată. Dar vei acționa ca și cum este blocată. Te vei preface că te moșmondești la ușă. Vom lăsa niște sârme și o grămadă de cabluri în apropiere. Îi poți spune puștiului să găsească ceva pentru tine. Fă-l să se simtă implicat. Își va auto-alimenta iluziile. Apoi fă-te că te chinui și, hop, ușa se deschide. Vei desface masca de sub volan. Îți vom însemna firele potrivite. Tu le veți găsi, le vei conecta și, gata, devii instantaneu un tip rău.

— Excelent, a spus Duffy.

Eliot a zâmbit.

— Fac și eu ce pot.

— Să luăm o pauză, a spus Duffy. Începem din nou după cină.

Am finalizat totul după cină. Doi dintre băieți s-au întors cu ultimele echipamente. Aveau o pereche de Colt-uri Anaconda pentru mine. Erau arme mari și brutale. Arătau scump. Nu i-am întreb de unde le-au obținut. Au venit și cu o cutie de cartușe Magnum .44 adevărate și o cutie de .44 oarbe. Cartușele oarbe erau luate de la un magazin specializat. Erau proiectate pentru un pistol de bătut piroane. Genul de echipament care bate cuie direct în beton. Am deschis fiecare cilindru de Anaconda și am zgâriat un X în dreptul camerelor unde vor intra cartușele oarbe. Cilindrul unui revolver Colt se rotește în sensul acelor de ceasornic, spre deosebire de cel al unui Smith & Wesson, care se rotește invers acelor de ceasornic. X-ul va reprezenta prima camera care va fi trasă. Duffy mi-a adus o pereche de pantofi. Erau mărimea mea. Pantoful drept avea un spațiu gol în toc. Mi-a dat și un dispozitiv wireless, care se potrivea perfect în acel spațiu.

— De aceea mă bucur că ai picioare mari. S-a potrivit cu ușurință în toc.

— Este fiabil?

— Ar trebui să fie. E o nouă jucărie guvernamentală. Acum, toate departamentele o folosesc pentru comunicările lor secrete.

— Atunci e bine, am spus. În cariera mea majoritatea eșecurilor au fost cauzate de tehnologii defectuoase decât din orice altă cauză.

— E tot ce putem face. Orice altceva ar fi ușor de găsit. Sunt obligați să te percheziționeze. Teoria spune că în situația în care vor scana transmisiunile radio, tot ceea ce vor auzi va fi un scurt țuit de modem. Probabil vor crede că este ceva static.

Făcuseră rost de trei efecte speciale de la un expert din New York. Erau mari și voluminoase. Fiecare consta dintr-o bucată de un metru pătrat de kevlar, care se prindea de pieptul victimei. Aveau recipiente din cauciuc, receptoare radio, mici încărcături explozive și baterii.

— O să purtați tricouri largi, băieți, a zis Eliot.

Declanșatoarele radio aveau butoane separate pe care trebuia să le prind cu bandă pe antebrațul drept. Erau conectate cu un fir la baterii, pe care va trebui să le țin în buzunarul interior. Butoanele erau suficient de mari pentru a fi simțite prin haină, jachetă și cămașă și m-am gândit că ar fi în regulă dacă aș sprijini greutatea Colt-ului cu mâna stângă. Am repetat ce trebuia să fac. În primul rând, șoferul camionetei. Acesta-i butonul cel mai apropiat de încheietura mea. Declanșat cu degetul index. În al doilea rând, pasagerul camionetei. Țasta ar fi butonul din mijloc. Degetul mijlociu. În al treilea rând, bătrânul polițist. Țasta ar fi butonul cel mai apropiat de cotul meu, cu degetul inelar.

— Va trebui să scapi de ele după aceea, a zis Eliot. Te vor percheziționa cu siguranță la casa lui Beck. Va trebui să te oprești la o toaletă și să scapi de ele.

Am repetat la nesfârșit în parcare a motelului. Am desenat chiar drumul, în miniatură. Pe la miezul nopții eram atât de pregătiți cât se putea. Ne-am gândit că avea să dureze cam opt secunde, de la început până la sfârșit.

— Tu decizi, mi-a spus Duffy. E alegerea ta. Dacă este ceva în neregulă atunci când Toyota vine spre tine, orice, atunci anulezi și-ți vezi de treabă. Vom vedea noi cum o reglăm. Vei trage cu trei gloanțe adevărate într-un loc public și nu vreau ca vreun pieton, biciclist, sau gură cască să fie lovit. Vei avea mai puțin de o secundă pentru a decide ce să faci.

— Am înțeles, am spus, cu toate că nu-mi dădeam seama cum ar fi rezolvat situația, dacă am fi ajuns deja atât de departe.

Eliot a dat câteva ultime telefoane care au confirmat că vom avea un vehicul pentru paznici și o Nissan Maxima veche, în spatele unui magazin din mall. Maxima era confiscată de la un mic traficant de marijuana din New York. Legile contra drogurilor erau încă dure acolo. Avea plăcuțe de înmatriculare false de Massachusetts și era plină cu nimicurile pe care te-ai aștepta să le găsești într-o mașină de femeie.

— La somn acum, a zis Duffy. Măine e ziua cea mare.

Acesta a fost sfârșitul celei de-a zecea zi.

Dimineață, la începutul celei de-a unsprezecea zi, Duffy a adus gogoși și cafea în camera mea. Ea și cu mine, singuri. Am mai recapitulat o dată totul, pentru ultima oară. Mi-a arătat fotografiile ale agentului pe care îl introdusese cu cincizeci și nouă zile în urmă. Era o blondă de treizeci de ani, care se angajase ca funcționar la Bizarre Bazaar, folosind numele de Teresa Daniel. Teresa Daniel era scundă și părea eficientă. M-am uitat atent la poze și am memorat trăsăturile, dar aveam în minte imaginea altei femei.

— Sper că e încă în viață, a spus Duffy. Trebuie să fie.

N-am spus nimic.

— Fă tot posibilul să te angajeze. Ți-am verificat trecutul, la fel cum s-ar putea să facă și Beck. Cu tine lucrurile sunt destul de ambigue. O mulțime de informații lipsă, care ar trebui să mă îngrijoreze pe mine, nu pe el.

I-am dat fotografiile înapoi.

— Sunt sigur de reușită. Stratagema va funcționa. Are mai puțin personal și se simte atacat, toate în același timp. Totuși n-o să par insistent. De fapt, am de gând să fiu un pic reticent. Cred că o altă atitudine i s-ar părea falsă.

— Bine. Ai șapte obiective, dintre care numărul unu, doi și trei sunt să fii precaut. Putem presupune că sunt niște oameni extrem de periculoși.

Am dat din cap.

— Putem să facem mai mult decât să presupunem. Dacă Quinn este implicat, putem fi siguri.

— Atunci acționează în consecință, a spus ea. Cu mânuși, de la început.

— Da.

Mi-am pus mâna pe piept și am început să-mi masez umărul stâng cu mâna dreaptă. Apoi m-am oprit, surprins. Un psihiatru al armatei mi-a spus odată că aceste gest inconștient semnifică un sentiment de vulnerabilitate. Este un gest defensiv. Este vorba despre ascunderea temerilor. Duffy trebuie să fi citit și ea aceleași cărți, pentru că și-a ridicat privirea și s-a uitat direct la mine.

— Ți-e frică de Quinn, nu-i așa?

— Nu mi-e frică de nimeni, i-am spus. Dar, cu siguranță, aș fi preferat să fie mort.

— Putem anula tot.

Am clătinat din cap.

— Aș vrea să dau de el, crede-mă.

— Ce nu a mers bine cu arestarea?

Am clătinat din nou capul.

— Nu voi vorbi despre asta.

A rămas tăcută pentru o secundă. Nu a mers mai departe. S-a uitat într-o parte, apoi s-a uitat la mine și a reînceput recapitularea. Voce liniștită, dicție perfectă.

— Obiectivul numărul patru este să afli unde e agentul meu. Și s-o aduci înapoi la mine.

Am dat din cap.

— Cinci, adu-mi dovezi solide ca să-l înfund pe Beck.

— Bine, am spus.

Se opri din nou, pentru o secundă.

— Șase, găsește-l pe Quinn și fă ce vrei cu el. Și șapte, pleacă naibii de acolo.

Am dat din cap. N-am spus nimic.

— Nu te vom urmări. Puștiul ne-ar putea vedea. Va fi destul de paranoic atunci. Și nu vom pune un dispozitiv de localizare pe Nissan, deoarece l-ar găsi, mai târziu. Va trebui să ne trimiți locația, odată ce o știi.

— Bine, am spus.

— Ceva puncte slabe? a întrebat ea.

Mi-am luat mintea de la Quinn.

— Am identificat trei. Două minore și unul major. Primul punct minor este că am de gând să trag în fereastra din spate a dubei, dar puștiul va avea aproximativ zece minute să observe că gaura din lunetă este în locul greșit și nu are corespondență cu gaura din parbriz.

— Atunci n-o face.

— Cred că trebuie s-o fac. Trebuie să mențin nivelul de panică ridicat.

— Bine, atunci vom pune o grămadă de cutii în spate. Oricum ar trebui să ai cutii, doar faci livrări. Îi vom obtura câmpul vizual. Dacă nu, să sperăm că nu pune lucrurile cap la cap în zece minute.

Am dat din cap.

— În al doilea rând, bătrânul Beck va suna la poliția locală, cândva, cumva. Poate și la ziare. Va căuta să coroboreze informațiile.

— Vom da poliție un scenariu. Și ei le vor da presei ceva. Vor juca jocul atâta timp cât este necesar. Care este principala slăbiciune?

— Gărzile de corp, am spus. Cât de mult puteți să-i țineți izolați? Nu-i puteți lăsa să se apropie de telefon, sau îl vor suna pe Beck. Nu-i puteți aresta în mod oficial. Va trebui să-i țineți fără să comunice, total ilegal. Cât de departe puteți merge?

Ea ridică din umeri.

— Patru sau cinci zile, cel mult. Nu te pot proteja mai mult de atât. Așa că trebuie să te miști foarte repede.

— Așa am de gând. Cât de mult mă ține bateria chestiei de comunicare prin email?

— Aproximativ cinci zile. Până atunci vei termina. Nu putem să-ți dăm un încărcător. Ar fi suspect. Dar poți utiliza un încărcător de telefon mobil, dacă găsești unul.

— Bine, am spus.

S-a uitat la mine. Nu mai era nimic de spus. Apoi s-a mutat mai aproape și m-a sărutat pe obraz. A fost ceva brusc. Buzele ei erau moi. Mi-a lăsat puțin praf de zahar de gogoasă pe piele.

— Baftă, a spus ea. Nu cred că ne-a scăpat ceva.

Dar am ratat o mulțime de lucruri. Au fost câteva erori evidente în strategia noastră și toate s-au întors să mă bântuie.

CAPITOLUL 3

Duke, garda de corp, s-a întors în camera mea cu cinci minute înainte de ora șapte seara, adică mult prea devreme pentru cină. I-am auzit pașii și un clic discret când a deblocat ușa. Eram așezat pe pat. Dispozitivul cu e-mail era din nou în pantof și pantoful meu în picior.

— Ai tras un pui de somn, dobitocule? a întrebat el.

— De ce sunt încuiat? l-am întrebat.

— Pentru că ești un ucigaș de polițiști.

M-am uitat în altă parte. Poate că a fost polițist el însuși, înainte de a lucra ca privat. O mulțime de foști polițiști ajung în afaceri de securitate, în calitate de consultanți, de detectivi particulari sau bodyguarzi. În mod sigur avea un fel de plan secret, și asta putea fi o problemă pentru mine. Dar însemna și că a crezut povestea lui Richard Beck, iar asta era foarte bine. S-a uitat la mine pentru o secundă, cu o față impasibilă. Apoi m-a condus afară din cameră, pe cele două rânduri de scări, până la parter și apoi prin câteva culoare întunecate spre partea laterală a casei, care era orientată spre nord. Am simțit aer sărat și miros de covor umed. Erau covoare peste tot. În unele locuri erau câte două suprapuse pe podea. Țesute, cu culori discrete. S-a oprit în fața unei uși, a împins-o și a făcut un pas înapoi, ca să pot intra. O cameră mare și pătrată cu lambriuri de stejar pe pereți. Covoare pe podea. Ferestre mici băgate în nișe adânci. Întuneric, stânci și oceanul gri afară. O masă masivă de stejar. Cele două Colt Anaconda erau așezate pe ea, descărcate. Cilindrii erau deschiși. În capul mesei era un bărbat. Era așezat într-un scaun de stejar cu spătar înalt. Era tipul din fotografiile de supraveghere pe care mi le arătase Susan Duffy.

În carne și oase era un tip banal. De statură potrivită. Poate 180 de centimetri și 90 de kilograme. Păr gri, nici rar, nici des, nici lung, nici scurt. Avea aproximativ cincizeci de ani. Purta un costum gri, realizat dintr-un material scump, fără vreo pretenție de stil. Cămașa era albă iar cravata avea culoarea benzinei. Măinile și fața îi erau palide, ca și cum habitatul său natural era garajele subterane, pe timp de noapte, în timp ce pândea ascuns în portbagajul Cadillacului.

— Stai jos, a spus el.

Vocea lui era joasă și vibrantă. M-am așezat în fața lui, la capătul mesei.

— Sunt Zachary Beck.

— Jack Reacher.

Duke a închis ușa cu grijă și s-a sprijinit de ea, din interior. În cameră se așternu liniștea. Auzeam oceanul. Nu era sunetul ritmic al valurilor pe care îl auzi la plajă. Era zgomotul valurilor spărgându-se și retrăgându-se de pe stânci. Se auzeau ca niște mici explozii. Am încercat să le număr. Oamenii spun că fiecare al șaptelea val este unul mare.

— Deci... a spus Beck.

Avea o băutură pe masă, în fața lui. Un fel de lichid chihlimburiu într-un pahar larg și scund. Părea uleios, ca scotch-ul sau whisky-ul. A dat din cap la Duke. Duke a luat un al doilea pahar. Mă aștepta acolo, pe o masă laterală. Avea același lichid uleios, galben în el. L-a apucat decis cu degetul mare și cel arătător de partea de jos. A traversat camera și s-a aplecat puțin așa încât să-l plaseze cu atenție în fața mea. I-am zâmbit. Știam de ce.

— Deci... a spus Beck din nou.

Am așteptat.

— Fiul meu mi-a explicat situația dificilă în care ești, a spus.

Exact aceeași frază pe care a folosit-o soția lui.

— Legea consecințelor nedorite.

— Sunt pus în dificultate. Sunt doar un om de afaceri obișnuit, încercând să-mi clarific responsabilitățile.

Am așteptat.

— Suntem recunoscători, firește. Te rog să nu înțelegi greșit.

— Dar?

— Există niște probleme juridice, nu-i așa?

A spus-o cu un pic de supărare în glas, ca și cum ar fi fost chestiuni independente de voința sa.

— Nu-i nicio filosofie, am spus. Am nevoie de tine ca să dispar. Cel puțin temporar. O faptă bună merită o alta. În cazul în care conștiința ta îți îngăduie astfel de lucruri.

În camera s-a lăsat din nou liniștea. Am ascultat din nou oceanul. Mi se părea că identific un spectru complet de sunete afară. Auzeam algele fragile frecându-se pe granitul stâncilor și curentul mareic trăgându-le înapoi spre est. Privirea Zachary Beck se mișca continuu. Se uita la masă, apoi la podea, apoi în aer. Avea o față îngustă. Maxilar mic. Ochii destul de apropiați. Fruntea lui avea riduri, de la concentrare. Buzele îi erau subțiri și gura strânsă. Capul i se mișca ușor. Părea copia fidelă a unui om de afaceri obișnuit care se luptă cu probleme grele.

— A fost o greșală? a întrebat.

— Polițistul? Privind retrospectiv, evident. La momentul acela, încercam să-mi fac treaba.

S-a gândit, apoi a dat din cap.

— Bine. În aceste condiții, am putea fi dispuși să te ajutăm. Dacă putem. Ne-ai făcut un mare serviciu.

— Am nevoie de bani, am spus.

— De ce?

— Am de gând să călătoresc.

— Când?

— Chiar acum.

— Crezi că este înțelept?

— Nu chiar. Aș prefera să aștept aici câteva zile, până când trece panica inițială. Dar nu vreau să te forțez să faci ceva.

— Cât de mulți bani?

— Cinci mii de dolari ar fi suficient.

N-a spus nimic. A început iar chestia aia cu privirea scrutătoare. De data aceasta, am văzut un pic mai multă atenție în ochii lui.

— Am câteva întrebări pentru tine. Înainte de a ne părăsi. Dacă ne părăsești. Două aspecte sunt foarte importante. În primul rând, cine erau ei?

— Nu știi?

— Am mulți rivali și dușmani.

— Ar merge atât de departe?

— Sunt un importator de covoare, a spus. Nu am intenționat să fiu, dar așa s-a întâmplat. Probabil crezi că am de a face doar cu magazine și decoratori de interioare, dar realitatea este că am de-a face cu tot felul de personaje dubioase, în tot felul de iaduri străine, în care copiii-sclavi sunt forțați să lucreze optsprezece ore pe zi, până când le sângerează degetele. Stăpânii lor sunt convingeți că eu nu le respect cultura și adevărul este că probabil n-o respect, deși nu mai mult decât ei înșiși. Nu sunt niște parteneri drăguți. Trebuie să dau dovadă de o anumită duritate pentru a prospera. Așa fac și concurenții mei. Nu este o afacere ușoară. Deci, dintre furnizorii și concurenții mei, mă pot gândi la o jumătate de duzină de oameni, care ar vrea să-l răpească pe fiul meu, ca să ajungă la mine. La urma urmei, unul dintre ei a făcut-o deja, acum cinci ani, așa cum sunt sigur că ți-a spus fiul meu.

N-am spus nimic.

— Vreau să știu cine erau, a spus el părând sincer interesat.

Așa că i-am relatat întregul evenimentul, secundă cu secundă, metru cu metru, kilometru cu kilometru. I-am descris pe cei doi tipi înalți din Toyota, în detaliu.

— Nu-i cunosc.

Nu am răspuns.

— Ai văzut numărul de înmatriculare al Toyotei? a întrebat el.

M-am gândit din nou și i-am spus adevărul.

— Am văzut doar partea din față. Nu era nicio plăcuță.

— Bine. Deci, erau dintr-un stat unde nu este necesară o plăcuță de înmatriculare în față. Asta îngustează un pic opțiunile, cred.

N-am spus nimic. Un moment mult mai târziu, a clătinat din cap.

— Informațiile sunt foarte limitate. Un asociat de-al meu a contactat departamentul de poliție, pe ocolite. Un polițist local este mort, un paznic de la colegiu este mort, doi străini necunoscuți într-un Lincoln Town Car sunt morți și doi străini necunoscuți într-o camionetă Toyota sunt morți. Singurul martor ocular care a supraviețuit este al doilea paznic de la colegiu, dar el e încă inconștient după accidentul de mașină. Deci, acum nimeni nu știe ce s-a întâmplat. Nimeni nu știe de ce s-a întâmplat. Nimeni nu s-a gândit la o tentativă de răpire. Toți știu că a fost o baie de sânge acolo, fără niciun motiv aparent. Se speculează că a fost un război între bande.

— Ce s-a întâmplat când au verificat plăcuța de înmatriculare a Lincolnului?

A ezitat.

— Este înmatriculat pe o firmă, a spus el. Nu îi poate conduce aici.

Am dat din cap.

— Bine, dar vreau să fiu pe Coasta de Vest înainte ca celălalt paznic de colegiu să-și revină. M-a văzut destul de bine.

— Și eu vreau să știu cine a călcat pe bec acolo.

M-am uitat la pistoalele de pe masă. Erau curățate și unse. Am fost brusc foarte bucuros că aruncasem cartușele goale. Am luat paharul. Mi-am strâns degetul mare și toate celelalte patru degete în jurul lui și am adulmecat conținutul. N-aveam nicio idee despre ceea ce ar fi putut fi. Aș fi preferat o ceașcă de cafea. Am pus paharul înapoi pe masă.

— Richard este bine?

— Va supraviețui, a spus Beck. Aș vrea să știu exact cine m-a atacat.

— Ți-am spus ce am văzut. Nu mi-au arătat niciun act de identitate. Nu-i cunoșteam personal. S-a întâmplat să fiu acolo. Care e al doilea aspect extrem de important?

Încă o scurtă pauză. Valurile se prăbușeau și se izbeau afară.

— Sunt un om precaut, a spus Beck. Și nu vreau să te jignesc.

— Dar?

— Dar mă întreb cine ești, mai exact.

— Sunt cel care i-a salvat băiatul tău cealaltă ureche.

Beck s-a uitat la Duke, care a făcut un pas elegant în față și mi-a luat paharul. A folosit aceeași mișcare ciudată, încleștând degetul mare și degetul arătător, la baza paharului.

— Și acum ai amprentele mele, am spus. Frumoase și clare.

Beck a dat din cap din nou, părănd că a luat o decizie judicioasă. A arătat spre arme, care zăceau pe masă.

— Frumoase arme.

N-am răspuns. Și-a mutat mâna și a împins-o pe una dintre ele cu degetele. Apoi, a trimis-o, alunecând, spre mine. Oțelul greu, a făcut un sunet reverberant pe lemnul de stejar.

— Vrei să-mi spui de ce e un semn zgâriat pe una din camerele cilindrului?

Am ascultat oceanul.

— Nu știu de ce, am spus. Așa le-am cumpărat.

— Le-ai cumpărat folosite?

— În Arizona, am spus.

— De la un magazin de arme?

— De la un show cu arme.

— De ce?

— Nu-mi place să fiu verificat.

— Nu ai întrebat despre zgârieturi?

— Am presupus că erau marcaje, am spus. Am presupus că un nebun pasionat le-a testat și a marcat camerele cele mai bune. Sau cele mai puțin bune.

— Camerele diferă?

— Totul diferă, am spus. Nu există proces de fabricație perfect.

— Chiar și la revolvere de opt sute de dolari?

— Depinde cât de perfecționist vrei să fii. Dacă simți nevoia să măsoți până la o sută de miime dintr-un centimetru, apoi totul în lume este diferit.

— Și contează?

— Nu pentru mine, am spus. Dacă îndrept arma spre cineva, nu-mi pasă ce celule din corpul lui țintesc.

A stat liniștit pentru un moment. Apoi a băgat mâna în buzunar și a scos un glonț. Cămașă de metal strălucitoare, vârf de plumb. L-a pus în picioare, în fața lui, arătând ca un obuz în miniatură. Apoi, l-a culcat pe masă și l-a rostogolit sub degete. L-a împins cu vârful degetului spre mine. S-a rostogolit într-o curbă largă și grațioasă. S-a auzit un zbârnâit lent pe lemn. L-am lăsat să se rostogolească până la marginea mesei și l-am prins în mâna. Era un Remington .44 Magnum. Greu, probabil mai mult de 20 de grame. O chestie serioasă. Costa, probabil, aproape un dolar. Era cald, din buzunarul lui.

— Ai jucat vreodată ruleta rusească? m-a întrebat.

— Trebuie să scap de mașina pe care am furat-o, am spus.

— Deja am scăpat de ea.

— Unde?

— Undeva unde nu va fi găsită.

A tăcut. Am tăcut și eu. Doar m-am uitat la el, ca și cum aș fi gândit: astea sunt genurile de lucruri pe care un om de afaceri obișnuit le face? Înregistrarea limuzinei sale prin corporații fantomă? Cunoașterea prețului de vânzare al unui Colt Anaconda? Colectarea amprentele unui oaspete de pe un pahar de whisky?

— Ai jucat vreodată ruleta rusească? întrebă el din nou.

— Nu. N-am jucat.

— Sunt sub atac, a spus el. Și am pierdut doi oameni. Într-un moment ca acesta trebuie să angajezi băieți, nu să-i pierd.

Am așteptat, cinci secunde, zece secunde.

— Vrei să mă angajezi? Nu sunt prea sigur că pot rămâne.

— Nu-ți cer nimic. Deocamdată iau decizii. Pari un tip util. Aș putea să-ți dau cei cinci mii de dolari pentru a rămâne, nu pentru a pleca. Poate.

N-am spus nimic.

— Hei, dacă te vreau, pot să te am. Un polițist este mort în Massachusetts, iar eu am numele tău și am amprentele tale.

— Dar?

— Dar nu știu cine ești.

— Obișnuiește-te cu ideea. Cum afli cine este cineva?

— Cercetez. Testez oamenii. Să presupunem că-ți cer să omori un alt polițist? Ca un gest de bună-credință?

— Aș spune nu. Ți-aș repeta că primul a fost un accident nefericit. Regret foarte mult. Și aș începe să mă întreb ce fel de om de afaceri obișnuit ești, cu adevărat.

— Afacerea mea e treaba mea. Nu te privește pe tine.

N-am spus nimic.

— Joacă ruleta rusească cu mine, a spus el.

— Ce-ar dovedi asta?

— Un agent federal nu ar face-o.

— De ce ești îngrijorat de agenți federali?

— Nici asta nu te privește.

— Nu sunt agent federal.

— Atunci dovedește-o. Joaca ruleta rusească cu mine. De fapt, eu deja joc ruleta rusească cu tine, metaforic vorbind, pentru că te-am lăsat în casa mea fără să știu exact cine ești.

— L-am salvat pe fiul tău.

— Și-ți sunt foarte recunoscător pentru asta. Destul de recunoscător încât încă mai vorbesc cu tine, într-un mod civilizată. Destul de recunoscător încât mă gândesc să-ți ofer un adăpost și un loc de muncă. Pentru că îmi place un om care știe să-și facă treaba.

— Nu caut de lucru, am spus. Vreau să mă ascund patruzeci și opt de ore și apoi să plec mai departe.

— Aș avea grijă de tine. Nimeni nu te-ar găsi vreodată. Ai fi în siguranță aici. Dacă treci testul.

— Ruleta rusească este testul?

— Testul infailibil, a spus. Conform experienței mele.

N-am spus nimic. S-a lăsat tăcerea. S-a aplecat în față, pe scaun.

— Ori ești cu mine, ori împotriva mea. Oricum, ești pe cale s-o dovedești. Sper sincer să alegi cu înțelepciune.

Duke s-a mutat la ușă. Podeaua a scârțâit sub picioarele lui. Am ascultat oceanul. O perdea de picături se ridică în aer, vântul biciui și o spumă fină de picături arcui alene prin aer și se lovi de geam. Al șaptelea val veni în plină expansiune, mai puternic decât celelalte. Am tras Anaconda în fața mea. Duke a scos un pistol de sub haină și l-a îndreptat spre mine, pentru cazul în care aveam și altceva în minte decât ruleta rusească. Avea un SPP Steyr, care este un fel de pistol mitralieră Steyr TMP modelat în formă de pistol. Era o armă rară, din Austria, și arăta mare și urâtă în mâna lui. Mi-am luat privirea de la ea și m-am concentrat pe Colt. Am băgat glonțul într-o cameră aleasă la întâmplare, am închis cilindrul și l-am învărtit. Un clinchet discret s-a auzit.

— Dă-i drumul, a spus Beck.

Am învărtit cilindru din nou, am ridicat revolverul și i-am presat țeava de tâmpla mea. Oțelul era rece. M-am uitat drept în ochii lui Beck mi-am ținut respirația și am apăsat trăgaciul. Cilindrul s-a învărtit și perculatorul s-a armat. Ușor, ca mătasea frecată pe mătase. Am apăsat pe trăgaci până la capăt. Percutorul a căzut. Nu a fost un zgomot puternic. Am simțit lovitura perculatorului trecând prin țeava de oțel până la tâmpla meu. Dar n-am simțit nimic altceva. Am expirat, am coborât arma și am ținut-o cu partea din spate a palmei odihnindu-se pe masă. Apoi mi-am întors mâna și am luat degetul de pe trăgaci.

— E rândul tău, am spus.

— Am vrut doar să te văd pe tine făcând-o.

I-am zâmbit.

— Vrei s-o fac din nou? l-am întrebat.

Beck n-a spus nimic. Am luat pistolul din nou, am rotit cilindrul, apoi l-am oprit. Am ridicat țeava spre cap. Am apăsat pe trăgaci, rapid și decis. S-a auzit un clinchet discret în tăcerea din cameră. A sunat exact cum trebuie să sune o mașinărie de precizie de opt sute de dolari. Am coborât arma și am învărtit cilindrul a treia oară. Am ridicat arma. Am apăsat pe trăgaci. Nimic. Am făcut-o pentru a patra oară, rapid. Nimic. Am făcut-o pentru a cincea oară, mai repede. Nimic.

— E în regulă, a spus Beck.

— Spune-mi despre covoarele orientale.

— Nu sunt prea multe de spus. Se pun pe podea. Oamenii le cumpără. Uneori, pentru o mulțime de bani.

I-am zâmbit. Am ridicat din nou arma.

— Șansele sunt de șase la unu, am spus.

Am învărtit cilindrul pentru a șasea oară. Complet silențios. Am pus pistolul la cap. Am apăsat pe trăgaci. Am simțit lovitura perculatorului pe o cameră goală. Nimic altceva.

— Destul, a spus Beck.

Am coborât Coltul, am desfăcut cilindrul și am lăsat glonțul să cadă pe masă. L-am culcat cu atenție și l-am împins înapoi spre el. A zumzâit pe lemn. L-a oprit cu podul palmei și n-a spus nimic pentru două sau trei minute. Se uita la mine ca la un animal într-o grădină zoologică. Ca și cum și-ar fi dorit să fie niște gratii între mine și el.

- Richard mi-a spus că ai fost polițist militar, a spus el.
- Treisprezece ani, am spus.
- Ai fost bun?
- Mai bun decât fraierii pe care i-ai trimis să-l ia.
- El vorbește frumos de tine.
- Așa și trebuie. I-am salvat fundul. În detrimentul meu.
- Ești așteptat undeva?
- Nu.
- Familie?
- Nu am.
- Lucrezi?
- Nu mai pot să mă întorc acum. Sau pot?

El s-a jucat cu glonțul pentru o clipă, rostogolindu-l sub degetul arătător. Apoi, l-a luat în palma.

- Pe cine pot suna?
 - Pentru ce?
- A mișcat glonțul în palmă, ca pe zaruri.
- Pentru recomandări. Ai avut un șef, nu?
- Greșeli, care se întorc să mă bântuie.
- Am lucrat pe cont propriu.
- A pus glonțul înapoi pe masă.
- Cu acte și asigurare de muncă? a întrebat.

Am ezitat pentru o secundă.

- Nu chiar.
- De ce nu?
- Am motive mele, am spus.
- Ai acte pentru dubă?
- S-ar putea să le fi rătăcit.

A rostogolit iarăși glonțul sub degetele. Se uita la mine. L-am văzut meditând. Se gândea profund. Prelucra informațiile. Încearca să mă înțeleagă, prin prisma propriilor sale idei preconcepute. Îl intrigam. Un dur înarmat, cu o dubă veche, care nu-i aparținea. Un hoț de mașini. Un ucigaș de polițiști. A zâmbit.

- CD-uri folosite, a spus. Am văzut magazinul ăla.

N-am spus nimic. Doar l-am privit în ochi.

- Lasă-mă să ghicesc. Tăinuiai CD-uri furate.

Genul lui de om. Am clătinat din cap.

— Contrafăcute, am spus. Nu sunt hoț. Sunt un fost militar, încercând să trăiesc. Și cred în libertatea de exprimare.

- Pe dracu! Crezi în bani.

Genul lui de om.

- Și asta, am spus.
- Câștigi bine?
- Destul de bine.

A luat din nou glonțul în palmă și l-a aruncat către Duke. Duke l-a prins cu o singură mână și l-a lăsat să cadă în buzunarul hainei.

— Duke este șeful securității mele, a spus Beck. Vei lucra pentru el, începând de acum.

M-am uitat la Duke și înapoi la Beck.

- Și dacă nu vreau să lucrez pentru el?

— Nu ai de ales. Un polițist este mort în Massachusetts și avem numele și amprentele tale. Vei fi în perioadă de probă, până când vom vedea exact ce fel de persoană ești. Dar, uită-te la aspectele pozitive. Gândește-te la cei cinci mii de dolari. Înseamnă o mulțime de CD-uri piratate.

Diferența dintre a fi un oaspete de onoare și un angajat de probă este că mănânci cina în bucătărie cu ceilalți angajați. Gigantul de la gheretă încă nu apăruse, dar era Duke și un alt tip, care părea a fi un fel de mecanic sau om bun la toate. Mai era o servitoare și o bucătăreasă. Cinci dintre noi așezați în jurul unei mese simple, luând o masă la fel de bună ca cea pe care familia o lua în sala de mese. Poate chiar mai bună, deoarece probabil că bucătăreasa a scuipat în mâncarea lor, și mă îndoiam că a scuipat și în a noastră. Am petrecut destul timp printre subofițeri și alți troglodiți, ca să știu cum se fac lucrurile astea.

Nu am conversat prea mult. Bucătăreasa era o femeie acră, de șaiszeci de ani. Servitoarea era timidă. Am avut impresia că era destul de nouă acolo. Nu prea știa cum să se comporte. Era tânără și simplă. Purta o rochie de bumbac și un cardigan de lână. Avea pantofi greoi cu talpă plată. Mecanicul era un tip de vârstă mijlocie, slab, încărunit, liniștit. Duke era și el tăcut, pentru că se gândea. Beck îi dăduse o problemă și nu era sigur cum ar trebui să se ocupe de ea. Putea să mă folosească? Putea avea încredere în mine? Nu era un prost, asta era clar. Analizase toate aspectele și era pregătit să-și petreacă un pic de timp pentru a le examina mai în detaliu. Avea aproximativ vârsta mea. Poate mai tânăr, sau poate mai în vârstă. Avea una din acele fețe mari, sănătoase și urâte, care nu trădează vârsta. Era aproximativ de mărimea mea. Probabil că am oase mai dure, dar el era un pic mai voluminos. Probabil era o diferență de maxim un kilogram între noi. M-am așezat lângă el și am mâncat, încercând, din timp în timp, să pun întrebările pe care se aștepta să le pun.

— Mai spune-mi despre afacerea cu covoare, i-am spus, cu tonul cuiva care dădea de înțeles că presupune că Beck este băgat în cu totul altceva.

— Nu acum, a spus el, sugerând că nu va vorbi în fața celorlalți.

Apoi s-a uitat la mine într-un mod care spunea că nu este sigur că ar trebui să vorbească cu un tip destul de nebun încât să se împuște în cap, de șase ori la rând.

— Glonțul era fals, nu? i-am spus.

— Ce?

— Nu avea praf de pușcă în el. Probabil doar niște tampoane de bumbac.

— De ce ar fi fost fals?

— L-aș fi putut împușca cu el.

— De ce ai fi vrut să faci asta?

— Nu am vrut, dar e un tip precaut. Nu și-ar asuma riscul.

— Eram cu ochii pe tine.

— Puteam să te-mpușc pe tine primul. Și să folosesc arma ta.

S-a blocat pentru un moment, dar nu a spus nimic. Un tip competitiv. Nu-i eram simpatic deloc. Ceea ce nu mă deranja, pentru că știam că va deveni o victimă în curând.

— Ține ăsta, a spus.

A luat glonțul din buzunar și mi l-a dat.

— Așteaptă aici.

S-a ridicat și a ieșit din bucătărie. Am ținut glonțul, în picioare, în fața mea, la fel cum îl ținuse și Beck. Mi-am terminat masa. Nu aveam desert. Nici cafea. Duke a revenit cu unul din Anaconda, agățat de arătător. A trecut pe lângă mine, spre ușa din spate, și mi-a făcut semn din cap să-l urmez. Am luat glonțul și l-am strâns în palmă. L-am urmat. Ușa din spate scoase un sunet când am trecut prin ea. Încă un detector de metale. Se încadra perfect în rama ușii. Dar nu exista o alarmă antifurt. Securitatea lor se baza pe ocean, pe zid și pe sârma ghimpată.

Dincolo de ușa din spate era o verandă rece și umedă, apoi o ușă șubredă care ducea în curte, adică vârful degetului stâncos. Avea nouăzeci de metri lățime și o formă semicirculară în fața noastră. Era întuneric și luminile din casă căpătaseră nuanța cenușie a granitului. Vântul bătea și am văzut oceanul strălucind stins. Valurile se

prăbușeau în apropiere. Apăruse luna și nori joși, zdrențuiți, se deplasau rapid. Orizontul era imens și negru. Aerul rece. M-am întors, am ridicat capul și am văzut fereastra camerei mele, deasupra mea.

— Glonțul, a spus Duke.

M-am întors și i l-am dat.

— Fii atent, a spus.

A încărcat glonțul în Colt. A smucit mâna pentru a închide cilindrul. Și-a mijit ochii spre cenușii lunii și a învârtit cilindrul până când camera încărcată a ajuns pe poziția orei zece.

— Fii atent, a spus el din nou.

A îndreptat pistolul, cu mâna ținută drept, țintind o bucată mare de granit care intra în mare. A apăsat pe trăgaci. Cilindrul s-a rotit, percutorul a căzut și pistolul s-a smucit, scoțând o flacără și un zgomot puternic. Simultan a apărut o scânteie pe stâncă și s-a auzit sunetul metalic inconfundabil al unui ricoșeu. S-a lăsat tăcerea. Glonțul probabil că a ajuns la o sută de metri, în Oceanul Atlantic. Poate că a ucis un pește.

— Nu era un fals, a spus el. Și sunt destul de rapid.

— Bine.

A deschis cilindru și a scuturat afară cartușul gol. S-a ciocnit pe stânci, la picioarele lui.

— Ești un idiot, a spus el. Un idiot care ucide polițiști.

— Ai fost polițist?

El a dat din cap.

— Am fost, odată.

— Duke este prenumele sau numele de familie?

— Numele de familie.

— De ce are un importator de covoare nevoie de gârzi înarmate?

— Cum ți-a spus, este o afacere dură. Se vehiculează o mulțime de bani.

— Chiar mă vrei aici?

A ridicat din umeri.

— S-ar putea. Dacă cineva dă târcoale, am putea avea nevoie de carne de tun. Mai bine tu decât eu.

— L-am salvat pe puști.

— Și ce? Stai la rând. Toți l-am salvat pe copil, la un moment sau altul. Și pe doamna Beck, sau pe domnul Beck însuși.

— Câți oameni ai?

— Nu suficienți, a spus el. Nu dacă suntem atacați.

— Ce-i asta, un război?

Nu a răspuns. A trecut pe lângă mine, în drum spre casă. M-am întors cu spatele la oceanul agitat și l-am urmat.

Nu mai era nimic interesant în bucătărie. Mecanicul dispăruse și bucătăreasa, ajutată de cameristă, stivuiau mâncare într-un frigider suficient de mare chiar și pentru un restaurant. Menajera era stângăcia întruchipată. Se vedea că nu știe rostul lucrurilor. M-am uitat în jur după cafea. Încă nu apăruse. Duke s-a așezat din nou la masa goală. Nu era nimic de făcut. Nicio urgență. Deveneam conștient de scurgerea timpului. Începeam să mă îndoiesc că estimarea de cinci zile pe care Susan Duffy o făcuse, era corectă. Cinci zile este o lungă perioadă de timp atunci când păzești doi bogătani cu afaceri suspecte. Ar fi fost mai bine dacă ea spunea trei zile. Aș fi fost impresionat de realismul ei.

— Du-te la culcare, a spus Duke. Vei fi de serviciu, de la șase și jumătate dimineața.

— Și ce-o să fac?

— O să faci ce-ți spun eu.

— Îmi vei bloca ușa?

— Bineînțeles, a spus el. O voi debloca la șase și un sfert. Să fii jos la șase și

jumătate.

Am așteptat lungit pe pat până când l-am auzit că urcă și încuie ușa. Am mai așteptat puțin până când am fost sigur că nu se mai întoarce. Apoi mi-am scos pantoful și mi-am verificat mesajele. Am pornit micuțul dispozitiv și ecranul verde, minuscul, s-a umplut cu un anunț vesel: *Ai primit un mail!* Doar un singur mail, de la Susan Duffy. Conținea doar un cuvânt: *Locație?* Am tastat: *Abbot, Maine, coastă, la 20 în S de Portland, casă singuratică pe un deget de stâncă lung.* Era suficient. Nu aveam o adresă poștală sau coordonatele GPS. Dar putea să găsească locația, dacă verifica o hartă la scară mare a zonei. Am apăsat *send*.

Apoi m-am holbat la ecran. Nu eram sigur cum funcționează e-mailul. Comunicarea era instantanee, ca la un telefon? Sau răspunsul meu aștepta undeva, în neant, înainte de a ajunge la ea? Presupuneam că îmi aștepta răspunsul. Presupuneam că ea și Eliot erau nerăbdători să primească vești.

Nouăzeci de secunde mai târziu, ecranul m-a anunțat din nou: *Ai primit un mail!* Am zâmbit. Chestia asta funcționa. De data aceasta mesajul ei era mai mare. Numai douăzeci de cuvinte, dar a trebuit să derulez ecranul minuscul în jos pentru a citi totul. Zicea: *Vom verifica hărțile, mulțumesc. Am aflat că bodyguarzii din custodia noastră sunt foști militari. Totul sub control aici. Tu? Progrese?*

Am tastat: *Angajat, probabil.* Apoi m-am gândit o secundă, în minte apărându-mi Quinn și Teresa Daniel și am adăugat: *Altfel niciun progres încă.* Apoi m-am gândit ceva mai mult și am adăugat: *ref 2 bodyguarzi cere PM Powell ghilimele 10-29, 10-30, 10-24, 10-36 închid ghilimele, din partea mea.* Apoi am apăsat *send*. M-am uitat cum aparatul m-a anunțat că *Mesajul dvs. a fost trimis* și m-am uitat departe, în întunericul din afara ferestrei, sperând că generația lui Powell vorbea în continuare aceeași limbă pe care o vorbea generația mea. 10-29, 10-30, 10-24 și 10-36 erau patru coduri standard de radio ale Poliției Militare, care nu însemnau mare lucru. 10-29 însemna semnal slab. Reprezenta o plângere legată de un echipament defect. 10-30 însemna o solicitare de asistență non-urgentă. 10-24 însemna persoană suspectă. 10-36 însemna *Vă rog să transmiteți mesajele mele mai departe.* 10-30, apel non-urgent, însemna că cererea mea nu trebuia să atragă atenția nimănui. Trebuia înregistrată și depusă undeva, ignorată de oricine altcineva. Luat împreună, șirul de cifre era un fel de jargon secret. Cel puțin noi îl foloseam, atunci când eu încă purtam uniformă. Partea cu semnalul slab însemna păstrarea confidențialității. Cererea de asistență non-urgentă o întărea: nu trebuie să afle nimeni. Treaba cu persoana suspect era clară. *Vă rog să transmiteți mai departe mesajele mele*, însemna să mă pună la curent. Deci, dacă Powell este capabil va înțelege mesajul: *verifică-i pe acești tipi și dă-mi informațiile.* Speram că e capabil, pentru că îmi era dator. Îmi era foarte dator. Mă trădase. Presupuneam că va căuta modalități prin care să se revanșeze.

M-am uitat din nou la ecranul minuscul: *Ai primit un mail!* Era Duffy, spunând: *OK, grăbește-te.* I-am răspuns *Încerc*, am oprit dispozitivul și l-am introdus la loc, în tocul pantofului. Apoi am verificat fereastra.

Era o fereastră care glisa în două direcții. Partea de jos se ridica în față ramei de sus. Nu avea plasă de insecte. Vopseaua de pe interior era subțire și elegantă. Vopseaua de pe exterior era groasă și neglijent aplicată, acolo unde fusese refăcută continuu pentru a rezista climei. Avea un bolț de închidere. O chestie străveche. Niciun alt sistem de securitate modern. Am ridicat bolțul și am împins fereastră în sus. Era înțepenită de vopseaua groasă. Dar s-a mișcat. Am deschis-o aproximativ zece centimetri și aerul rece, marin, m-a izbit. M-am aplecat și m-am uitat după vreun sistem de alarmă. Nu era niciunul. Am ridicat fereastra până sus și am examinat tot cadrul. Nu era niciun semn de vreun sistem de securitate. Era de înțeles. Fereastra era la cincisprezece metri de ocean și roci. Casa în sine era de neatins, din cauza zidului înalt și al oceanului.

M-am aplecat pe fereastră și am privi în jos. Am putut vedea locul unde Duke a tras

glonțul. Am stat, jumătate ieșit pe fereastra, cam cinci minute, sprijinindu-mă pe coate, cu ochii la oceanul negru, mirosind aerul sărat în timp ce mă gândeam la glonț. Am apăsat pe trăgaci de șase ori. Ar fi trebuit să fie o mizerie de nedescris. Capul mi-ar fi explodat. Covoarele ar fi fost distruse și lambriurile de stejar sfărâmate. Am căscat. Meditația și aerul de mare m-au făcut somnoros. M-am retras în cameră, am lăsat fereastra în jos și m-am dus la culcare.

Eram deja treaz, cu dușul făcut și îmbrăcat când l-am auzit pe Duke deblocând ușa, la șase și cincisprezece, în dimineața următoare, ziua a doisprezecea, miercuri, ziua de naștere a lui Elizabeth Beck. Îmi verificasem deja mailul. Nu aveam mesaje. Nici măcar unul. Nu eram îngrijorat. Am stat liniștit zece minute, la fereastră. Se lumina de zi și marea era cenușie, opacă și liniștită. Nu mai erau valuri. Se vedeau stâncile golașe. Mici bălți de apă se formaseră, ici și acolo. Vedeam păsările pe țârm. Un fel de pescăruși negri. Le apăreau penele de primăvară. Griul se schimba în negru. Aveau picioarele de un roșu strălucitor. Am văzut cormorani și alți pescăruși cu spatele negru învârtindu-se în depărtare, pescăruși argintii venind în picaj, în căutarea micului dejun.

Am așteptat până când pașii lui Duke nu s-au mai auzit, am coborât la parter și am intrat în bucătărie unde m-am întâlnit față în față cu gigantul de la gheretă. Bea apă dintr-un pahar, stând în fața chiuvetei. Probabil că tocmai își înghițise pastilele cu steroizi. Era cu adevărat un tip foarte mare. Eu am un metru nouăzeci și cinci de centimetri înălțime și trebuie să mă poziționez cu atenție pentru a trece printr-o ușă standard de 80 de centimetri lățime. Tipul ăsta era cu cel puțin cincisprezece centimetri mai înalt decât mine și, probabil, cu douăzeci și cinci de centimetri mai lat în umeri. Mă depășea cu 60 de kilograme în greutate. Poate chiar mai mult. Am simțit un fior stând alături de un tip destul de mare pentru a face să mă simt mic. Lumea mea s-a zguduit un pic.

— Duke este în sala de sport, a spus.

— Există o sală de sport?

— La parter, a zis.

Vocea îi era joasă și aspră. Trebuie să fi înghițit steroizi ca pe bomboane, de ani de zile. Ochii îi erau plictisiți și pielea tăbăcită. Avea peste treizeci de ani, era blond, îmbrăcat într-un tricou fără mâneci și pantaloni de trening. Avea brațele mai mari decât picioarele mele. Arăta ca un desen animat.

— Ne antrenăm înainte de micul dejun, a spus el.

— Bine. Așa să faceți.

— Și tu.

— Eu nu mă antrenez.

— Duke te așteaptă. Dacă lucrezi aici, te antrenezi.

M-am uitat la ceas. Șase și douăzeci și cinci dimineața. Timpul trecea.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

Nu a răspuns. Doar s-a uitat la mine, ca și cum îi întindeam un fel de capcană. Asta este o altă problemă cu steroizii. Prea mulți, îți bulversează capul. Și capul acestui tip nu părea că a fost prea bun, încă de la naștere. Părea rău și prost. Aceasta nu este o combinație reușită. Era ceva în privirea lui. Nu l-am plăcut. Ceea ce însemna că era al doilea coleg pe care nu-l plac.

— Nu este o întrebare dificilă, am spus.

— Paulie.

Am dat din cap.

— Mă bucur să te cunosc, Paulie. Sunt Reacher.

— Știu. Ai fost în armată.

— Te deranjează?

— Nu-mi plac ofițerii.

Am dat din cap. Mă verificaseră. Știau ce grad am avut. Cumva, au avut acces la

dosarul meu.

— De ce? am întrebat. Ai picat examenul de ofițer?

Nu a răspuns.

— Să mergem la Duke, am spus.

A pus paharul de apă jos și m-a condus pe un hol și printr-o ușă, la niște scări de lemn. Era un ditamai subsolul sub casă. Probabil excavat în roca solidă. Pereții erau din piatră brută, acoperită cu beton. Aerul era umed și mirosea a mucegai. Erau becuri simple agățate în cuști de sârmă, aproape de tavan. Numeroase camere. Una dintre ele era un spațiu destul de mare, vopsit în totalitate alb. Podeaua era acoperită cu linoleum alb. Se simțea un miros vechi de sudoare. Era o bicicletă pentru exerciții, o bandă de alergare și o bancă pentru ridicarea de greutăți. Mai era un sac greu agățat de o traversă, în tavan. Lângă el era un alt sac, mai mic, pentru exersarea vitezei de lovire. Mănuși de box pe un raft. Erau haltere mici așezate în rafturi pe perete. Erau greutăți stivuite pe podea, lângă o bancă. Duke era în picioare chiar lângă ea. Purta costumul său negru. Părea obosit, ca și cum ar fi fost treaz toată noaptea. Nu făcuse duș. Avea părul murdar și costumul plin de cute, mai ales pe partea din spate a hainei.

Paulie a început o mișcare complicată de încălzire a musculaturii. Era atât de solid încât mobilitatea lui era limitată. Nu își putea atinge umerii cu degetele. Avea bicepsii prea dezvoltati. M-am uitat la banca pentru ridicare de greutăți. Avea tot felul de mânere și suporturi. Avea cabluri puternice și negre care treceau prin scripeți către o coloană înaltă de greutăți din plumb. Cântăreau peste 230 de kilograme.

— Te antrenezi? l-am întrebat pe Duke.

— Nu e treaba ta, a replicat el.

— Nici eu, i-am răspuns.

Paulie și-a întors gâtul gigantic și s-a uitat la mine. Apoi s-a lungit pe spate pe bancă și s-a împins până când umerii i s-au poziționat sub o halteră aflată pe un suport. Bara halterei avea o mulțime de greutăți la fiecare capăt. A mormăit ceva, și-a strâns mâinile în jurul barei și și-a scos limba afară, pregătindu-se pentru un efort serios. Apoi a împins în sus și a ridicat bara de pe suport. Bara s-a îndoit și s-a clătinat. Greutățile de la capete erau atât de mari încât bara s-a curbat extrem, ca în filmele cu halterofilii ruși de la Jocurile Olimpice. A icnit din nou și, tremurând, a ridicat greutatea până când brațele i-au fost perfect drepte. Le-a ținut așa pentru o secundă, apoi a lăsat haltera să se prăbușească înapoi în suport. Și-a întors capul și s-a uitat direct la mine, să vadă dacă am fost impresionat. Am fost, și nu prea. Era o greutate considerabilă și el avea mușchi din belșug. Dar musculatura datorată steroizilor este o musculară proastă. Arată bine, și, împotriva unor greutăți inerte, este eficientă. Dar e lentă și greoaie și obosești cărând-o după tine.

— Poți împingi, din culcat, 180 de kilograme? m-a întrebat, respirând din greu.

— Nu am încercat niciodată, am spus.

— Vrei să încerci acum?

— Nu.

— Pișpirică, te-ar putea întări.

— Sunt ofițer superior, am spus. Nu am nevoie de întărire. Dacă vreau să ridic 180 de kilograme trebuie doar să găsesc o maimuță mare și stupidă și îi spun s-o facă pentru mine.

S-a uitat urât la mine. L-am ignorat și m-am uitat la sacul cel mare. Era un echipament nelipsit din sălile de sport. Nu era nou. L-am împins cu palma și a început să se legene ușor pe lanț. Duke mă privea. Apoi, s-a uitat la Paulie. Am împins din nou sacul. Foloseam intens saci grei ca ăsta în pregătirea de luptă corp la corp. Purtam uniforme de campanie care simulau hainele de stradă și foloseam sacii pentru învăța cum să lovim cu piciorul. Cu ani în urmă am lovit un sac greu cu muchia piciorului. Nisipul s-a împrăștiat pe podea. M-am gândit că asta l-ar impresiona pe Paulie. Dar nu am mai încercat manevra din nou. Dispozitivul de e-mailuri era ascuns în tocul

pantofului și nu am vrut să-l deteriorez. Mi-am notat în minte să-i spun lui Duffy ar fi trebuit să-l ascundă în pantoful stâng. Dar ea era stângace. Probabil că a crezut că este bine așa cum a făcut.

— Nu-mi placi, a zis Paulie.

Se uita fix la mine, așa că am presupus că vorbea cu mine. Avea ochii mici. Pielea îi strălucea. Avea un dezechilibru chimic evident. Compuși exotici îi ieșeau din pori.

— Ar trebui să facem un skandenberg, a spus.

— Ce?

— Ar trebui să facem un skandenberg, a spus din nou.

A venit lângă mine, deplasându-se ușor. Era mult mai înalt ca mine. Practic obtura lumina. Mirosea puternic a transpirație acră.

— Nu vreau să mă lupt, am spus.

Duke era cu ochii pe mine. Apoi m-am uitat la mâinile lui Paulie. Își încleștase pumnii, dar nu erau atât de mari. Steroizii nu-ți dezvoltă mâinile, cu excepția cazului în care faci un antrenament specific, și majoritatea n-o face.

— Ești un laș, a spus.

Am rămas tăcut.

— Lașule, a spus din nou.

— Cu ce se alege câștigătorul? am întrebat.

— Satisfacție.

— Bine.

— Bine, ce?

— Bine, hai să o facem, am spus.

A părut surprins, dar s-a deplasat înapoi la banca de greutate, destul de repede. Mi-am scos haina și am atârnat-o pe bicicleta pentru exerciții. Mi-am ridicat mâneca dreaptă până la umăr. Brațul meu părea foarte subțire în comparație cu al lui. Dar mâna mea era puțin mai mare. Degetele mele erau mai lungi. Și musculatura mea, incomparabilă cu a lui, era dobândită genetic și nu dintr-o sticlă de la farmacie.

Am îngenunchat unul în fața celui lalt și ne-am pus coatele pe bancă. Antebrațul îi era un pic mai lung decât la meu, dar acesta era un lucru în favoarea mea. Ne-am apropiat palmele și le-am strâns. Mâna lui era rece și umedă. Duke s-a așezat la capul de bancii, ca un arbitru.

— Dați-i drumul, a spus.

Am trișat chiar din primul moment. Scopul skandenbergului este acela de a-ți utiliza forța din braț și umăr și de a pune mâna adversarului pe masă. N-aveam nicio șansă să realizez asta. Nu împotriva acestui tip. Chiar nici măcar o șansă. Tot ce puteam să fac era să-mi păstrez brațul pe poziție. Nu m-am obosit să încerc să înving. Doar l-am strâns. Un milion de ani de evoluție ne-a oferit un deget opozabil, care putea lucra împotriva celorlalte patru degete, ca un clește. I-am apropiat degetele și le-am strâns fără milă. Am mâini foarte puternice. M-am concentrat pe menținerea brațului meu în poziția inițială. M-am uitat în ochii lui și i-am strâns mâna până când am simțit că îi zdrobesc degetele. Am strâns cu putere. Și mai mult. Nu a renunțat. Era extrem de puternic. Punea o presiune extremă asupra brațului meu. Transpirasem și respiram greu, în încercarea de a nu pierde. Am rămas așa pentru un minut, încordați și tremurând în tăcere. L-am strâns mai tare. Simțeam cum începe să-i crească durerea în mână. O vedeam pe fața lui. Apoi l-am strâns și mai puternic. De obicei asta îi dă gata. Încep să creadă că mai rău nu se poate și apoi devine și mai rău. Apoi, chiar mai rău. Din ce în ce mai rău, ca și cum ar exista un univers infinit de agonie înaintea lor, care se intensifică gradual, fără milă. Încep să se concentreze pe propria lor suferință. Și apoi o decizie începe să pâlpâie în ochii lor. Își dau seama că trișez, dar realizează că nu pot face nimic. Nu pot privi în sus, neputincioși, spunând că îi doare! Că nu e corect! Asta i-ar face pe ei lași, nu pe mine. Nu pot face față acestui lucru. Nu pot decât să tacă. Să tacă și să se întrebe dacă va fi și mai rău. Și este. Cu siguranță. Mai urmează durere.

Întotdeauna mai urmează. M-am uitat în ochii lui Paulie și am strâns mai puternic. Transpirația îi făcea pielea alunecoasă, astfel încât mâna mi se mișca mai ușor peste a lui, din ce în ce mai strâns. Durerea era chiar acolo, în încheieturile degetelor lui.

— Destul, zise Duke. Este egalitate.

Nu am slăbit strânsoarea. Paulie nu a încetat presiunea. Brațul lui era la fel de solid ca un copac.

— Am spus că este destul, a zis Duke. Aveți treabă, idiotoilor.

Mi-am ridicat cotul cât mai sus, ca să nu mă poate surprinde cu un ultim efort. S-a uitat în altă parte și a tras brațul de pe bancă. Ne-am dat drumul la mâini. Mâna lui era de un roșu aprins și avea pete albe. S-a ridicat în picioare și a ieșit din cameră. Am auzit scara de lemn trosnind.

— A fost prostesc, a spus Duke. Ți-a făcut un nou dușman.

Nu mai puteam respira.

— Și ce, trebuia să pierd?

— Ar fi fost mai bine.

— Nu-mi stă în fire.

— Atunci ești un prost.

— Tu ești șeful securității, am spus. Ar trebui să-i spui să se maturizeze.

— Nu este atât de ușor.

— Atunci scâpa de el.

— Nici asta nu e ușor.

M-am ridicat încet. Mi-am lăsat mâneacă în jos și am închis nasturii de la manșetă. M-am uitat la ceas. Aproape șapte dimineața. Timpul trecea.

— Ce trebuie să fac azi? l-am întrebat.

— Să conduci un camion, a spus Duke. Știi să conduci un camion, nu?

Am dat din cap, pentru că nu puteam spune nu. Conduceam o dubă, când l-am salvat pe Richard Beck.

— Trebuie să fac un duș, am spus. Și am nevoie de haine curate.

— Spune-i servitoarei. Părea obosit. Ce sunt eu, afurisitul tău de valet?

M-a privit pentru o secundă și s-a îndreptat spre scări, lăsându-mă singur în subsol. M-am ridicat și gâfâind mi-am scuturat mâna din încheietură pentru a-mi estompa durerea. Mi-am recuperat haina și am plecat în căutarea lui Teresa Daniel. Teoretic, putea fi închisă undeva acolo, jos. Dar nu am găsit-o. Subsolul era format din mai multe spații excavate direct în stâncă. Destinația celor mai multor încăperi era evidentă. Era camera centralei termice, cu un cazan care bolborosea și o grămadă de țevi. Mai era o spălătorie, cu o mașină de spălat mare, așezată pe o masă de lemn, așa că putea evacua cu ușurință apa printr-o conductă care ieșea prin partea de jos a peretelui. Mai erau câteva zone de depozitare. Erau și două camere încuiate. Aveau uși solide. Am ascultat cu atenție, dar nu am auzit nimic din interior. Am ciocănit încet dar n-am primit niciun răspuns.

Am urcat înapoi la etaj și m-am întâlnit cu Richard Beck și cu mama lui, în holul de la parter. Richard își spălase părul, pieptănându-l în lateral astfel încât să-i ascundă urechea lipsă. Așa cum fac cei în vârstă pentru a ascunde chelia din vârful capului. Încă îi citeam confuzia pe față. Se vedea că se simte mai confortabil în siguranța căminului său, dar am perceput că este, de asemenea, un pic stingher. Părea mulțumit că mă vedea. Nu doar pentru că îi salvasem fundul, ci și pentru că eram un reprezentant al lumii din afară.

— La mulți ani, doamnă Beck, am spus.

Mi-a zâmbit, părând flatată mi-am amintit. Arăta mai bine decât cu o zi înainte. Era, în mod cert, cu zece ani mai în vârstă decât mine, dar m-ar fi interesat dacă aș fi întâlnit-o undeva, din întâmplare.

— Vei rămâne cu noi pentru o vreme, a spus ea.

Apoi a părut că și-a amintit de ce voi rămâne cu ei pentru o vreme. Mă ascundeam

acolo, pentru că am ucis un polițist. A devenit confuză, a privit în altă parte și s-a îndepărtat. Richard a pornit odată cu ea, dar s-a mai uitat o dată înapoi la mine, peste umăr. Am intrat în bucătărie. Paulie nu era acolo. În schimb eram așteptat de Zachary Beck.

— Ce arme aveau? a întrebat. Cei din Toyota?

— Aveau Uzi. Spuneam adevărul, la fel cum fac escrocii profesioniști. Și o grenadă.

— Ce fel de Uzi?

— Micro, am spus. Cele mici.

— Încărcătoare?

— Cele scurte. Douăzeci de gloanțe.

— Ești absolut sigur?

Am dat din cap.

— Ești expert?

— Au fost concepute de un locotenent israelian, am spus. Numele lui era Uziel Gal. A adus tot felul de îmbunătățiri la vechile modele cehe 23 și 25 până când a obținut ceva cu totul nou. Asta se întâmpla în 1949. Modelul original Uzi a intrat în producție în 1953. Belgia și Germania au dreptul să le producă. Am văzut câteva, ici și colo.

— Și ești absolut sigur că acestea erau modelul Micro, cu încărcătoare scurte?

— Sunt sigur.

— Bine, a spus el, ca și cum însemna ceva pentru el.

Apoi a ieșit din bucătărie și a dispărut. Am rămas acolo gândind-mă la întrebările lui și la cutele de pe costumul lui Duke. Combinația m-a îngrijorat.

Am găsit servitoarea și i-am spus că am nevoie de haine. Mi-a arătat o listă de cumpărături lungă și a spus că era în drum spre magazinul alimentar. I-am spus că nu vreau să-mi cumpere haine. I-am spus să le împrumute de la cineva. S-a înroșit, dând din cap fără să spună nimic. Tocmai atunci s-a întors bucătăreasa și, făcându-i-se milă de mine, mi-a prăjit niște ouă cu șuncă. Mi-a făcut și cafea, ceea ce mi-a luminat ziua. Am mâncat și am băut, apoi am urcat cele două rânduri de scări până în camera mea. Menajera lăsase niște haine pe coridor, perfect împăturite. O pereche de blugi negri denim și o cămașă neagră denim. Șosete negre și lenjerie de corp albă. Toate spălate și călcate cu grijă. Am ghicit că erau ale lui Duke. Ale lui Beck sau Richard ar fi fost prea mici și ale Paulie ar fi arătat ca și cum purtam un cort. Le-am luat și am intrat în cameră. M-am închis în baie, mi-am scos pantoful și am verificat e-mailul. Aveam un mesaj de la Susan Duffy. Spunea: *Am identificat locația cu ajutorul hărților. Suntem la 25m S-V, la un motel lângă I-95. Răspuns de la Powell, ghilimele, numai pentru tine, amândoi DD peste 5, 10-2, 10-28, închid ghilimele. Progrese?*

Am zâmbit. Powell încă vorbea aceeași limbă. *Amândoi DD peste 5* însemna că cei doi băieți au slujit cinci ani în armată și apoi au fost demobilizați disciplinar. Cinci ani este o perioadă prea lungă ca demobilizarea să fi fost legată de incompetență sau abateri de la regulament. În aceste situații demobilizarea ar fi survenit mai devreme. Singurul motiv să fi concediat după cinci ani este dacă ești o persoană rea. Și 10-2, 10-28 nu lăsau nicio îndoială despre asta. 10-28 era un răspuns standard de verificare radio care însemna *clar și distinct*. 10-2 era un apel radio standard pentru *solicitarea de urgentă a unei ambulanțe*. Dar, citite împreună, în limbajul secret al PM, *solicitare de urgență ambulanță; clar și distinct* însemna că tipii trebuiau să fie morți, fără niciun dubiu. Powell le văzuse dosarele și nu i-a plăcut ceea ce a văzut.

Am tastat *Niciun progres încă, fiți pe fază*. Apoi am apăsat *send* și am pus dispozitivul înapoi în pantof. N-am petrecut mult timp în duș. M-am clătît de transpirație și m-am îmbrăcat în hainele împrumutate. Am folosit proprii pantofi, sacoul și paltonul pe care mi i-a dat Susan Duffy. La parter i-am găsit pe Zachary Beck și Duke stând împreună în hol. Amândoi erau îmbrăcați. Duke avea cheile de la mașină în mână. Încă nu făcuse duș. Arăta obosit și era încruntat. Poate că nu-i plăcea că-i port hainele. Ușa din față era deschisă și am văzut menajera trecând într-un Saab vechi și prăfuit, în drum spre

cumpărături. Poate se ducea să cumpere un tort.

— Să mergem, a spus Beck, părând că se grăbește.

Am ieșit împreună pe ușă. Detectorul de metale făcu bip de două ori, o dată pentru fiecare dintre ei, dar nu și pentru mine. Afară aerul era rece și proaspăt. Cerul era luminos. Cadillacul negru a lui Beck aștepta pe aleea circulară. Duke a ținut ușa din spate deschisă și Beck s-a așezat în spate. Duke s-a așezat pe scaunul șoferului. Eu am luat loc pe scaunul pasagerului din față. Nimeni nu vorbea.

Duke a pornit motorul, a băgat mașina în viteză și a accelerat pe alee. Îl vedeam pe Paulie în depărtare, deschizând poarta pentru servitoarea în Saab. Era din nou în costum. Ne-a așteptat și am trecut pe lângă el, îndreptându-ne spre vest, îndepărtându-ne de ocean. M-am întors și l-am văzut închizând poarta.

Am mers douăzeci și cinci de kilometri pe țarm și am luat-o spre nord, către autostrada spre Portland. Am privit prin parbriz întrebându-mă unde mă duc și ce au de gând să facă cu mine când ajungem acolo.

M-au dus la marginea instalațiilor portuare din afara orașului. Puteam vedea suprastructura superioară a navelor și macarale peste tot. Era plin de containere abandonate. Erau clădiri de birouri mici și lungi. Camioane se deplasau încolo și înapoi. Cerul era plin de pescăruși. Duke a intrat, printr-o poartă, într-o curte pavată cu ciment crăpat și asfalt peticit. În afară de o dubă fără geamuri, aflată în mijlocul curții, nu era nimic altceva. Era un vehicul de mărime medie, cu șasiu de camionetă și o caroserie mare și pătrătoasă. Caroseria era mai lată și mai lungă decât cabina propriuzisă. Era genul de mașină pe care o poți găsi la firmele de închiriere. Nu cea mai mică din gamă, dar nici cea mai mare. Nu avea nicio inscripție. Era vopsită în întregime albastru, cu puncte de rugină ici și colo. Era veche și își trăise viața în aer sărat.

— Cheile sunt în buzunarul de la ușă, a spus Duke.

Beck se aplecă spre mine, întinzându-mi o bucată de hârtie. Avea o adresă scrisă, un loc în New London, Connecticut.

— Duci camionul la această adresă, a spus el. Este o parcare care seamănă cu aceasta. Vei găsi acolo un camion identic. Cheile sunt în buzunarul de la ușă. Lași camionul acesta și-l aduci pe celălalt înapoi aici.

— Și nu te uita în interiorul niciunuia dintre ele, a spus Duke.

— Să conduci încet, a spus Beck. Comportă-te legal. Nu atrage atenția.

— De ce? am spus. Ce e în ele?

— Covoare, a spus Beck, din spatele meu. Mă gândesc la tine, asta este tot. Ești un om căutat. Mai bine să nu ieși în evidență. Nu te grăbi. Oprește, dacă vrei, să bei o cafea. Comportă-te normal.

N-au mai spus nimic. Am ieșit din Cadillac. Aerul mirosea a mare, ulei, gaze evacuate și pește. Vântul bătea. Era un murmur industrial în jur și pescărușii țipau. M-am dus la camionul albastru. Am trecut prin spatele lui și am văzut că mânerul ușii era asigurat cu un sigiliu mic de plumb. Am continuat să merg și am deschis ușa șoferului. Cheile erau în buzunarul lateral. Am urcat în interior și am pornit motorul. Mi-am pus centura de siguranță, am băgat în viteză și am ieșit afară din parcare. I-am văzut pe Beck și Duke în Cadillac, privindu-mă în timp de ieșeam, cu fețele imobile. M-am oprit la prima intersecție, am făcut stânga și m-am îndreptat spre sud.

VA URMA....

Expediții și Exploratori:

Thor

Heyerdahl

1914 - 2002

Thor Heyerdahl a fost un etnograf și explorator norvegian cu realizări științifice în zoologie și geografie. A devenit celebru datorită Expediției Kon-Tiki în care a navigat 4.300 mile (aproximativ 7.000 km) din America de Sud până în Insulele Touamotu.

1938 - Fatu Hiva	-	Hunt for Paradise
1947 - Kon-Tiki	-	The Kon-Tiki Expedition: By Raft Across the South Seas
1955 - '56 - Rapa Nui	-	Aku-Aku: The Secret of Easter Island
1969 - '70 - Ra	-	The Ra Expeditions
1978 - Tigris	-	The Tigris Expedition: In Search of Our Beginnings

Expedițiile RA

CAPITOLUL IX

OCEANUL NE IA ÎN PRIMIRE

Insulele canare au rămas în urma noastră. În opt zile am parcurs aceeași distanță pe care o străbați pe Marea Nordului, din Norvegia în Anglia. O navă care nu pierde bătălia cu valurile într-o călătorie atât de lungă este, de obicei, considerată o ambarcație maritimă. În ciuda faptului că s-au rupt cîrmele-vîsle și verga, în ciuda manevrelor greșite făcute de neexperimentații oameni de uscat, care nu erau nici măcar egipteni, în ciuda furtunii și valurilor, „Ra” plutea tot așa de bine ca înainte. Toată încărcătura era încă în siguranță, fără să fie atinsă de apă.

Am navigat în largul mării care nu avea aproape nimic comun cu apele liniștite ale Nilului.

Am trecut pe lângă Insulele Canare pe burniță, fără să vedem coasta. Acum, că cerul se arcuria albastru deasupra capetelor noastre, puteam vedea covorul de nori joși ce se întindeau de-a lungul țărmului Republicii Ghana și indicau, la babord, prezența continentului. Poziția Insulelor Canare, la tribord, înapoia traversului, era marcată clar de invizibilul con vulcanic Teide, din Tenerife, înalt de peste 3 600 m, ce trimitea vapori umezi la altitudini mai reci, unde se condensau într-o succesiune de rotocoale mici de nori, pe care vîntul le ducea peste mare ca o dîră de fum a unui vapor uriaș.

Abdullah, care nu știa alte insule decît cele plutitoare de pe lacul Tchad, se alarmă cînd auzi că în larg, în mijlocul valurilor furioase, sînt insule pe care locuiesc oameni. Voia să știe dacă erau negri ca și el sau albi ca noi. Santiago, care locuise în Insulele Canare și era și antropolog, ne-a povestit despre misterioșii *guanches* care trăiau pe aceste insule îndepărtate pe vremea cînd le-au „descoperit” europenii, cu cîteva generații mai înainte ca aceștia să navigheze mai departe și să „descopere” America. Unii dintre locuitorii triburilor băștinașe din Insulele Canare aveau pielea neagră și erau mici de statură, în timp ce alții erau înalți, cu pielea albă, ochii albaștri, părul blond și nasul acvilin. Un desen în pastel executat în Insulele Canare, la 1590, reprezintă un grup de astfel de *guanches*, cu bărbi aurii, pielea albă, cu părul lung, blond, mătăsos, unduind pe spate. Santiago ne-a vorbit, de asemenea, despre o *guanche* veritabilă cu părul blond, pe care o văzuse la Oxford. Această *guanche* era o mumie adusă din Insulele Canare. Populația băștinașă practicase mumificarea și trepanația craniană întocmai ca și cei din Egiptul antic. Faptul că blonzii *guanches* semănau mai degrabă cu vikingii decît cu alte populații din Africa a dus la nenumărate speculații despre o colonizare scandinavă preistorică, și chiar la unele teorii cum că Insulele Canare sînt rămășițe ale dispărutei Atlantida. Dar mumificarea și trepanația craniană n-au fost practicate niciodată în Europa antică. Acestea și alte numeroase caracteristici culturale îi leagă pe *guanches* de culturile antice de pe țărmul nordic al Africii. Populația băștinașă din Maroc, care este

numită berberi și pe care arabii au împins-o spre sud, în Munții Atlas, acum o mie de ani, era tocmai un astfel de tip amestecat de rasă, întocmai ca guanches, unii indivizi fiind scunzi și cu pielea închisă la culoare, alții înalți și blonzi, cu ochi albaștri. Descendenți puri ai acestor tipuri de berberi pot fi văzuți chiar și azi în satele marocane izolate.

Am privit rotocoalele de fum ale conului vulcanic stins care, din Insulele Canare, părea un zgîrie-nori ce atingea cerul. Pe vreme senină poate fi văzut, de pe coasta marocană, chiar și piscul. Nu era nevoie să mergi în Scandinavia sau să te scufunzi în Atlantic ca să găsești originea acestor guanches. Ei pot, pur și simplu, să-și aibă originea în populația băștinașă de pe continentul cel mai apropiat, care în timpurile îndepărtate au reușit să străbată aceeași întindere de ape, pe care am traversat-o și noi acum, într-o barcă de papirus.

Adevăratul mister al acestor guanches din Insulele Canare nu era atât cine sînt, ci cum au ajuns acolo. Cînd i-au găsit europenii, cîteva generații înaintea lui Columb, ei nu aveau nici un fel de barcă; nici măcar plute lungi sau canoe. Existau și în Insulele Canare copaci mari, așa că nu duceau lipsă de lemn. Populația guanches, negri sau albi, erau fermieri, care creșteau oi. Ei au reușit să aducă în insule oi vii din Africa. Ca să părăsești țărmlul Africii cu femei și oi vii la bord trebuie să fii sau navigator sau pescar, nu un simplu crescător de vite. De ce au uitat băștinașii guanches de bărcile de navigat pe mare ale strămoșilor lor? Poate pentru că strămoșii lor nu cunoșteau altfel de bărci decît bărcile din papirus, *madia*, care se mai păstrează și astăzi pe țărmul de nord al Marocului? Un constructor de bărci care nu știa decît să construiască bărci de papirus și nu învățase niciodată principiul îmbinării scîndurilor pentru a construi o cocă etanșă era neputincios și rămînea fără barcă pe țărm după ce ambarcația sa se degrada, iar pe insula unde debarcase nu creștea nici papirus și nici vreo altă trestie plutitoare.

„Ra” începu deodată să se încline și să se vaiete atît de violent, încît a trebuit să uităm de guanches și să fugim la vela care începuse să filfie. Vîntul nu se schimbase, dar ne ajunseră o serie de valuri care se ridicau din ce în ce mai furtunos, formînd văi tot mai mari, în care ne scufundam, iar crestele înalte se asvîrleau asupra noastră, de sus, fără a ajunge însă să se spargă pe noi pentru că lebăda noastră aurie de papirus își ridicase doar, elegant, coada înaltă, lăsîndu-le să alunece pe dedesubt tot așa de repede cum veniseră. Pe Abdullah îl durea capul și i s-a făcut rău. Iuri bănuia că avea rău de mare, deși pînă acum Abdullah nu avusese astfel de simptome. El l-a trimis la culcare dîndu-i pesmeți „mumie” egipteni, uscați, în timp ce lui Santiago i-a permis să iasă afară pe punte împreună cu noi, pentru că reușise să-i vindece pielea. Norman era într-o formă grozavă. Stăteam în jurul cotețului savurînd orezul cald, cu migdalele și fructele uscate ale lui Carlo, cînd cineva strigă: Priviți! Uimiți, am ridicat cu toții privirea și era cat pe-aci s-o luăm la fugă ca să scăpăm cu viață cînd am văzut un val uriaș venind rostogolindu-se spre noi, deasupra acoperișului cabinei. Apoi, descrescu într-o revărsare de spumă care se scurse în stropi pe sub snopul de trestie, în timp ce noi priveam țintă valea adîncă lăsată de val. Au urmat mai multe valuri de acest fel. Cînd marea se comportă astfel, fără a-i găsi vreo explicație, înseamnă că în apropiere se află un estuar, unde valurile sînt împinse din ce în ce mai sus de un curent puternic. Probabil că am intrat într-o zonă unde puternicul curent oceanic al Portugaliei a fost intensificat prin îngustare la trecerea prin strîmtoarea dintre cele mai mari insule ale Arhipelagului Canarelor. Astfel călătoream și mai repede pe ruta aleasă. Acesta era chiar curentul Canarelor, îndreptîndu-se spre Golful Mexic.

Sus, sus, sus pe creste și jos în văile lor. Abdullah dormea și n-a văzut cei cinci cașaloți care s-au ridicat chiar lângă barcă și s-au scufundat înainte de a ajunge Carlo la aparatul de fotografiat. Sus și jos, jos mai jos. Apoi a scîrțit ceva, vreo scîndură și iar a scîrțit. O altă ramă din cele mai mici fusese ruptă ca un băț de chibrit rămînînd doar un rest de coadă ce atîrna în afara bărcii de papirus. Chiar și ramele mici începeau să fie neîndestulătoare.

Trebuia să facem ceva. Să încercăm să mergem spre Insulele Capului Verde și să obținem un lemn mai puternic? Un „Nu” unanim. Dar duceam cu noi ca încărcătură un catarg pătrat de rezervă din lemn egiptean de *cenebar*. Pînă acum catargele nu s-au rupt; ele au rezistat chiar și pe furtună. De aceea, probabil, nu vom avea nevoie niciodată de catargul de rezervă, pe care l-am legat ca întăritură la coada *iroco*, groasă și rotundă, a cîrmei, pînă acum întreagă, și pe care am păstrat-o nefolosită. Rezultatul a fost o cîrmă-ramă atît de groasă și de grea, încît toți șapte a trebuit să dăm o mîină de ajutor ca s-o ridicăm atunci cînd a fost gata să fie coborîtă în valuri, noaptea tîrziu. Era lună plină și stelele străluceau. Valuri mari ne urmăreau licărind, înalte, fioroase și negre, dar nu ne înspăimîntau pentru că nu puteau să-i vină de hac papirusului. Ele se ridicau și distrugeau doar lemnul, îndată ce îl lăsam peste bord. Atîta timp cît stătea pe punte nefolosit, lemnul era lăsat în pace împreună cu cele o sută șaizeci de oale mari, fragile, de pămînt și cu tot restul încărcăturii. Acum, vîsla uriașă trebuia să iasă și să se ia la întrecere cu marea.

Santiago și cu mine ne-am ocupat posturile pe comandă, ținînd fix, la înălțimea noastră, capătul brațului ramei-cîrmă, lung de peste șapte metri, în timp ce toți ceilalți se aflau jos, pe puntea de papirus, ținînd pana mare și grea a cîrmei. Aceasta trebuia scoasă mai întîi în afara bordului, în valuri și apoi fixată pe axul capătului de braț rămas în babord, sprijinit pe bila transversală de susținere de la pupa, ale cărei extremități ieșeau în ambele borduri. Atît marea cît și barca se agitau sălbatic cînd s-a dat ordinul ca pana uriașă să fie împinsă în apă. Un val puternic se înalță smulgînd fulgerător pana din mîinile celor cinci oameni care încercau din răspuțeri să lege parîmele groase cu care trebuiau să o fixeze la post. Pe comandă Santiago și cu mine abia am reușit să ținem capătul superior al brațului care trebuia fixat de balustrada comenzii. Un val se ridică însă sub noi trecu spre mijlocul bărcii și deschizînd o prăpastie în pupa lui „Ra” provocă izbirea ramei, cu toată greutatea ei, de bara de susținere de la pupă. O lovi ca un baros uriaș ce cade pe o nicovală. Valul următor o ridică din nou, pentru o a doua lovitură, și cei cinci oameni aflați dedesubt luptară cu desperare să prindă ciocanul ticălos cu cîrlige și cu mîinile goale, în timp ce Santiago și cu mine furăm aruncați în sus și-n jos, ca niște păpuși ușoare neajutorate, fără să fim în stare să facem nimic altceva decît să ținem la post capătul subțire al cîrmei, de cîte ori aceasta plutea și nu mai avea o greutate exagerată. Cînd pana cîrmei a căzut cu toată greutatea sa într-un gol de val, noi, cei doi de pe comandă, am fost ridicați în aer, iar ceilalți cinci de pe punte au strîns parîmele în jurul axului penei în încercări nereușite de a o fixa de bara de susținere, înainte ca valul următor să o fi smuls din mîinile lor și s-o arunce, iar noi, de la celălalt capăt al acestui leagăn marin, să fi fost bușiți de punte. Am căzut atît de dur și în viteză, încît degetele și picioarele ne-ar fi fost zdrobite dacă s-ar fi aflat în calea ramei, cînd vîrfurile acesteia a izbit bara de care ne agățasem cu picioarele ca să nu dispărem și noi, cu ramă cu tot, peste bord. Atît de frenetice erau maimuțările cîrmei nestăpînite, încît ne-am dat curînd seama că trebuie să-i dăm drumul înainte de a rupe în bucăți bara de susținere de la pupă și, odată cu ea, și socarul ce lega papirusul.

Dar gîndul de a călători neputincioși din nou, pe o claie de fin, spre America, ne-a dat puteri noi de animale sălbatice și înainte de-a ne da seama ce s-a întîmplat, rama căzu în poziția bună. Toți șapte ne-am grăbit ca unul să o fixăm cu parîmele. Am priponit monstrul la pupa lui „Ra” sus și jos, cu o parîmă atît de groasă încît valurile nu o mai puteau disloca. Aceasta însemna că aveam din nou la pupa una dintre cele două rame-cîrmă egiptene. Pana cîrmei era diformă, groasă, butucănoasă și se rotea cu greu, deoarece fusese legată pe un ax de secțiune pătrată, dar era atît de rezistentă încît atunci cînd valurile au încercat să o smulgă, barca s-a întors cu-totul, însă pana nu s-a rupt.

Santiago susținea că acesta era cel mai durabil lucru pe care l-a făcut în viața lui. Iuri s-a ocupat de cițiva dintre noi, care ne rănisem ușor la degete. Cîrma aceea mare și robustă governa atît de bine barca încît am putut să ne strecurăm extenuați în pat, iar unii dintre noi să aibă carturi de noapte liniștite. Cartul trebuia numai să fie atent la navele care ar fi putut să ne abordeze și să ne scufunde. Luna, constelațiile și, în sfîrșit, direcția constantă a crestelor înspumate ale valurilor arătau cartului de noapte că drumul este bun. Acesta stătea liniștit la adăpost, în căldura ce venea prin deschizătura de sub vînt a cabinei și numai la ora schimbului trebuia să ieșim afară pe punte și să citim drumul la micul compas improvizat. Curînd am descoperit însă că cerul înstelat de deasupra noastră era de fapt o busolă uriașă cu discul ei strălucitor întors în jos. Ne îndreptăm sigur spre vest. Nu ne-am prea bătut capul încotro mergem, important era că ne îndepărtam de țarm.

Trei zile am navigat fără probleme, timp în care am reparat și cealaltă cîrmă cu bucăți din cele două rame rupte. N-am folosit cuie. Toate îmbinările le-am făcut cu parîmă: altfel lemnul s-ar fi făcut țandări imediat. Valuri puternice bîntuiau încă oceanul, stropind bordul din vînt al lui „Ra”, astfel încît legăturile de papirus s-au umezit și mai mult, pînă sus la balustradă, afundînd bordul expus din ce în ce mai mult. Atîta timp cît valurile erau așa de mari, nu puteam risca să instalăm și cealaltă ramă-cîrmă reparată, dar o țineam gata pentru cazul în care cea existentă s-ar fi rupt, pentru că uneori se îndoia îngrijorător de mult în confruntarea ei aspră cu marea. Pe de altă parte însă am riscat desfășurînd întreaga velă, dar totul a decurs bine. Vîntul bătea din nord și destul de rece, deși puteam zări încă la orizont țarmurile Saharei Spaniole. Pe cît am putut am restivuit încărcătura la pupă, și în bordul de sub vînt, care se afla deasupra apei la același nivel la care fusese la lansarea bărcii. Cu toată vela sus, snopul de papirus, greu și lat, prinse din nou viteză, deplasîndu-se spre vest, în medie cu 60 mile marine în douăzeci și patru de ore, deci cu o viteză de 2,5 noduri. Siajul se vedea clar în pupa noastră. După unsprezece zile de navigație străbătusem 557 mile marine, sau mai mult de 1 000 km în linie dreaptă; ca urmare am dat ceasurile înapoi cu o oră.

Timp de două zile au apărut încontinuu nave în jurul nostru. O dată am putut vedea în același timp trei nave mari de pasageri. Probabil că ne aflam pe ruta ortodromică a Africii. Ca să evităm vreo coliziune pe timpul nopții atîrnăm cea mai puternică lampă cu parafină în vîrfurile catargului. Dar în curînd pe întinsul oceanului nu se mai zăreau nave; în jurul nostru dansau doar pîlcuri de delfini, unii atît de aproape încît am fi putut să-i mîngîiem. Unul sau doi pești lună trecură alene; primul pește zburător începu să sară prin fața provei noastre. În văzduh nu era nici o vietate. Doar cîte o insectă rătăcită venea pe bord, iar o pereche de petreli mici trecu în zbor, ca săgeata, peste crestele valurilor. Această mică pasăre de mare doarme pe apă, deoarece plutește pe cele mai înalte valuri tot așa de ușor ca papirusul. În ultimele zile, mase întregi de gîndaci mici, cafenii începură să iasă din găurile din papirus și speram că marea le va omorî ouăle și

larvele ca să nu mănânce papirusul pe dinăuntru. Scepticii care au văzut cămilele încercînd să mănânce bordurile bărcii noastre au făcut profetii sumbre, cum că trestia ar putea constitui o hrană bună și pentru viețuitoarele marine flămînde. Pînă acum nici balenele și nici peștii nu au încercat să se hrănească din snopul nostru plutitor, dar nu eram de loc încîntați de roiul de gîndaci ce ne năpădise.

Soarele și luna se rostogoleau pe rînd spre vest arătîndu-ne drumul. Carturile de noapte solitare ne-au dat pe deplin acea senzație a eternității infinite, pe care o încercasem și pe „Kon-Tiki”. Stelele și apa neagră ca noaptea. Neschimbătoarele constelații străluceau deasupra noastră, și chiar sub noi, sclipea o fosforescență luminoasă; planctonul microscopic lumina cu sclipiri de neon pe covorul moale, închis la culoare, pe care pluteam. Datorită acestui plancton ce strălucea sub noi, deseori ni se părea că plutim, sub cerul nopții, pe o oglindă agitată, sau că marea era de cleștar, fără fund și că puteam vedea astfel nenumăratele stele de pe partea cealaltă a universului. Dar singurele care lucrau sigure și apropiate între aceste ceruri înstelate omniprezente erau maldărul suplu de trestie aurie pe care pluteam, și vela cea mare, pătrată, paravan de după care se ascundeau stelele, mai lată sus, la vergă, decît jos, lîngă punte, pe traversul bărcii. În noapte, acest contur egiptean antic al velei principale, în formă de trapez, era suficient ca să întoarcă vremea cu mii de ani în urmă. Siluete de vele ca aceasta nu se mai văd profilate pe cerul de azi. Gemetele ciudate ale papirusului, bambusului, lemnului și parîmelor completau restul. Nu trăiam în epoca atomică și a rachetei. Ne aflam într-o epocă în care pămîntul era încă întins și plat, plin de mări și continente necunoscute, cînd timpul era o prerogativă comună și nimănui nu-i lipsea.

Amorțiți, dar mai puternici după lupta pe care am lăsat-o în urmă, schimbam carturile la lumina slabă a lămpii de parafină ce se legăna deasupra punții vegetale ondulatorie. Era neînchipuit de bine să te tîrăști la odihnă într-un sac de dormit cald. Te trezeai cu o poftă de mîncare fantastică. Te simțeai într-o formă fizică extraordinară. Plăcerile mici deveneau mari, problemele mari deveneau mici. Epoca de piatră nu trebuie disprețuită. Nu există nici un motiv să credem că oamenii care au trăit înaintea noastră și au folosit mai mult forța fizică au dus o viață grea și nu și-au primit partea lor din bucuriile vieții.

Peste o sută de kilometri de drum puteau fi însemnați pe hartă în fiecare zi, chiar dacă orizontul nu se schimba. Limita dintre cer și mare era aceeași în fiecare zi și la orice oră. Orizontul se mișca o dată cu noi și noi eram întotdeauna în centrul lui. Dar și masele de apă se mișcau nevăzute cu noi. Curentul Canarelor era un fluviu de apă sărată ce se mișca repede spre soare apune, ținînd tovărășie veșnică alizeului, spre vest, aerului și apei și la tot ce plutește și suflă. Spre vest, cu soarele și luna.

Norman și cu mine stăteam împreună pe punte, el cu un sextant obișnuit, eu cu un „nasometru”. „Nasometru” a fost numele propus de Iuri și acceptat de noi pentru un instrument pe care l-am cioplit din două bucăți de lemn plate ca să măsurăm latitudinea. Acestea erau prinse de o bucată mai groasă de lemn, cioplită curbat care se potrivea exact pe nas, de unde și numele. Cu bucata de lemn pusă exact în dreptul ochiului trebuia să privești de-a lungul suprafeței superioare a unei bucăți de lemn, cu ochiul stîng și s-o ții îndreptată exact către orizont. Cealaltă bucată plată era atașată de aceeași bucată mai groasă de lemn cu o balama de piele și trebuia ridicată sub ochiul drept pînă cînd era îndreptată spre Steaua Polară. Unghiul dintre cele două bucăți putea fi citit direct pe un disc plasat la capete, între ele, și acesta reprezenta latitudinea, fără alte complicații de calcul. Acest nasometru extrem de primitiv a fost atracția amuzantă a fiecăruia dintre noi, pentru că era neînchipuit de simplu și se folosea rapid, rareori dînd

o eroare mai mare de un grad. Era destul de bun ca să ne dea posibilitatea alcătuirii unei hărți cu poziția zilnică, surprinzător de asemănătoare cu versiunea corectă ținută de Norman pe o altă hartă.

Am început să învățăm lucruri interesante din încercările prin care a trecut barca de papyrus. Ramele-cîrmă oblice au trebuit mai întîi să-și dezvăluie secretele și s-au dovedit o verigă ce lipsea în evoluția mecanismului de conducere primitiv al omului de la ramă la cîrmă. Apoi îmbibarea cu apă a întregului mănunchi care era barca de papyrus, începu să-i dezvăluie adevăratele calități; pe lîngă o capacitate de încărcare de necrezut, trestia de papyrus posedă deopotrivă o mare rezistență pe mare agitată și o flotabilitate durabilă, în totală contradicție cu verdictul preconcept al omului modern. Greementul navei a relevat însă cele mai semnificative secrete despre istoria uitată a navei maritime antice, demonstrînd că aceasta a avut o dezvoltare mult mai originală decît ambarcația fluvială. În modelul pe care l-am folosit, Landström redase toate piesele componente ale catargului și greementului navei de pe picturile murale antice egiptene. O parîmă rezistentă era prinsă între vîrfurile catargului și prova navei. Nu exista însă și parîma corespunzătoare de la vîrfurile catargului spre pupa, deși ar fi fost mai logic ca susținerea catargului bipod al corăbiei fluviale să se asigure atît prin straiul prova cît și prin straiul pupa. Și totuși arhitecții navelor antice egiptene au evitat cu grijă, în mod surprinzător, orice legătură din vîrfurile catargului spre pupa. În locul acesteia ei legau cinci sau șase parîme la înălțimi diferite, pe fiecare dintre cele două părți laterale ale catargului bipod, care se întindeau în diagonală spre punte, pe direcții paralele, în fiecare bord al ambarcației, de la mijloc puțin mai spre pupa. Astfel, fără straiuri, extremitatea pupa a navei putea să se ridice și să coboare pe valuri, nefiind legată de catarg. Imediat ce „Ra” a început să salte pe talazuri ne-am dat seama ce importanță extraordinară avea acest sistem special. Pupa se comporta înapoia restului navei ca un cărucior care trebuia să poată sălta liber în sus și în jos, peste toate hopurile. Dacă vîrfurile catargului ar fi fost fixat cu un strai spre pupa, catargul s-ar fi rupt la primele valuri oceanice mai mari care se ridicaseră sub noi. În dansul nostru pe crestele înalte ale valurilor, partea centrală a lui „Ra” era împinsă ritmic în sus, în timp ce secțiunile pupa și prova se arcuiau simultan spre golurile valurilor. Dacă ambele capete ale carenei ar fi fost prinse de catarg, acesta s-ar fi rupt datorită solicitărilor. Așa cum era legat catargul, era în stare să susțină prova curbată și să mențină dreaptă partea centrală a punții flexibile, prin parîmele paralele din borduri. Toată secțiunea pupa se ondula odată cu marea.

Nu era zi în care să nu lăudăm acest aranjament ingenios și rolul judicios al greementului. Mai ales Norman, marinar expert, a înțeles imediat toate acestea. Nu era nici o greșală în întreg ansamblul. Vechii creatori ai navelor egiptene echipaseră bărcile lor flexibile din papyrus pentru confruntarea cu valurile oceanului. După a treia zi petrecută pe mare scriam în jurnalul meu: „Acest tip de greement este rezultatul unei lungi experiențe dobîndite în navigația la largul mării: el nu s-a născut pe apele liniștite ale Nilului”.

Dar mai era un alt amănunt al modelului special de barcă egipteană, care ne-a luat mult timp pînă cînd să-l înțelegem și era să plătim scump aceasta. În fiecare zi priveam cu admirație curbura largă, spre interior, a pupei înalte. Cărui scop servea? Nu aveam nici un fel de încredere în părerea generală că această curbura avea doar simplul rol de a înfrumuseța forma unei bărci fluviale. Deși zilele treceau, nici noi – la fel ca și egiptenii – nu am putut să observăm vreo funcție practică a ei. Urmăream însă în permanență să ne asigurăm dacă curbura nu începea să se îndrepte spre exterior. Își păstrase perfect forma așa că prietenii noștri din Tchad pare să fi avut dreptate atunci cînd, siguri că

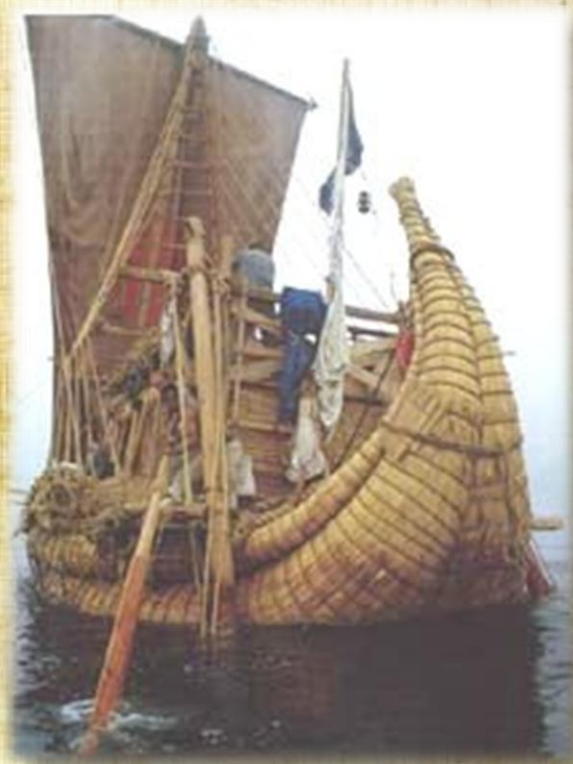
făcuseră o treabă foarte bună, ne-au asigurat că curbură se va menține fără să fie prinsă de punte cu vreo parîmă. Singura greșeală pe care ne dădusem seama că am făcut-o în primele zile, era stivuirea încărcăturii la bord ca pe o barcă obișnuită. Nimeni altcineva, în afară de experiența noastră trudnică dobândită după îndelungată navigație în zona bîntuită de alizeu nu ne-ar fi putut învăța că o barcă din papyrus trebuie să aibă încărcătura cea mai grea concentrată în partea de sub vînt. Acum eram atît de îmbibați de apă în partea aflată în vînt încît copastia din tribord se apropia amenințător de nivelul mării. Asta se vedea mai clar la pupa tribord, unde, pe măsură, ce se scurgea timpul ne puteam spăla peste parapet fără să stăm cu capul aplecat în jos și cu picioarele suspendate în aer, așa cum se întîmpla în alte locuri de pe barcă. După un timp spălatul se făcea numai la pupa tribord și de fapt toți găsisem locul ca fiind foarte comod.

La 4 iunie valurile agitate ale mării începură să se liniștească și, în dimineața următoare, ne-am trezit într-altă lume. Se făcuse frumos și cald, iar marea defila prin fața noastră în valuri lungi, strălucitoare. Am primit într-o scurtă vizită cinci balene mari: un ansamblu maiestuos. Poate că au fost aceleași pe care le văzusem înaintea noastră, nu cu mult timp în urmă. Erau frumoase și prietenoase în elementul lor și ne gîndeam cu groază la ziua în care omenirea își va arunca harpoanele în ultimele exemplare uriașe ale acestor animale marine cu sînge cald și cînd în cele din urmă, doar corpurile reci de oțel ale submarinelor vor rămîne să zburde prin adîncurile oceanului. Atunci, mulți vor fi aceia care vor dori să vadă o balenă alăptîndu-și puiul.

Era atît de frumos și de cald, încît Georges își scoase hainele și se scufundă în mare nu înainte însă de a-și pune centura de siguranță. Dispăru sub „Ra” în costumul său de scufundător și reveni la suprafață cu un strigăt de încîntare, care îi făcu pe Iuri și pe Santiago să sară după el, fiecare cu centura de siguranță pusă, în timp ce restul priveam așteptîndu-ne rîndul. Numai Abdullah stătea liniștit în ușa cabinei privind valurile calme și ondulate ale mării. Dacă vîntul nu va reîncepe să bată, ne vom opri aici și nu vom mai ajunge niciodată în America. Norman ne liniști cu o explicație despre curenții oceanici. Poate nu vom mai străbate peste 100 km într-o zi, ca înainte, dar vom face cu siguranță 50.

Curînd toți ne aflam sub pîntecele lui „Ra” în afară de Abdullah. El se spală pe bord în găleata de pînză, și îngenunche cu fața spre Mecca, în rugăciuni fără sfîrșit. Poate se ruga pentru vînt.

Baia înviorătoare în apa sărată ne făcea să ne simțim ca niște nou-născuți și una dintre cele mai mari emoții ale noastre a fost s-o vedem pe „Ra” de jos, din apă. Ne-am simțit ca niște pești-pilot mici înotînd sub pîntecele curbat al unei gigantice balene galbene. Razele soarelui erau reflectate ca de un proiector din adîncuri și sclipeau pe claua de papyrus, deasupra capetelor noastre. Marea și cerul fără nori alcătuiau cel mai albastru albastru ce strălucea deasupra noastră, în jurul uriașei balene galbene „Ra”. Înainta atît de repede

încît ar fi trebuit să fim trași la remorcă prin saulele noastre de siguranță dacă n-am fi înotat tot atît de repede, în aceeași direcție. Pentru prima dată am putut observa pești-pilot vărğați ca zebrele înotînd credincioși în fața provei, în formație de vîrf de lance, așa cum îi mai văzusem însoțind pluta „Kon-Tiki”. Am trecut pe lîngă trunchiul unui copac african mare, cu rădăcini ce se bălăceau greoaie în valuri. Un peștișor *pompano* grăsuț se ivi de sub trunchi și dădu din coadă cît putu de repede ca să poată ajunge la „Ra”, unde își găsi cîteva rude mai mici ce înotau rapid în jurul penei cîrmei. Din cînd în cînd sărea afară din apă pișcînd, în joacă, pielea albă a lui Iuri.

Din loc în loc, carena de papirus a bărcii începu să fie acoperită de scoici marine cu cochilii albastre-negre și dungi portocalii, ca mătăsoasele pene de struț. Dar nu se vedea nici un semn de vegetație sau de alge macine. Trestii de papirus care pe nisipul Saharei erau cenușii-gălbui și uscate, se umflaseră sub apă ca niște tulpini netede, strălucitoare, aurii, iar cînd le apăsați nu mai erau fragile ca înainte, ci tari și elastice ca un cauciuc de automobil. Nici un fir de papirus nu a slăbit și nici nu s-a rupt. Se afla în apă de trei săptămîni și în loc să se dizolve prin descompunere, după două săptămîni a devenit mai puternic ca oricînd și nu era nici un semn că trestii și-ar pierde flexibilitatea. Înclinarea din vînt se datora îmbibării cu apă pînă deasupra liniei de plutire a bărcii, ceea ce se adăuga de fapt la încărcătură.

Bucuroși de ceea ce văzusem, ne-am cățarat înapoi pe puntea de papirus și curînd după aceasta zărirăm pene de păsări plutind din nou în urma noastră; Carlo ne pregătise un adevărat banchet.

Încurajați de observațiile făcute am hotărît să coborîm în mare și cealaltă ramă-cîrmă deja reparată. Niciodată nu aveam să mai întîlnim o mare mai calmă ca aceasta. Dar rama uriașă, cu brațul matisit în două locuri, era atît de lungă și de grea încît ne prinse întunericul înainte de a reuși s-o manevrăm printre toate straiurile și să o trecem, peste acoperișul cabinei, în bordul din vînt, unde trebuia lăsată la apă. Valurile nu deranjau, dar erau destul de înalte ca să ne creeze probleme cînd pana cîrmei începu să sară înainte de a apuca să o așezăm în scobitura barei suport și de a o fixa. Învățînd din experiență, ne-am hotărît să amînăm lansarea ei pînă în zori, așa că am lăsat puternica ramă-cîrmă bine amarată, cu brațul suspendat în aer și cu pana pe punte, cît mai aproape de pupa, în bordul din vînt.

A doua zi de dimineață vremea era încă minunată și a trebuit să mă cațăr peste uriașele oale din ceramică cu provizii de la pupa, ca să-mi fac baia obișnuită. Iuri, care era de cart în dimineața aceea, se afla acolo spălîndu-și însă lucrurile pe punte fără să folosească găleata de pînză. Fiecare val trimitea cîte o șuviță de apă peste bordul bărcii de papirus, în punctul cel mai apropiat de nivelul apei, acolo unde rama-cîrmă ne înclina mai mult. Firicelul de apă care se prelingea pe bord era suficient ca să mențină o baltă mică în punctul cel mai jos al pupei. Acest iaht devine din ce în ce mai practic, observă Iuri vesel. Acum avem un lavabou cu apă curentă”.

Ne-am grăbit să lăsăm la apă greua cîrmă-vîslă astfel încît valurile să suporte cea mai mare parte a greutății ei; în locul mai coborît continua să vină firicelul de apă și atîta timp cît nu făcea altceva decît să ne servească drept chiuvetă cu apă curentă totul era în regulă. Am verificat curbura de la pupa. Era ca și înainte și nu prezenta semn că s-ar îndrepta. Pentru siguranță, Georges se scufundă sub „Ra” și descoperi pentru prima dată că fundul bărcii începuse să se îndoieie înspre pupa, sub cabina de nuiele. Dar snopul din papirus era tot atît de compact și de puternic, iar cînd l-a strîns, din trestii au ieșit bule de aer. Papirusul plutea tot așa de bine ca și înainte. Pesemne că avusesem prea multă greutate la pupa.

Am mutat toată încărcătura de la pupa, astfel ca singura greutate lăsată în spatele cabinei să fie traversa pe care se sprijineau cele două rame-cîrme și însăși puntea de comandă, care era fixată pe niște pontili mari și adăpostea lada ce conținea pluta de salvare. Apa continua să se infiltreze pe punte prin pupa. Era evident că „Ra” își păstrase perfect forma inițială de la curbura provei, exact pînă la punctul în care ultima pereche de straiuri cobora din vîrfurile catargului spre pupa și era fixată în cele două borduri ale bărcii. Din acest punct, spre pupa, exista o deformare vizibilă unde întreaga secțiune pupa a lui „Ra” începuse să se încline ușor spre apă.

Chibzuirăm din nou. Partea bărcii care pendula liberă luase o poziție înclinată, în timp ce tot ceea ce era fixat de straiurile catargului rămăsese nemișcat. Prova era tot așa de ridicată ca mai înainte. Mîndra noastră lebedă aurie își întindea încă gîtul; doar coada începuse să i se lase în jos. Dacă catargul ar mai fi suportat solicitarea unui strai care să susțină și pupa, aceasta nu s-ar fi întîmplat. Iar dacă am fi încercat să ridicăm pupa cu o astfel de parîmă, catargul s-ar fi rupt la primul val care ar fi trecut pe sub noi. Pupa trebuia lăsată mai departe să unduiască liberă. Dar nu trebuia lăsată în nici un caz sub acest unghi de înclinare permanentă. Am încercat să o ridicăm cu parîme întinse în diagonală de cealaltă parte a cabinei. Am început să prindem legături groase, de la pupa peste balustrada punții de comandă și apoi peste cabină, spre cei doi pontili de la prova. Aceasta era metoda egipteană de întărire a bărcilor de lemn dar nu văzusem astfel de cabluri orizontale la bărcile de papyrus pictate. Ori, cît de tare am întins și am tras toate aceste parîme, nu am izbutit să ridicăm pupa. Carlo a făcut tot felul de noduri ingenioase și a tras din greu de parîmele ude, mai mult decît oricare dintre noi, pînă cînd palmele începură să i se umfle ca niște macaroane.

Zilele treceau. Tot mai multă apă se infiltra peste pupa în fiecare zi. În timp ce partea sa imersă ceda încet, curbura elegantă a pupei se arcură tot atît de frumos înăuntru, ca la început, fără vreun semn că și-ar pierde forma decorativă. Dar nu servea nici unui scop și, îmbibîndu-se, începuse să îngreueze plăpînda punte-pupa care o susținea. Valurile furtunoase ce trecuseră peste vîrfurile arcuite al pupei, îl îmbibaseră cu cantități mari de apă deasupra liniei de plutire. Deoarece curbura pupei era lată, groasă și mai înaltă decît acoperișul cabinei, acum, cînd era îmbibată cu apă, cîntărea probabil cel puțin o tonă. Era necesar, oare, să-l tăiem? Atunci poate că fundul s-ar ridica din nou. Dar ar fi fost ca și cum i-am fi tăiat unei lebede coada. Nu ne lăsa inima să ciopîrțim mîndra ambarcațiune.

Dar cum, cum, cum naiba reușiseră creatorii acestei ambarcațiuni extraordinar de ingenioase să țină în aer această coadă pusă de frumusețe, fără o parîmă de susținere? Dimpotrivă, avea o parîmă care o trăgea în jos, spre punte. Constructorii de bărci din Ciad se dispensaseră de aceasta. Pînă acum nu-i simțisem utilitatea. Sau? Sau! Am aruncat nuca de cocos pe care o descojeam și am început să desenez cu frenezie. Ei bine, să mă trăsnească! I-am strigat pe Norman, Santiago, Iuri, Carlo, întregul echipaj. Găsisem greșeala. Noi n-am știut cum să folosim coada frumos curbată în scopul în care fusese creată. Numai experiența amară dobîndită a fost în măsură să ne scoată în evidență utilitatea curburii, pentru că toți aceia care cunoșteau scopul ei de la cei ce au meșteșugit-o erau în mormînt de mii de ani. Arcul deosebit de la pupa nu fusese construit pentru frumusețe. Parîma despre care crezusem cu toții că servea doar spre a ține arcuit vîrfurile pupei avea cu totul alt rol. Curbura pupei se menținea singură. Parîma nu avea rolul de a trage în jos vîrfurile pupei, ci de a susține puntea-pupa. Vîrfurile înalte și curbat, în formă de harpă, acționa ca un arc puternic, susținînd secțiunea pupa ce se legăna liber așa cum straiurile catargului sprijineau restul. Pentru a face barca de

papirus să navigheze pe mări fără să se rupă, străluciții ei arhitecți au conceput-o din două secțiuni legate între ele. Secțiunea prova era susținută de catargul bipod cu straiurile lui paralele, iar secțiunea pupa era lăsată să se miște independent, revenind întotdeauna la poziția sa normală grație parimei întinse legate de vârful puternic arcuit de deasupra ei.

Am legat parîma în poziția sa inițială, dar acum era prea tîrziu. După trei săptămîni de navigație, puntea-pupa se deformată și cu excepția sistemului de susținere de către vârful său arcuit, nici o parîmă nu putea să mai repare stricăciunea. Noi eram cei ce trăgeam ponoasele, pentru că tot noi, ca toți ceilalți, am considerat ciudatul arc al pupei ca un element decorativ al proiectanților antici, în timp ce acesta fusese conceput ca un element constructiv ingenios, de asigurare a rezistenței navei pe valuri.

Iuri și Norrnan stăteau în peticul de apă de la pupa, privind țintă la coada aurie ce se scufunda. Deodată începură să cînte într-un glas:

„Nu vrem un galben submarin, galben submarin, galben submarin...”

Nu voiau un submarin galben și nici noi nu voiam, așa că imediat toți șapte stăteam la pupa, cîntînd în cor refrenul lui Iuri. Nimeni nu luase întîmplarea în serios. Totuși, restul bărcii sălta pe valuri ca un dop de șampanie, așa că Iuri și Norrnan se apucară să spele șosete, încercînd să găsească o rimă pentru submarin”.

După mine, problema noastră majoră nu era cît va rezista papirusul în jocul lui serios cu marea, ci cît vor suporta cei șapte de la bord viața în comun. În cabina de bambus care măsoară 2,75 m pe 3,75 m, nu era loc nici cît să arunci un ac între noi cînd stăteam culcați, iar puntea era atît de plină cu amfore și coșuri că aproape nu aveam unde să punem piciorul. Asta însemna că atunci cînd nu eram în sacii de dormit, stăteam sau pe snopul de papirus, la adăpostul peretelui dinspre babord al cabinei, sau pe micuța punte de comandă, care putea fi măsurată și cuprinsă cu brațele, în lungime și lățime. Ne aflam la distanță de un braț unul de celălalt, zi și noapte. Eram legați împreună ca niște gemeni siamezi cu șapte capete, cu șapte guri, ce vorbeau șapte limbi. Nu eram numai albi și negri, din țări comuniste și capitaliste, ci reprezentam și extreme ale standardului de viață. Cînd l-am vizitat pe unul din cei doi africani acasă la el, în Fort-Lamy, el stătea pe o rogojină pusă pe o dușumea de pămînt, fără altă mobilă decît o lampă cu parafină ce sălășluia în mijlocul rogojinii, în timp ce pașaportul și biletele de călătorie zăceau aruncate într-un colt, pe dușumea. La celălalt african, cel din Cairo, am fost poftit înăuntru printre înaltele coloane ale unei case cu mobilă masivă, cu tapițerii și cu diferite bijuterii de familie antice. Unul dintre membrii echipajului nu știa nici să citească, nici să scrie; altul era profesor universitar. Unul era pacifist activ, altul ofițer. Ocupația preferată a lui Abdullah era să asculte la micul său radio de buzunar și să difuzeze știri despre diferitele încleștări armate de pe glob.

Norman era evreu. Georges era egiptean. Rudele lor îndepărtate se împușcau pe cele două maluri ale Canalului de Suez, în timp ce ei stăteau umăr la umăr într-o cabină de bambus împletit, plutind pe Atlantic. Abdullah difuză știrile despre războiul din Vietnam cu același entuziasm. Era complet dezorientat, deoarece Iuri și Norman, care erau albi, reprezentau două țări cu vederi opuse, dar amîndoi voiau pace. Voia ca Iuri și Norman să-i explice aceste anomalii.

Cea mai perfidă primejdie în orice expediție unde membrii echipajului se tot freacă unii de alții săptămîni de-a rîndul este boala mentală, care ar putea fi denumită „febră de expediție” – o stare psihologică care îl face pe cel mai liniștit om, iritabil, supărat, furios, complet desperat, deoarece capacitatea lui de înțelegere se restrînge, treptat, pînă cînd nu mai vede decît greșelile tovarășilor săi, în timp ce calitățile lor nu mai sînt

înregistrate de materia sa cenușie. Prima datorie a unui conducător de expediție, în orice moment, este să vegheze asupra acestei amenințări ascunse. În zilele dinaintea plecării această problemă fusese clar explicată întregului echipaj.

De aceea n-am fost de loc alarmat când într-a treia zi de la plecare, l-am auzit pe liniștitul Carlo răcnind în italiană la Georges, care putea fi el un campion de judo, dar era atât de dezordonat și de neglijent, încît tot timpul trebuia să fie dădăcit. Georges răspunse, dar după un duel verbal rapid și aprins, amîndoi tăcură și nu se mai auzea decît papirusul scîrțîind și tînguindu-se ca de obicei. În ziua următoare avu loc din nou o explozie între aceiași doi oameni, Carlo întărea un strai al catargului, când Georges își aruncă supărat undita și se duse ostentativ la culcare. Pe punte Carlo îmi destăinui că alintatul Georges începuse să-l calce pe nervi. Carlo începuse să lucreze când era abia de doisprezece ani, cărînd saci grei de orez. Și-a croit singur drumul în viață numai cu brațele și fără să fi putut merge la școală. Pe cînd acest leneș fiu al unuia din oamenii bogați din Cairo era un răzgîiat care-și arunca lucrurile unde găsea și aștepta ca noi ceilalți să le strîngem în urma lui. I-am promis că voi vorbi cu Georges, și am fost de acord cu Carlo că acesta nu înțelesese încă spiritul de echipă al expediției; pentru el toate acestea erau doar un nou gen de distracție, o verificare a rezistenței și a puterii mușchilor. Dar și Carlo trebuia să înțeleagă că pînă atunci Georges trăise într-o casă unde arunca totul, la întîmplare, pe jos și totuși găsea lucrurile la locul lor, pentru că servitorii, sau soția, sau mama sa le ridicau, făcînd ordine la loc. Carlo învățase la școala vieții, Georges nu. Trebuia să-l învățăm noi.

Nu mult după aceea s-a întîmplat să fiu un moment singur pe punte cu Georges. Era necăjit că-i răspunsese dur lui Carlo, dar se comportase așa pentru că și Carlo se amesteca încontinuu în treburile sale. Mi-a fost ușor să-i explic lui Georges, care era foarte receptiv, că pe bord nu este loc să faci doar ceea ce-ți place ție și că propriu este doar geamantanul fiecăruia. Nimeni nu era obligat să facă ordine după celălalt și nimeni nu avea dreptul să lase puntea în dezordine aruncînd la întîmplare, înăuntru sau afară, harpoane de mînă, momeală artificială pentru pești, cărți și reviste, prosoape ude, săpun sau perii de dinți. Toți eram egali pe bord și nimeni nu trebuia să facă ordine după ceilalți.

O clipă mai tîrziu, uneltele de pescuit ale lui Georges, magnetofonul și hainele murdare erau adunate de pe punte și de pe acoperișul cabinei, iar Carlo și Georges trăgeau împreună de aceeași parîmă.

O altă amenințare serioasă a liniștii la bord nu a mai apărut pînă cînd ne-am organizat atât de bine pe navă, încît am introdus serviciul la bucătărie. Carlo se oferise voluntar ca bucătar permanent, un gest generos care i-a asigurat multă prețuire și popularitate. Nouă ne rămînea să facem de serviciu pe rînd cîte o zi întreagă și să curățăm lăzile-bucătărie, oalele și tigăile. Lista cu ordinea era scrisă cu creta pe o tablă de pe punte, dar nimănui nu i-a trecut prin minte că Abdullah nu știe să citească. El nu și-a dat seama că doi dintre noi fuseseră de serviciu înaintea lui și, cînd Santiago i-a arătat cămile murdare și spălătorul, pe Abdullah îl apucă durerea de cap și se aruncă în pat mîrîind:

„Știu eu ce înseamnă asta, Santiago, tu ești alb și eu sînt negru. De aceea vrei ca eu să fiu servitorul vostru”.

Santiago era un neobosit sol al păcii, dar asta l-a rănit mai tare decît o lovitură de pumnal. Izbucni:

„Tu îmi spui mie asta, Abdullah!” strigă, cuprins de furie. „Eu care am luptat șase ani pentru egalitatea negrilor. Cel mai important lucru pentru mine din întreaga călătorie este faptul că...”

Abdullah nu mai asculta. Își trăsese sacul de dormit peste urechi. Când privi din nou mă văzu, din întâmplare, clătînindu-mă spre pupa cu toată grămada de câni murdare. Făcu ochii mari.

„Tu și cu mine am schimbat numai ziua de serviciu”, i-am explicat.

A doua zi Abdullah stătea fericit la pupa, puternic, fredonând melodii ritmice africane, în timp ce freca tigăile. Ziua următoare ne-a adus tuturor o surpriză nespuse de mare. Georges veni și mă întrebă încet dacă poate să răspundă singur, în tot restul călătoriei, de ordinea de la bucătărie. Era un lucru atât de plicticos să tot rotim serviciul, iar unii dintre noi aveam treburi mai importante de făcut.

Așadar, Georges, da, Georges făcea de serviciu permanent și după asta, bucătăria de pe „Ra” era curată lună și nimeni nu a mai trebuit să se mai gîndească la spălatul vaselor.

Apoi a fost un timp cînd Norman și Carlo începuseră să se revolte față de faptul că Iuri și Georges nu făceau nimic dacă nu li se spunea, în timp ce ei erau mereu în căutare de lucru, de dimineață pînă noaptea, pe lîngă îndatoririle lor. Erau de acord cu faptul că Abdullah nu avusese nici o inițiativă personală, dar ceilalți doi, oameni învățați, nu trebuiau să aștepte ordine. Tot în același timp, Iuri, Georges și Abdullah începuseră să fie iritați de Norman și de Carlo. Erau prea milităroși, dădeau ordine, în loc să vorbească frumos, așa cum se obișnuiește între prieteni și mai ales nu știau ce înseamnă să se destindă și să se bucure de simplul fapt că trăiesc. De altfel, Santiago era un șmecher dibaci. Dacă era ceva greu de mutat, el se apleca și apuca obiectul, apoi îi chema pe ceilalți să-l ajute și în clipa următoare se ridica zîbind, în timp ce mușchiuloșii Georges, Iuri și Abdullah îl ridicau și-l cărau. Apoi, primii se simțeau jigniți pentru că eu, în calitate de conducător, nu-l scoteam pe somnoros afară din sacul de dormit, dacă dormea atunci cînd ceilalți lucrau din proprie inițiativă, în timp ce ceilalți, considerau că ar trebui să am mai multă autoritate asupra aceluia care preferă să dea ordine militărești, în loc să vorbească pe un ton prietenos. Aceasta nu era o navă militară și nici o companie de trupe alpine; eram șapte tovarăși aflați pe picior de egalitate.

Dar minunea se întîmplă. În loc ca toate aceste mici fricțiuni să se transforme în acea febră de expediție, fiecare om a încercat să înțeleagă de ce ceilalți se comportă într-un fel anume, iar filozofia lui Santiago și cercetările sale asupra păcii, împotriva agresiunii ne-au fost de folos tuturor. Iuri și Georges începură să-i admire pe Norman și pe Carlo pentru că inițiativa și eforturile lor energice ne îmbunătățeau tuturor condițiile de viață, iar Norman și Carlo își schimbă părerea despre Iuri și Georges, pentru că nici unul nu se mai inhăma la treburi inutile pe bord și erau gata să dea o mîna de ajutor îndată ce erau rugați sau își dădeau seama că pot fi folositori. Santiago a fost diplomatul și psihologul care l-a ajutat pe medicul Iuri să panseze rănilor invizibile. Iuri era harnic și lucra cu competență și fără odihnă. Abdullah era admirat de toată lumea pentru inteligența sa scripitoare și dorința de a învăța, pentru abilitatea sa de a se adapta modelelor culturale complet diferite de ale sale. Lui Abdullah îi plăcea de fiecare, pentru că vedea că făcea și el parte din această familie, cu toate că ceilalți erau albi. Îl lingusea pe Iuri să-i prepare un medicament care să-i facă și lui o barbă ca a noastră și, pur și simplu, nu înțelegea de ce acesta stătea în balta de apă și se rădea în fiecare dimineață, cînd nouă celorlalți începuseră să ne crească mustați și bărbi roșii și negre. Deoarece nu

se putea face nimic să-i crească păr pe față, Abdullah încetă să se mai radă pe cap, care pînă acum strălucea ca un pantof negru lustruit și, curînd avu și el, cel puțin pe cap, păr creț, atît de gros încît își purta creionul de dulgher înfipt în el ca o agrafă.

Georges avea una sau două ciudățenii. În timpul zilei dormea ușor, dar noaptea nu putea să adoarmă dacă nu avea o pernă pe piept și muzică la ureche. De aceea își adusesese un magnetofon cu cîteva dintre melodiile sale preferate. Zgomotul făcut de papyrus și parîme estompau muzica pentru cei care stăteau mai departe, dar același zgomot îl obligase pe Iuri să le dea lui Georges și lui Santiago pilule de dormit. Magnetofonul lui Georges cînta zi și noapte melodiile sale favorite. Într-o zi obiectul dispăru. Îl văzusem cu o jumătate de minut înainte. În clipa aceea se afla pe puntea de comandă și cînta la picioarele lui Abdullah, cînd am trecut eu, în timp ce acesta stătea cu spatele la el, la cîrmă. Carlo, Santiago și cu mine mergeam înapoi și-ncolo la pupa, în timp ce Iuri și Georges lucrau în celălalt bord al cabinei. Deodată muzica se opri. După vreo două minute Georges începu să sară peste încărcătura de pe punte ca să-l pornească din nou. Magnetofonul dispăruse. Georges îl căută pretutindeni. La pupa, pe prova, sub saltele, pe acoperișul cabinei. Dispărut. Pentru totdeauna. Cine era ticălosul? Campionul african de judo se umflă ca o gorilă infuriată. Cine, cine îi aruncase magnetofonul în mare? Acum călătoria se terminase pentru el; era terminată; fără muzică nu putea adormi. Cine, cine, cine o făcuse? Aerul vibra. N-avea să mai doarmă. Micuța Safi se cățără pe catarg pînă la cea mai de sus parîmă; ea nu voia să aibă nici un amestec.

Poate Abdullah o fi lovit magnetofonul, aruncîndu-l peste bord, dar era prea dornic de muzică pentru a face așa ceva. Norman nu putea ajunge la el, iar Georges îl avusese pe Iuri tot timpul lîngă el. Nu putea fi decît unul dintre noi trei care umblam în sus și-n jos pe pupa. Carlo era singurul care se dusese nepăsător spre oalele ce se mișcau, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Carlo! Nu mai era nici o îndoială. Pesemne că mai era încă supărat pe Georges, așa că el o făcuse. Nebunie. Dar nu era în firea lui Carlo. Toți ședeam pe un butoi de pulbere în timp ce fitilul ardea.

„Georges, i-am spus, tu, într-adevăr, ai devenit un om ordonat, dar cum de ți-ai lăsat magnetofonul pe marginea comenzii așa încît să cadă în apă?”

„Se poate să fi fost aproape de margine, spuse Georges, dar în cel mai rău caz ar fi căzut pe punte, nu în mare”. În sinea mea am fost de acord, dar trebuia să-l salvez pe Carlo.

„Era foarte aproape de margine, în colțul din tribord, am spus hotărît. Dacă cineva l-a atins cînd trecea grăbit prin tribord, a căzut în apă”.

Georges continuă să-l caute în cele mai absurde locuri, apoi se băgă în sacul său de dormit. Adormi pe loc ca un buștean și nu l-am trezit pînă dimineața cînd Carlo fluieră semnalul său special de masă, la care ne-a servit ochiuri cu șuncă sărată. Cine putea să fie supărat pe Carlo? Magnetofonul nu mai fu pomenit în toată călătoria. Adică, pînă cînd într-o zi, după ce am debarcat pe țărmul american, Santiago puse mîna pe umărul lat al lui Georges și spuse calm:

„Georges, cît îți datorez pentru magnetofon?”

Eram cu toții deopotrivă de uluiți. Georges se întoarse încet, nespuse de încet, pînă cînd fu lîngă mexicanul care zîmbea. Apoi fața i se luminează într-un surîs și spuse:

„Ce magnetofon?”

Acesta a fost sfîrșitul discuției.

„Cum de ți-ai asumat un asemenea risc?” l-am întrebat mai tîrziu pe Santiago.

Și-a spus că nu știa dacă face bine sau rău când a aruncat magnetofonul în mare, dar era convins că dacă mai cînta mult aceleași melodii, cineva ar fi înnebunit și i-ar fi dat proprietarului lui cu el în cap.

Pe măsură ce treceau săptămînile și noi stăteam înghesuiți în cabină ca și cum ar fi fost o petrecere fără sfîrșit, „Ra” unduia în centrul aceluiași orizont, care ne însoțea ca un cerc magic. Între 4 și 9 iunie marea se ondula în valuri liniștite, vîntul sufla cînd dintr-o direcție cînd dintr-alta, iar cîțiva dintre noi simțeam nevoia să dormim toată ziua. Papyrusul încetă să scîncească și să mîriie și începu să toarcă ca o pisică ce stă la soare. Norman ne dezvălui că era îngrijorat. Ne duceam încet către sud-vest și dacă nu începea să bată din nou vîntul riscam să fim prinși de curenții circulari de pe lîngă coastele Mauritaniei și Senegalului. Intraserăm pe una dintre rutele transoceanice ale vapoarelor și observam tot timpul mai departe și mai aproape nave de pasageri sau de mărfuri, iar în noaptea de 6 iunie un mare pachebot iluminat se îndreptă spre noi. Venea atît de direct încît ofițerii de pe puntea de comandă n-ar fi putut să observe lumina micii noastre lămpi de parafină din vîrfurile catargului, așa că am agitat puternic torțe. Vîntul care refuza să bată ne dădea puține șanse de scăpare cu ajutorul primitivelor noastre rame. Monstrul lansa rachete luminoase și părea să se năpustească amenințător asupra noastră, cînd deodată, se întoarse brusc în direcția tribord a noastră și-și încetă tunetul mașinilor. O muștrare severă ne-a fost transmisă prin semnale morse de pe puntea de comandă, atît de repede, încît noi nu am putut prinde decît cuvintele „Vă rugăm”, înainte ca uriașul să alunece liniștit mai departe, sub propria-i inerție, la cîteva zeci de metri de snopul nostru de papyrus. Apoi elicele au început să înspumeze din nou valurile și gigantul de oțel hurui pe drumul lui feeric luminat, spre Europa.

Ziua următoare alunecam duși de un vînt slab pe un ocean a cărui apă limpede de la suprafață era plină de bucăți negre de reziduuri ce pluteau pîrînd că nu se mai termină. După trei zile am văzut apa atît de murdară, încît nu ne-am încumetat să bîgăm periutele de dinți în ea. Abdullah a trebuit să primească o rație suplimentară de apă potabilă pentru ritualul spălatului. Atlanticul nu mai era albastru, ci cenușiu-verzui și acoperit cu pete de petrol variind ca întindere de la un ac de păr pînă la mărimea unui senvici. Sticle de plastic pluteau printre reziduuri. Era ca și cum ne-am fi aflat într-un port murdar. Nu văzusem nimic de acest fel în cele o sută una zile petrecute cu nasul la nivelul mării pe bordul lui „Kon-Tiki”. Toți ne-am dat seama că omenirea se afla într-adevăr într-un proces de poluare a celei mai vitale fîntîni, a indispensabilei uzine de filtrare a planetei noastre, oceanul. Pericolul pentru noi și pentru generațiile viitoare ne apărea în toată grozăvia lui. Proprietarii de nave, industriașii, autoritățile văd marea alunecînd mai departe cu o viteză potrivită, de pe puntea navelor obișnuite și nu sînt nevoiți să-și bage periutele de dinți și nasul în apă săptămîni de-a rîndul, ca noi. Trebuia să le trimitem apeluri de protest tuturor aceluia care voiau să ne asculte. De ce permitem ca artera noastră comună, oceanul, să devină un canal de scurgere a șuvoaielor de petrol și reziduurilor chimice. Ne mai agățăm oare de ideea medievală că marea e infinită?

Ciudat este însă că atunci cînd plutești peste crestele valurilor pe o legătură de papyrus, conștient că lași în urmă continente întregi, îți dai seama că marea nu este, în definitiv, fără margini; apa, care înconjură țărmurile Africii în mai, trece spre coastele Americii cîteva săptămîni mai tîrziu cu toată murdăria plutitoare care nici nu va cădea la fund, nici nu va fi mîncată de viețuitoarele mării.

La 10 iunie vîntul se înteți. În aceeași zi, Abdullah tăie ultima găină și nu mai rămase în coteț decît un rățoi. După ce cotețul a fost aruncat în mare, ca să se umple și să se

scufunde, pe nimeni nu l-a lăsat inima să taie rățoiul. A fost cruțat și botezat Simbad. După aceasta îl vedeai mergînd legănîndu-se pe punte, spre indignarea lui Safi. Cu o sfoară legată de picior și cu un coș drept locuință cu o cameră, el deveni stăpînul provei, în timp ce Safi stătea prin preajma cabinei și dacă unul din ei se aventura din greșeală pe teritoriul celuilalt, totul se termina tragic, fie că Safi urla de furie, deoarece fusese mușcată de Simbad de dosul său lipsit de coadă, fie că sărea triumfătoare cu o pană de a rățoiului în labă.

În timpul nopții valurile crescuseră și deveniră chiar înspăimîntătoare. Deseori era straniu să stai pe puntea de comandă, ce scîrțîia și se legăna, fără să vezi nimic decît o bucată de velă și lampa din vîrfurile catargului, care se legăna ca o lună neastîmpărată printre stele, atunci cînd le puteai zări printre norii de furtună ce alergau pe cer. Din cînd în cînd ni se părea că un șarpe veninos sîșie chiar în spatele nostru și un val înspumat se năpustea la înălțimea unui om, invizibil în întunecime, doar spuma-i albă din vîrf pîrînd că plutește singură prin aer, murmurîndu-și ceva. Trupul de dedesubt ajungea pînă la noi și ne ridica în aer cu mușchii săi puternici de apă, doar ca să ne dea din nou drumul lăsîndu-ne să cădem atît de adînc încît altă fantomă albă plutea deasupra noastră, la și mai mare înălțime. Eram epuizați, frînți de oboseală după două ore intense de cart de noapte la cele două cîrme-vîsle, chiar dacă în general foloseam doar una dintre ele, pe cealaltă lăsînd-o să funcționeze într-o poziție fixă.

Zorile au găsit-o pe „Ra” mai dezmembrată ca oricînd. La înălțimea acoperișului cabinei catargul oscila aproape cîte 60 cm înainte și înapoi, iar vîrfurile său înalt de peste 9 m se scutura atît de violent, încît Carlo de-abia a reușit să se cațere, printr-o echilibristică frenetică, pînă în vîrf. După modelul egiptean, fiecare din cele două picioare ale catargului era fixat numai într-un locaș simplu, puțin adînc, practicat într-o scîndură plană, instalată ca postament pe puntea de papyrus. Drept mijloc de îmbinare și întărire, un butuc în formă de colțar scurt avea capătul său orizontal legat cu parîme de postamentul de pe punte, iar cel vertical, de piciorul catargului. Aceste legături de pîrimă care fixau la bază cele două picioare erau acum atît de slăbite încît catargul ce se legăna amenința să iasă din etambreurile lor simple. Toate straiurile, paralele asemenea coardelor unei harpe, care mergeau din bordurile lui „Ra” spre catarg, erau de asemenea atît de slăbite în acel moment, încît ori atîrnau, fără să mai susțină catargul, ori se întindeau toate cu o zmcitură atît de violentă încît ne era teamă că se va rupe catargul, sau barca se va face bucăți, deoarece toate straiurile erau prinse de singura pîrimă groasă care contura ca o copastie. Am bătut bucăți groase de lemn în jurul piciorului catargului și am întins, unul cîte unul, straiurile ce se mișcau violent, cu riscul ca primul întins să fie smuls, în timp ce celelalte erau încă slăbite. În cele din urmă am reușit să prindem din nou catargul ce dansa.

Marea a fremătat de viață în ziua aceea. Ploua cu pești zburători. Un altul, un pește-lună, trecu pe lîngă noi, mare, rotund și inert. Ceva invizibil scufundă cîrligul undiței fixate de Georges și dispăru cu fir cu tot. Înainte ca el să-l poată trage, un pește mare, greoi, îl înghiți pe primul, astfel că Georges se alese doar cu un cap de pește rupt. Între timp „Ra” plutea pe crestele valurilor cu o viteză record și toți am fost dezamăgiți cînd Norman ne-a anunțat, după ce a luat poziția la amiază, că de fapt avansasem puțin. Eram derivați spre sud de un curent lateral. În ultimele douăzeci și patru de ore, colțul dinspre tribord al pupei lui „Ra” se scufundase atît de adînc, încît bara transversală inferioară pe care se sprijinea cîrma intra în apă, acționînd ca o frînă. La pupa apa era încontinuu adîncă pînă la glezne și crestele valurilor spălau puntea, ajungînd pînă la

coșul ce conținea pluta de salvare, de sub puntea de comandă. Acesta se mișca tot timpul și freca parîmele.

A doua zi marea a fost tot atît de agitată și de plină de neprevăzut și un vînt de nord din ce în ce mai puternic a adus din nou frigul cu el. În timp ce Iuri încerca să potrivească parîmele pe brațul cîrmei, care intrase în apă, observă o bășică albastră pe care o apucă și încercă să o tragă către capătul brațului. Iuri nu văzuse niciodată o fregată portugheză și nu-și dădu seama ce se întîmplase cînd, în clipa următoare, fu cuprins de filamentele lungi, usturătoare ale unuia dintre cei mai mici, dar cei mai periculoși monștri marini. Bășica vicleană nu este un singur animal, ci o întregă colonie de creaturi mici care trăiesc într-o simbioză extrem de complicată, în care fiecare și toate au caracteristicile și funcțiile lor speciale. Cea mai mare creatură, care constituie bășica, nu are alt scop decît să facă comunitatea aceasta extraordinară să plutească. Ea trage un buchet de filamente lungi de cîtiva metri, alcătuite din micii colocatari ai bășicii. Unii sînt vînători care asigură hrana restului coloniei, alții răspund de reproducere, în timp ce alții sînt soldații care atacă victimele și dușmanii coloniei cu filamentele sale primejdioase. Asemenea colonii foarte mari au paralizat sau chiar omorît oameni.

Durerea arzătoare, violentă, se răspîndi prin pielea lui Iuri, în sistemul său nervos, paralizîndu-i mușchii mîinii drepte și începu să-i afecteze inima. I-au trebuit nefericitului nostru medic mai bine de patru ore de căutare prin cutia cu medicamente ca să găsească ceva – de la unguent pînă la pilule – pentru nervi și inimă, să-i aline durerea și să-și poată mișca din nou mîna.

În 13 iunie un vînt glacial dinspre nord-nord-est urla printre straiuri și se tînguia prin pereții cabinei de bambus, în timp ce valurile se ridicau tot mai sus, iar marea clocotea mai sălbatic decît văzusem pînă atunci. Se auzeau urlete, scîrțituri, gemete din fiecare mădular al navei agitate de apele răzvrătite, iar valurile uriașe care se ciocneau, trecînd unele peste altele, se spărgeau peste pupa noastră. Cîteva creste de valuri trimeteau de fiecare dată tone de apă peste noi și acum puteam vedea pupa scufundîndu-se treptat, tot mai adînc, sub presiunea celor mai puternice cascade. Nu puteam face nimic decît să așteptăm pînă cînd masele de apă se vor scurge prin cele două borduri ale lui „Ra”, lăsându-ne cu unica noastră „baie populară” unde apa ajungea acum pînă la genunchi. Abdullah era bine dispus și ne-a asigurat că acest necaz de la pupă nu era important. Nu ne vom scufunda atîta timp cît parîmele vor ține. Învinețit de frig, dar fredonînd, el alerga vesel, în impermeabil, cu tranzistorul la ureche. Asculta un post arab ce transmitea în franceză vești despre revoluția din Ciad, unde mahomedanii dețineau inițiativa luptei.

O splendidă doradă albastră-verzuie s-a zbunguit în jurul snopului de papirus aproape toată ziua, dar după ce ne-a rupt firul undiței, n-am putut nici s-o pescuim, nici s-o vînăm cu harponul. Carlo tocmai voia să pregătească pește uscat pentru prînz, cînd un pește prostănac se opri din zbor drept pe ceafa lui, în timp ce alții se lovira de peretele cabinei, în jurul lui. Unsprezece pești zburători se zbăteau gata pentru a fi aruncați în tigaie.

Din 14 pînă în 17 iunie marea a clocotit tot timpul în jurul nostru și valuri inexplicabil de mari se izbeau unul de altul din două-trei direcții deodată; o contopire de curenți și contracurenți dinspre țarmuri nevăzute. Pe Georges îl durea spatele și a trebuit să-l ajutăm să se culce. Abdullah era suferind, dar se trată singur cu un preparat născocit de el din doisprezece căței de usturoi fierți. Puntea de comandă începu să scîrție și să se legene și a trebuit s-o întărim urgent cu noi parîme și straiuri. Iuri avu

ideea strălucită să-l mute pe Simbad-rățoiul la pupa, unde putea să înoate fericit în balta de pe bord. Safi a fost atât de supărată încît făcu diaree, dar stătu pe marginea exterioară a sulului de papyrus, ca întotdeauna în astfel de ocazii. Devenise nemaipomenit de curată. Deodată un banc de toni, de aproximativ 2 metri lungime, sări din apă, sperind-o așa de tare pe Safi, încît s-a ascuns într-un coș și nimeni n-a putut s-o convingă să iasă afară, pînă cînd Georges a pus-o, după ce s-a înserat, în cutia ei specială pentru dormit, din cabină.

Catargul a început să sară din nou în saboții săi de lemn în timp ce „Ra” se zvîrcolea în cea mai sălbatică gimnastică pentru a urma dansul haotic al valurilor. Acum scotea un sunet nou, răgușit, pe care nu-l mai auzisem înainte. Suna întocmai ca un vînt puternic ce bate din toate părțile, pe cînd cele zece mîi de trestii legate se zbăteau în apă. Dușumeaua, pereții și tavanul cabinei se răsuceau și se agitau într-un sunet nou. Lăzile de sub noi se îngrămădeau pieziș, iar capacele lor se lipiseră atît de mult încît n-am putut sta nici culcați, nici în picioare, nici șezînd, ca să nu se răsucească sub noi. Straiurile țineau catargul într-o tensiune amenințătoare, dar noi n-am îndrăznit să le filăm sau să le strîngem mai tare pe aceste valuri puternice. Era foarte frig, dar Georges, Iuri și Norman înotară pe sub mănunchiul nostru de papyrus pentru mai multă siguranță. Ieșiră afară și ne asigurară, cu dinții clănțănind, că papyrusul de sub noi este în stare perfectă, dar pupa acum scufundată exercita o adevărată acțiune de frînare. Trebuia să facem ceva.

Apoi cîrma-vîslă dinspre tribord se desprinse de trunchiul de care era fixată și dansă turbată în efortul ei de a se elibera și de puntea de comandă. A fost o luptă înfricoșătoare în potopul de apă, pînă cînd am prins-o din nou și am legat-o la locul ei cu cea mai groasă parîmă pe care o aveam. Erau pești pretutindeni și Georges reuși să prindă cu harponul, în acest haos, o doradă. Trebuia să facem ceva ca să oprim apa care se năpustea peste pupa cu o furie nebună. Cît va mai putea rezista oare secțiunea pupa la această încordare uriașă? O barcă de lemn s-ar fi rupt în două.

Trebuia să facem ceva să stăvilim șuvoiul de apă. Am strîns tot papyrusul care ne prisosea și Abdullah, ajutat de Santiago și Carlo, stînd în apa de la pupa pînă la brîu, au legat sulurile de papyrus ca un parapet împotriva valurilor. Cînd valurile mai mari își trimiteau crestele înspumate peste bord, apa li se ridica pînă la piept. Abdullah a fost tras de ape de cîteva ori peste bord, dar se agăța de saula de siguranță și rîdea mereu cînd ajungea înapoi pe bord. În definitiv el purta centura sa magică. Cînd termină treaba îi mulțumi lui Allah.

Dar de ce mi-a fost frică n-am scăpat. Cu cît ridicam mai sus parapetul, cu atît mai multă apă își creia drum peste coada de papyrus, pentru că snopii de pe fund se umflaseră bine și asigurau etanșeitătea. Deoarece nu mai erau spații sau găuri de scurgere, pupa se afunda tot mai mult sub greutatea sa enormă. Am încercat din nou să mutăm parapetul lui Abdullah. Dar, întrucît originala apărătoare fusese prinsă mai adînc sub apă decît înainte, puntea a fost inundată de atîtea tone de apă încît cutia care conținea pluta de salvare începu să plutească între pontilii punții de comandă. A trebuit să reinstalăm repede parapetul de trestie. Am luat și un cuțit și am tăiat parîmele celor două bărci mici de papyrus, pe care le aveam la bord pentru caz de pericol și am folosit toată trestia ca să înălțăm parapetul lui Abdullah. În cele din urmă ne-am desfăcut în acest scop și centurile de siguranță tip egiptean, confecționate după picturile din mormintele antice. Cînd n-am mai avut nici un fir de trestie, bordurile erau mai înalte și balta de la pupa și mai adîncă decît înainte. Acum cuprindea toată puntea-pupa, dar

apa care pătrundea peste bariera de papirus nu mai avea atîta forță. Partea centrală a bărcii și prova erau la fel de uscate ca înainte.

La 17 iunie furtuna atinse punctul culminant; vîntul se schimbă suflînd din vest și valurile uriașe începură să se liniștească. Am găsit pești zburători pretutindeni; chiar și în cana de cafea plutea unul mic. Pesemne că ne-am întors în curentul principal pentru că, grație unei spărturi în acoperișul greu de nori, Norman putea să raporteze că am navigat 80 de mile marine sau 148 km în ultimele douăzeci și patru de ore, chiar cu o pupă lată ce se scufunda și ne încetinea înaintarea ca o coadă de homar. Asta însemna ceva chiar și pe harta lumii.

În perioada cea mai critică a furtunii ne-am îndepărtat cu 500 mile de țărmul vestic al Africii îndreptîndu-ne spre Insulele Capului Verde, la vest de Dakar. Și vîntul de nord și curentul ne duceau direct către acest grup de insule, care puteau să se contureze în orice clipă prin apropiere, ceea ce ne dădea un sentiment de neliniște, deoarece pluteam și ne luptam în furtună, cu o parte din pupă, îndărătnică, ce se comporta ca un „galben submarin”. Într-o seară, tîrziu, cînd gîndul la insulele ce puteau să apară în orice clipă devenise o obsesie, Norman luă ghidul maritim al S.U.A. pentru zona în care ne aflam, și ne citi cu voce tare, la lumina lămpii de parafină. Aceasta se legăna atîrnată de tavanul agitat și el, făcînd ca umbrele noastre să danseze în jurul nostru, distorsionate și elastice, în ritmul spectralei și amețitoarei orhestre a lui „Ra”.

Am aflat că îngrămădirile de nori și negura pot să fie atît de dense în jurul muntoaselor Insule ale Capului Verde, încît valurile ce se izbesc de țărmul stîncos apar deseori înainte de a se vedea pămîntul, deși cel mai înalt vîrf atinge 2745 m. În plus erau curenți puternici în jurul insulei, atît de perfizi încît au provocat multe naufragii. Valurile mari din jurul grupului de insule erau mai active pe lună nouă.

„De aceea este necesar să se acorde o atenție deosebită cînd se navighează în vecinătatea insulelor”, conchise Norman. „Ați priceput: fiți atenți fraților”, remarcă Iuri, încheindu-și sacul de dormit și trăgîndu-și scufia de piele pînă cînd ele se întîlniră în dreptul nasului.

Se întîmplă să fie lună nouă chiar atunci. Noaptea era neagră ca smoala, iar ziua era cețoasă. În ultimele patru zile insulele se aflaseră chiar pe direcția în care derivam și acum trebuiau să se afle undeva, chiar în fața noastră. Puteau să apară în noaptea aceea, sau în dimineața următoare, dacă eram prinși de un puternic contracurent sudic. Ploaia cădea din nori joși și nici sextantul, nici „nasometrul” nu ne puteau indica unde ne aflăm.

18 iunie a fost o zi dramatică. Insulele Capului Verde trebuiau să fie undeva în prova sau la travers babord, învăluite și ascunse în ceață și nori de ploaie. Exact cu două săptămîni în urmă trecusem pe lîngă insulele Canare fără să le vedem prin păturile de nori. Dar azi se ridicau probleme mai serioase decît cele care ne pîndeau dincolo de bordurile bărcii. Trăisem laolaltă pe snopul de papirus acceptîndu-ne douăzeci și cinci de zile și trestia plutea pe mare de cel puțin o lună. În ciuda tuturor adversităților „Ra” navigase peste 2000 km, în jurul țărmului de nord-vest al Africii, iar acum călătoria peste Atlantic, de la un continent la altul, începuse să devină un lucru cîștigat. Dacă egiptenii ar fi navigat atît de departe, de la gurile Nilului, precum am navigat noi din portul Safi, ar fi ajuns sus pe Don (în U.R.S.S.) sau dincolo de Gibraltar. Evident, Mediterana nu era destul de mare ca să epuizeze posibilitățile de navigabilitate ale bărcii de papirus.

La dracu, cu partea aceea de pupa. Dacă scribii antici ar fi lăsat indicații, am fi înțeles principiile de construire a bărcii de papirus dinainte; atunci ne-am fi putut

aștepta să traversăm oceanul fără probleme. Acum valurile nu mai alunecau pe sub noi și nu ne mai ridicau. Ele treceau peste pupa și ne împingeau în jos. Cu o seară înainte un val mare ajunsese peste peretele cabinei și am fost trezit de o găleată cu apă rece turnată în cap. În interiorul sacului meu de dormit intrase apă sărată.

„Plecăm cu handicap”, le-am spus celorlalți.

Atunci Santiago aruncă un chibrit într-un butoi cu pulbere.

„Să tăiem pluta de salvare”, spuse el deodată.

„Sigur, am răspuns. Am stricat cele două bărci mici de papirus, iar acum să tăiem și pluta de salvare din cauciuc”.

„Chiar asta vreau să spun, spuse Santiago. Trebuie să ridicăm pupa. Nu mai avem papirus, dar pluta este făcută din burete de cauciuc. Putem să-l tăiem în fișii și să-l folosim așa cum egiptenii ar fi folosit papirusul de rezervă”.

„E nebun, se auziră murmure în diferite limbi”.

Dar Santiago era încăpăținat și refuză să cedeze.

„Ai admis o plută de salvare care ia doar șase oameni și noi sîntem șapte, mă atacă el. Tu ai spus clar că nu te vei sui niciodată pe ea.

„Următoarea plută, ca mărime, era pentru doisprezece oameni, i-am explicat. Era prea mare. Dar e adevărat că eu voi sta pe legătura mare de papirus dacă voi cei șase vă veți hotărî să vă mutați pe acel minuscul obiect de cauciuc de colo”.

„Și eu, spuse Abdullah. S-o tăiem. Cutia de lemn nu face altceva decît să ne roadă parîmele”.

„Nu, am spus. Pluta de cauciuc are menirea să dea tuturor un sentiment de siguranță. Aceasta nu e altceva decît o experiență științifică. Fără pluta de cauciuc nimeni nu poate părăsi ambarcația de papirus”.

„Haideți, unde-i ferăstrăul? Ce rost are ceva ce nu ne va folosi niciodată, insistă Santiago convingător”.

Ceilalți membri ai echipajului erau indignații, dar s-au dus cu toții la pupa, cel puțin să se uite la greaua ladă de care voia Abdullah să scape.

Dar dincolo de peretele pupa al cabinei barca noastră se termina. Singurul element care mai ieșea din apă era vîrfurile curbat al pupei, care se ridica într-o maiestuoasă solitudine, despărțit de restul lui „Ra” de către valurile ondulate ce treceau dintr-un bord al bărcii în celălalt. Cutia cu pluta de salvare se bălăcea în apa verde, printre pontiliile punții de comandă.

Abdullah apucă toporul care atîrna gata pregătित, dar Iuri protestă furios. „E o nebulie. Trebuie să ne gîndim la cei de-acasă”. Norman fu de acord cu Iuri: familiile noastre ar fi desperate dacă n-am avea barcă de salvare. Georges luă toporul de la Abdullah. Carlo începu să șovăie. Voia ca eu să iau hotărîrea. Pentru prima dată în călătorie apărură divergențe serioase. În cazul acestei hotărîri vitale părerile erau diametral opuse și ambele tabere erau tot mai necruțătoare în cererile lor fără compromisuri.

Stăteam împreună la provă, pe burdufurile din piele de capră, pe saci sau oale, în timp ce Carlo ne servea carne sărată, omletă cu ceapă și *sello* marocan. Dar acesta era calmul dinaintea furtunii. Firele uscate ale punții de papirus de la picioarele noastre se îndoiau și se îndreptau ca fâșiile de hîrtie, în același ritm cu valurile, încă mari și agitate. Trestia era mai solidă sub apă, unde era umed. Cu cele două cîrme-vîsle matisite, legate strîns și cu coada sa ca de homar atîrnînd în jos și acționînd ca o frînă, „Ra” guverna singură cu vînt din pupa. Nervozitatea lui Iuri, Norman și Georges reflectau norii întunecoși de furtună ce atîrnau deasupra noastră din toate părțile, în

timp ce sfărâmau între degete migdale, pregătiți să-și apere poziția. Trebuia să zgîndăr buboiul.

„S-ar putea întâmpla multe lucruri neprevăzute, am spus eu, încercînd să am o voce veselă. Hai să ne gîndim la toate situațiile în care o plută de salvare ne-ar putea ajuta. Cel mai mult mi-e teamă să nu cadă cineva peste bord”.

„Mie mi-e teamă să nu fim izbiți de un vapor, interveni Norman și apoi, de foc la bord.

„Prova plutește minunat, dar nu și pupa, spuse Iuri. Nimeni nu știe dacă peste o lună vom mai pluti sau nu”.

„Adevărat, am admis, și, teoretic, mai e posibil ceea ce au prezis scepticii, adică papyrusul să putrezească treptat și să se dezintegreze în apa de mare”.

„Mie mi-e teamă de uragane, spuse încet Georges, căruia nu-i fusese frică niciodată de nimic”.

Nimeni n-a mai putut adăuga altceva la aceste șase motive care pledau pentru păstrarea plutei de salvare în rezervă. Dar șase motive erau destule. De aceea ne-am gîndit ce am face fiecare dintre noi în aceste șase eventualități. Am numărat pe degete.

Prima posibilitate: om la apă. Toți eram siguri că nu se poate întâmpla, fiindcă eram legați ca niște alpiniști. De asemenea aveam un colac de salvare remorcat cu o parîmă lungă la pupa. Dacă cineva, rătăcind noaptea pe punte se împiedica de amfore și cădea peste bord, lansarea la apa a plutei de salvare nu i-ar fi ajutat, deoarece operația cerea timp. Pluta de salvare era menită pentru cazuri extreme privind abandonarea sau scufundarea lui „Ra” și nu putea fi lansată fără să demontăm puntea de comandă. Mai mult, pluta era groasă și dreptunghiulară, cu două corturi pneumatice, cîte unul pe fiecare față a punții, așa încît nu avea importanță cu ce parte cădea în sus. Rezultă că nu era aptă pentru deplasare rapidă și lansată la apă ar fi rămas în urma lui „Ra”, chiar dacă i-am fi coborît vela. Pluta de salvare ne-ar fi fost de slab ajutor dacă cineva cădea peste bord. Nu mai încăpea discuție în legătură cu aceasta. A doua posibilitate: abordajul: Toți am fost de acord că dacă „Ra” ar fi fost tăiată în două, n-am fi avut timp să lansăm pluta, iar dacă „Ra” ar mai fi plutit, am fi preferat să ne cățărăm pe porțiunea cea mai mare rămasă din ambarcațiune.

A treia posibilitate: focul. În Sahara „Ra” ar fi ars ca hîrtia satinată, dar aici ar fi greu să ia foc. În orice caz, avem un extingtor. Fumatul era admis doar în bordul de sub vînt, unde scînteile se duceau peste bord, iar puntea din vînt era atît de îmbibată cu apă, încît ar fi plutit în continuare fără să se aprindă, chiar dacă incendiul ar fi izbucnit undeva la bord. Nici unul n-ar fi preferat pluta de salvare unei părți flotante, mai mare, udă și nearsă din „Ra”.

A patra posibilitate: papyrusul s-ar putea scufunda. Experiența de o lună ne-a arătat că și în cazul în care absoarbe papyrusul apă, se scufundă atît de încet, încît aveam destul timp să trimitem un S.O.S. Or, noi trebuia să lansăm un S.O.S. chiar dacă ne mutam, înghesuți pe pluta de salvare. Mai bine așteptam să fim salvați, în cabina noastră, incomparabil mai încăpătoare, decît să stăm înghesuți pe micuța plută de salvare.

A cincea posibilitate: papyrusul ar putea să putrezească și să se degradeze. Știam deja din văzute și din pipăite că experții în papyrus au greșit în această privință. Experimentele lor de laborator fuseseră, cu siguranță, făcute, în apă stătătoare. Toți am fost sincer de acord că papyrusul și legăturile erau mai tari ca oricînd, așa că, în unanimitate, am exclus acest pericol. A șasea posibilitate: uraganul. Tot ce se putea, deoarece ne apropiam de arhipelagul Indiile de Vest. Un uragan poate smulge catarge și

vîsle și punți de comandă, poate să rupă pupa afundată. Dar pînă acum trecusem prin mai multe furtuni pe „Ra” și eram siguri că solida cabină de bambus continua să se țină de partea centrală a bărcii, oferindu-ne o plută cu mai mult spațiu, apă și mîncare decît putea să spere micuța plută de cauciuc. Nimeni n-ar trece în pluta de cauciuc în timpul unui uragan.

Înainte de-a fi terminat discuțiile toți eram bine dispuși.

Nimeni n-ar fi ales pluta de salvare în locul lui „Ra” în nici una din situațiile imaginare. Iuri era vizibil ușurat. Zîmbi și dădu din cap, minunîndu-se. Carlo rise. Norman răsufliă adînc și se ridică primul.

„O.K.! Să căutăm ferăstrăul”.

Toți voiau să se ducă la pupa, dar asupra punții afundate se spărgeau valuri atît de mari încît trei oameni constituiau deja o supraîncărcare în această parte a băncii. Norman, Abdullah și cu mine am trecut cu greu prin apă. Cu topor, cuțit și ferăstrău am atacat cutia grea în care se afla pluta și apoi am aruncat scîndurile și punga de plastic peste bord. Lucrurile acelea nu-și mai aveau loc pe „Ra”. Apăru pluta verde de cauciuc. Sub ea Abdullah observă îngrozit că parte din legăturile de socar ale snopilor de papirus fuseseră roase prin mișcarea cutiei plutei sub presiunea apei. Capete de parîmă se ridicau din papirus ca niște gheare scheletice înspăimîntătoare. Numai umflarea snopilor de papirus sub influența umezelii nu a permis legăturilor să alunece și să provoace desprinderea pupei.

Abdullah s-a repezit către capetele acestora și le-a legat cu alte socare. Stăteam pînă la genunchi în apa înspumată și Abdullah ne arăta cum i se jupuia pielea de pe picioare în fișii albe, din cauză că în ultimele zile lucrase mult stînd în apă. Atunci am simțit cum un val extraordinar de puternic se sparge de „Ra”, săltîndu-ne și răsucindu-ne brusc într-un bord.

Mă clătinam încercînd să-mi revin cînd am auzit un bubuit asurzitor, de tone de apă ce cad și de lemn ce se rupe. Apa năvăli pe punte și-mi ajunse pînă la brîu, în timp ce parîmele și lemnul cedară sub presiunea oceanului, rupîndu-se încet. Am fost tîrît spre babord de către un torent de apă și m-am întins încercînd să mă agăț de o legătură din socar a papirusului ca să nu fiu aruncat peste bord, cînd am simțit lovindu-mă în spate un lemn rupt, foarte greu. Am auzit strigătul lui Norman: „Fii atent, Thor” și nu m-am îndoit nici o clipă că acest sunet asurzitor de sfărîmare venea dinspre puntea de comandă ce se prăbușea din legături, năruindu-se peste capetele noastre. Deoarece puntea pe care îmi sprijineam picioarele se clătina sub mine, iar izbitura lemnului rupt mă aruncase în agitația apei, mă așteptam, din clipă în clipă, să rămînem în pupa lui „Ra” remorçați de saulele de siguranță, iar puntea de comandă și secțiunea pupa, rupte de barcă, să plutească în urma noastră. Apoi șuvoaiele de apă s-au retras și am rămas în apă pînă la genunchi, ca și înainte, eu prins sub lemnul rupt ce mă presa.

— S-a stricat rama-cîrmă, a strigat Norman, ajutîndu-mă să mă eliberez.

Deasupra noastră atîrnau capetele rupte ale celor două bile mari de lemn ce fuseseră legate împreună. Brațul original, rotund și gros, al cîrmei și grinda de secțiune pătrată legată de braț pentru întărire, se rupseră în același loc. Pana mare a cîrmei rămăsese atîrnată de parîme agitîndu-se asemenea cozii unei balene supărate. Într-o clipită, Norman era prezent, împreună cu Carlo și Santiago, încercînd să o ridice la bord, în timp ce Abdullah se lupta singur cu pluta de cauciuc, ce plutea acum liberă. Eu mă agitam pentru amararea unui butoiăș cu circa 90 kg de carne sărată, care se desprinsese din legături și plutea printre pontilii punții de comandă, amenințînd să

provoacă un adevărat dezastru dacă nu-l prindeam înainte de a se izbi de pontili în cascadele de apă.

În noaptea aceea Abdullah m-a asigurat, cînd am ieșit pe punte pentru schimbul cartului, că eram înconjurați de valuri mari prietenoase, fără valuri mici, perfide, după ele. „Ra” naviga lin și ritmic, cu două rame mici, de guvernare la pupa fixate în locul în care lipsea cîrma cea mare de la babord. Cînd am aprins lanternele am putut vedea niște peștișori, care ne dădeau impresia că s-ar afla într-un acvariu, deoarece apa se ridica din nou sub noi, în bordul sub vînt. Vela egipteană se profila uneori pe fondul luminos al unor spărturi din acoperișul de nori, dar orizontul era invizibil în întuneric. Ceea ce deseori păreau să fie stele sclipind jos spre orizont, se dovedea a fi planctonul ce strălucea la nivelul ochilor, dus pe o creastă de val invizibilă.

Am avut o senzație foarte ciudată a doua zi cînd am atacat pluta de salvare – în stare bună – cu un ferăstrău. Norman și cu mine am privit unul la altul, iar eu am ezitat o clipă înainte de a face ferăstrăul să taie spuma de cauciuc prin pînza ce-l acoperea. Apoi am început să mutilăm singurul nostru mijloc de a ne mai salva de pe barca pe care stăteam în apă pînă la genunchi.

„Oamenii vor spune că sîntem nebuni. Nimeni nu va mai înțelege nimic”, spuse Iuri rînjind.

Dar hotărîrea fusese unanimă și bine cumpănită. Pluta de salvare era transformată în fișii înguste, de forma legăturilor de papirus, care erau băgate apoi sub apă și legate strîns de suprafața pupei scufundate. Minunea se întîmplă. Pupa începu să se ridice. Se ridică destul ca să ne dea un control mai bun asupra bărcii și din nou valurile începură să alunece pe sub noi, fără să ne mai umple bazinul de înot cu șuvoaie de apă. Evenimentul a fost sărbătorit cum se cuvine. Atunci nici nu ne trecea prin gînd că marea se va furișa, încet, pe bord și va smulge spuma de cauciuc, bucată cu bucată, pînă cînd va lăsa doar tulpinile de papirus. Neptun părea să ne fi spus: „Fără șmecherii. Oamenii faraonului n-au avut spumă de cauciuc”. Așa că bucuria noastră fu scurtă, dar prin dispariția ambalajului greu, împreună cu pluta de cauciuc, am scăpat de o încărcătură periculoasă de la pupa.

La 19 iunie ne-am trezit dansînd pe valuri mari, întărite prin interferență cu valurile reflectate de stîncile de pe țarm, fapt care stîrnea marea într-o teribilă frămîntare. Puntea lui „Ra” se agita în sus și-n jos ca un covor, iar în cîteva locuri papirusul uscat se încreți în mici curbe, la vîrfurile legăturii de papirus. Între catarg și cabină, unde de obicei puteau trece doi oameni unul lîngă altul, acum doar unul singur avea loc și trebuia să fie atent înainte de a se strecura pe acolo, iar mica despărțitură dintre peretele cabinei și puntea de comandă se deschidea și se închidea ca un clește de spart nuci. Dacă stăteam pe crăpătura dintre două lăzi, din cele șaisprezece din cabină, eram ciupiți de fund. Pentru prima dată o oală de pămînt se sparse în bucăți și nucile curseră afară, spre bucuria lui Safi. Am descoperit că o altă oală rămăsese fără apă deoarece prin frecarea cu oala alăturată i se făcuse o gaură rotundă într-o parte. Rama-cîrmă de la tribord a fost reparată și lansată, în timp ce apa țîșnea în șuvoaie în jurul nostru, dar în curînd se auzi o altă ruptură și pana cîrmei plutea la pupa din nou, în timp ce vela se răsuci prinzîndu-i pe Carlo și Santiago, care beau apă dintr-un burduf din piele de capră. Ei au fost rostogoliți spre balustrada deschisă și ar fi sfîrșit în apă dacă nu ar fi fost legați. Un pește zburător mare veni pe bord și înotă fericit multă vreme în balta de la pupa, în timp ce Abdullah se bălăcea încercînd în van să-l prindă.

În lupta cu parîma, vela și cîrma ruptă mi-am prins mîna și m-a durut rău în noaptea aceea cînd m-am dus pe punte să-l schimb pe Santiago. El îndreptă degetul

liniștit spre o lumină dinspre babord. Ne-am agățat de balustrada comenzii, cu picioarele strânse, ca să nu cădem când ne uitam. Insulele Capului Verde? Nu, un vas. Venea direct spre noi. Am semnalizat. Luminile se succedau prea repede ca noi să le putem prinde, dar întrebau ceva.

„Ra, OK., Ra, O.K.”, am transmis în semnale morse, luminoase. Nava era aproape de noi acum și am presupus că era un vas de patrulare din Insulele Capului Verde. Avea un tangaj violent, în timp ce noi ne ondulam liniștiți pe valuri. „Ra, bon voyage”, transmise la sfârșit. Călătorie plăcută. Apoi se întoarse și luminile încurajatoare dispărură în noapte.

„Călătorie plăcută”, i-am spus lui Santiago care s-a dus la culcare.

Două ore mai târziu am început să folosesc semnale pentru cart prin peretele de bambus, ca să-l trezesc pe Iuri. Urma să mă schimbe, dar ceilalți trebuiau să doarmă. Apoi am avut impresia că însuși Neptun apucase pana cîrmei în întunericul mării. Forțe uriașe zmulseră cîrma din mâinile mele și întreaga ambarcație se cutremură în timp ce furii albe tunară din întuneric îngropînd totul la picioarele mele.

Puntea se clătină; am auzit din nou lemnul rupîndu-se cu zgomot puternic. A fost oare puntea de comandă de data aceasta? Nu. Cealaltă ramă-cîrmă. Rămăsesem fără cîrme. A trebuit să strig din răspuțeri ca să-i trezesc pe ceilalți. Vela se zbătea. Oceanul clocotea. Parîmele și lemnul gemeau acoperind ordinele pe care le strigam. Începu să plouă. Am lăsat amîndouă ancorele la furtună. Apoi totul s-a liniștit.

„Ne-au urat călătorie plăcută”, spuse Santiago, zgîindu-se în noapte. Ne simțeam mai singuri ca niciodată. Nu se mai vedea nici o lumină pe țărm, nici o navă. În sfârșit, întregul Atlantic se deschidea larg în fața noastră.

„Cart bun, Iuri! N-o să ai probleme – nici măcar cîrma!”

Va urma ...

KEITH DOUGLASS

mts-wallpapers.com

COMMANDO

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

COMMANDO

FOILETON

Versiunea în limba română

UnCris

Partea a IIa

0950 Zulu -5

Cartierul General al SEAL Commando 7

Little Creek, Virginia

Era o audiere preliminară, dar cei doi ofițeri de Marină și un subofițer ce stăteau la masa flancată de steagurile USA și US Navy dădea procedurii un aer de Curte Marțială.

Captain Coburn ședea între adjunctul său, *Commander*¹ Monroe și *Senior Chief*² Hawkins. Soarele matinal era filtrat de jaluzele. *Chief* Roselli stătea în fața lui în uniformă de paradă, cu picioarele ușor depărtate și mâinile la spate, nemișcat ca o statuie și foarte concentrat.

— Dar când *Lieutenant* Cotter a fost împușcat – spunea Coburn – credeai că clădirea terminalului fusese asigurată, nu-i așa, *Chief*?

— Nu știu, sir. Treaba era puțin confuză pe acolo.

— *Sky Trapper* a înregistrat comunicațiile voastre de atunci, *Chief*. Ce i-ai spus exact lui *Lieutenant* DeWitt a fost, cred...

Luă o hârtie de pe birou și citi :

— Da. „L-T e rănit! Dracu’ să te ia, am crezut că afurisitul de turn e ‘clear’, în mă-sa!”

— De fapt, Captain, cred că mai degrabă am spus ceva de genul : „L-T e rănit! Trebuia să intru ca să fiu sigur că e ‘clear’”. Cam așa ceva. Știți, uneori e greu de înțeles ce se transmite prin radio, domnule.

— Hmm. Am înțeles.

Coburn puse jos hârtia și se lăsă pe spate, scaunul metalic scârțâind sub greutatea sa.

Coburn a fost un SEAL foarte, foarte mult timp și știa că Roselli îl acoperea pe DeWitt. Cei din SEAL aveau grijă de ai lor. Întotdeauna.

Monroe interveni.

— Deci, care este evaluarea ta asupra situației tactice, *Chief*? De ce nu a fost Turnul asigurat corect?

— Eh, la naiba, sir. Era o clădire mare, multe încăperi. Eram doar un pluton cu o grămadă de obiective de atins. Aveam doar 4 oameni în secțiunea *Delta*, plus *Lieutenant* DeWitt, pentru a asigura Turnul. S-ar fi putut să nu observe pe careva, sau s-ar fi putut strecura vreunul din urma lor.

¹ Commander – grad militar în US Navy (cod NATO - OF-4), echivalent *lt-colonel*.

² Senior Chief Petty Officer – grad în US Navy (cod NATO - OR-8), echivalent *plutonier-major*.

— După părerea ta, s-ar fi putut infiltra cineva în acel Turn după ce a fost asigurat?
Roselli dădu din cap.

— Asta ar fi fost greu de prevenit, domnule. Eram al dracului de presați pentru că eram doar patruzeci. Și oricum, a trebuit să abandonăm terminalul când ne-am așezat în dispozitiv de apărare pe perimetru. Nu cred că puteam face treaba altfel decât am făcut-o.

— Înțeleg – spuse Coburn. Foarte bine, *Chief*. Mulțumesc. Ești liber.

— *Aye, aye*³, *Sir*⁴. Roselli se întoarse, dar apoi se răzgândi. *Captain?*

— Da, *Chief?*

— Vreau doar să spun că fiecare om din pluton a făcut o treabă de expert în această operație. Și asta e valabil și pentru *Lieutenant DeWitt*. Dacă am fi fost mai mulți, poate că nu l-am fi pierdut pe L-T. Dar cred că nu putem ghici ce s-ar fi întâmplat.

— Ei bine, e un subiect de reflecție. Mulțumesc, *Chief*.

După plecarea lui Roselli, Coburn se uită la hârtiile din fața sa.

— Cam asta e, George, nu?

— *Yes, sir* – răspunse Monroe.

Își petrecuseră cea mai mare parte a zilei de ieri și toată această dimineață, luând declarații de la toți membrii Plutonului 3. Raportul lor, rezultatul anchetei, va urma calea ierarhică până la *Rear Admiral*⁵ Bainbridge, CONAVSPECWARGRU⁶-2.

Răspunsurile oamenilor au fost interesante. Ellsworth se auto-învinețea că nu a fost în stare să-l salveze pe Cotter, iar DeWitt, evident, își asuma răspunderea pentru moartea lui Cotter deoarece *Delta* ratase lunetistul din clădirea terminalului. Fiecare om din Pluton, cu excepția lui DeWitt, făcuseră front comun, insistând că DeWitt și *Delta* nu puteau fi învinovați pentru moartea lui Cotter.

Garcia, Frazier, Holt și Nicholson au sugerat cu toții că Turnul ar fi trebuit aruncat în aer după cercetare, dar admiteau că lunetistul oricum ar fi găsit un loc de tragere în grămezile de moloz de unde l-ar fi doborât pe *lieutenant* la fel de ușor ca de pe terasă.

Coburn știa dintr-o lungă experiență că nu există nici o cale sigură pentru oamenii din teren, de a le asigura aceeași securitate ca în orice bază militară din CONUS⁷.

Dar avea sentimentul că de data asta s-ar fi putut totuși face destule.

De când această Administrație își începuse mandatul, climatul politic din Washington era defavorabil militarilor și, în special, celor din forțele de elită. Erau destui și la Casa Albă și în Capitoliu, inclusiv actualul șef al House Military Affairs Committee, care nu aveau încredere în unitățile de elită, pe care le asociau cu operațiile ilegale, „negre”, „murdare”, cu „*wetwork*”⁸ și mințirea Congress-ului.

La dracu’, erau amirali și generali care desconsiderau forțele speciale, afirmând că elitele atrag cei mai buni oameni, cel mai bun echipament, și că-și trăgeau partea leului din bugetul militar și așa redus.

Împreună – cei anti-forțele speciale din Pentagon și anti-militari din Congress – au format o incredibilă alianță, care avea ca scop eliminarea tuturor forțelor militare de elită. HMAC ținuse toată săptămâna ședințe televizate dezbătând finanțarea forțelor speciale și, după cum mergeau treburile, era foarte probabil ca SEAL să fie desființate.

Întreaga carieră a lui Coburn, în Navy, a fost legată de existența commando-urilor SEAL. E dureros să știi că în curând s-ar putea să dispară.

Fir’ar dracu’ al dracului! își spuse. Tare aș vrea să văd ditamai nava de război că poate să facă ceea ce Plutonul 3 tocmai a făcut!

— Deci, *Captain?* întrebă *Senior Chief* Hawkins, trezindu-l din gândurile întunecate.

³ *Aye, aye* - Am înțeles! – specific Marinei Militare (anglo-americane).

⁴ *Sir* – Mod de adresare respectuos. Se utilizează în formula de adresare a unui subofițer către un ofițer, sau a unui ofițer către un altul cu un grad superior.

⁵ *Rear Admiral* - grad militar în U.S.Navy [Cod NATO - O-6 *lower half* (cu o stea) și O-7 *upper half* (cu două stele)]. Gradul de amiral are 5 trepte.

⁶ CONAVSPECWARGRU - Comandamentul Grupului Naval de Operațiuni Speciale de Război.

⁷ CONUS - Contiguous United States – cele 48 state cuprinse între granița canadiană și cea mexicană (plus districtul Columbia). Termenul nu include Alaska și Hawaii, precum și teritoriile de peste mări și posesiunile.

⁸ *Wet work* (*wet job*, *wet affair*, *wet operation*) – este un eufemism pentru crimă/asasinat/vărsare de sânge. Termenul este preluat de la KGB-ul sovietic (*mokroye delo* – мокрое дело – wet job).

- Eh, DeWitt e nevinovat. N-am nici o îndoială. Ce zici?
- Așa e – spuse Monroe. Doamne, să salveze nouăsprezece oameni de sub nasul unui întreg batalion al Gărzii Republicane cu numai un singur rănit dintre ostatici?
- Și doar o singură pierdere din rândul forțelor care au efectuat raidul. E-al dracului de bine, indiferent ce crezi despre asta. Întreg Plutonul 3 a acționat admirabil. Voi sublinia asta în raport.
- De acord, domnule – răspunse sec Hawkins. Dar o s-o creadă și ăia din vârful dealului⁹?
- Dumnezeu știe, Ed. După cum au mers lucrurile în ultima vreme, vom fi norocoși dacă ne va mai rămâne ceva din Navy după ce vor termina cu reducerile... Și acum, domnilor, hai să plecăm de aici. Avem drum lung până la funeraliile de după-amiază.

Marți, 10 Mai

Ora 0930 (Zulu -5)
 Cartierul General, Seal Commando 7
 Little Creek, Virginia

Se auziră trei ciocănituri ușoare în ușă, și *Captain* Phillip Coburn ridică privirea de pe biroul tip regulamentar, învechit, vopsit gri metalic, de unde coordona operațiunile SEAL 7.

— Intră.

Era aproape sigur că știa ce o să urmeze.

Electrician's Mate Second Class Charles „Chucker” Wilson deschise ușa și înaintă în fața biroului. Tânărul SEAL arăta impecabil în uniforma albă, cu boneta bine împăturită și pusă la centură. Descoperit, nu salută, dar înțepeni în poziție de „Drepti” cu ochii privind țintă marele tablou cu USS *BonHomme Richard* luptând cu HMS¹⁰ *Serapis*, aflat pe peretele din spatele lui Coburn.

— *Sir!* Cer permisiunea de a mă adresa, *Captain, sir!*

— Hai, lasă aiurelile de cazarmă, Chucker. Șezi blând, și zi care-i treaba.

Wilson se liniști, dar numai puțin.

— Ăăă, da, *sir*. Adică, mulțumesc, *sir*...

— Vorbește, băiete.

Petty officer răsuci un moment *Budweiser*-ul de aur de pe bluza albă. La dracu'. Coburn și-a dat seama pentru ce a cerut Wilson permisiunea, dar încă mai spera că se înșală.

Wilson puse insigna SEAL pe biroul lui Coburn.

— Vreau să cer transferul. În flotă.

— Las'o dracu', Chucker, îți dai seama ce spui?

— Da, *sir*. Cred că da.

— Tocmai ai obținut *Budweiser*-ul... Când? Acum o lună?

— Nu-l merit, *sir*.

— Pe dracu'. Ofițerii care ți-au verificat activitatea după numire, nu sunt de acord. Le pui la îndoială competența?

— Cu tot respectul, *sir*, ei nu au fost la Shuaba.

— Tu nu-ți dorești să servești în flotă.

— Ba da, *sir*.

— Un SEAL? Să decapeze vopseaua și să tragă linii? Ai să devii atât de plictisit încât ai să te cațeri pe pereți în mai puțin de șase săptămâni. Ce dracu' te face să crezi că nu mai vrei să fii în SEAL?

— *Sir*, eu am fost cel desemnat să controlez Turnul de Control din Shaba. Nu știu cum s-a întâmplat, dar am ratat un ostil. Iar acest ostil l-a împușcat pe L-T .

⁹ Cej din vârful dealului - Capitoliul - Congresul.

¹⁰ HMS - Her or His Majesty's Ship - prefix la numele navelor din militare engleze (Royal Navy).

Coburn se lăsă pe spate balansându-și scaunul pe două picioare. Își cântări bine cuvintele.

— Chucker, am anchetat treaba asta săptămâna trecută. Ce s-a întâmplat nu a fost vina ta. Nu a fost nici vina lui DeWitt, nu a fost vina nimănui. Nu erau destui oameni cu *Blue Water* pentru cercetarea amănunțită a turnului. Tu ai făcut cum ai putut mai bine...

— Cer iertare, *Captain*, dar eu am fost acolo. Ultima încăpere pe care am cercetat-o... Trebuia să intru, să vad mai de-aproape.

— Ne-ai spus toate astea la anchetă.

— *Captain*, toată clădirea era goală și neluminată. Părea să fie goală, așa că am crezut că e goală.

— OK. Ai dat-o în bară. Ai făcut o prostie. Asta nu înseamnă că nu poți fi un SEAL. Chiar și SEAL fac greșeli.

— Am dat-o'n bară, și cel mai bun ofițer pe care l-am cunoscut a încasat-o. Asta mi-a dat mult de gândit. Ce se va întâmpla data viitoare în timpul unei operații de luptă. Cu alt comandant de pluton? Voi fi acolo încercând să mă concentrez la misiune, dar mă voi gândi la Shuaba. Poate voi pierde prea mult timp cercetând o cameră. Întrebându-mă dacă n-am să greșesc iar. Domnule, știți foarte bine că nu te poți opri să te gândești la unele lucruri chiar și în timpul unei misiuni. Dacă o faci, ești mort. Și poate și niște camarazi vor muri odată cu tine.

— Și crezi că părăsirea unității SEAL este răspunsul?

— Da, *sir*. Așa cred. E... cel mai bine. Pentru mine. Și pentru echipă. Priviți din punctul de vedere al băieților, *Captain*. Ei știu ce am făcut la Shuaba, și știu și ce n-am făcut. Credeți că atunci când se vor afla într-o zonă de luptă, ar mai dori să le asigure spatele un nenorocit ca mine? Pun mâna-n foc că nu!

— Pe dracu', Wilson – Coburn abandonează atitudinea paternă și schimbând brusc tactica. Navy a cheltuit optzeci și ceva de mii de dolari pentru instruirea ta, iar tu vrei să-ți bagi sula-n ea cum ai dat prima dată rasol? Faci ca o curvă care ți-o freacă dar nu te termină? Dacă Săptămâna Iadului nu te-a făcut să renunți, de ce a-i face-o acu'?

— Acum e altceva, *sir*.

— Aiurea! Odată ajuns SEAL, rămâi SEAL pe veci! Cred că te-ai putea simți OK numai în commando!

— Poate că nu, *sir*. Dar cred că e mai bine să plec.

Coburn îl examinează îndelung pe tânăr. Wilson avea doar douăzeci și trei de ani și – deși avea acea înfățișare periculoasă, specifică celor din SEAL – era totuși vulnerabil. Ca și cum ceva s-ar fi rupt în sufletul lui. La urma urmei, poate că puștiul, cunoscându-se pe sine, își dădea seama ce e mai bine pentru el și pentru camarazi.

— Hmm. Uite care-i treaba. Ți aprob transferul, Wilson, dar nu înapoi în Flotă. Sunt o mulțime de locuri în cadrul SEAL, unde experiența ta poate este binevenită. Administrație, Informații, plierea parașutelor. Ce zici de SDV ?

Pe buzele lui Wilson apăru un fel de zâmbet când auzi de SDV-iști. Cei mai mulți dintre SEAL ajunși la SDV considerau ca se află într-o fundătură – în ceea ce privește cariera de luptător – de unde încercau să scape la prima ocazie.

— Eu... aș prefera să mă întorc la Flotă...

— Știi ceva? I se fâlfâie Marinei de ce vrei tu, mister¹¹. Ai pretenția că te gândești la ce e mai bine pentru Echipe? Și eu la fel. Am investit o grămadă în tine, fiule. Chiar și tu ai investit în tine. Nu am de gând să te las să dai cu piciorul la tot, fără a-ți lăsa șansa să te mai gândești. Pricepi, fiule?

— D-da, *sir*. Era abătut de parcă tocmai fusese condamnat la muncă silnică pe viață. Dacă așa spuneți dvs...

— Așa spun eu. Voi completa personal ordinul necesar, în această după-amiază. Voi scrie și o scrisoare de recomandare pentru viitorul tău comandant cum că ai permisiunea să te

¹¹ Mister – domnule – este modul de adresare al militarilor către civili. Însă când este folosit de un grad superior ce se adresează unui subordonat în timpul unei admonestări constituie o amenințare voalată cu „*dishonorable discharge*” (darea afară din armată și pierderea beneficiilor).

întorci oricând în unitatea de combat. Pentru că eu sunt convins că ești un SEAL veritabil, și nu vei fi niciodată mulțumit cu altă activitate.

— *Yes, sir!*

— Acu' șterge-o d'aici! Aruncă insigna înapoi în mâna lui Wilson. Ia și chestia asta cu tine.

— *Aye, aye, sir.*

Coburn rămase – balansându-se cu scaunul – mult timp după plecarea lui Wilson. Puștiul se va întoarce, era foarte sigur. Dar, între timp, îl lăsase pe Coburn cu o problemă administrativă dătătoare de dureri de cap, o fisură în Plutonul 3 – echipa *Gold*.

Adevărata problemă era moralul Plutonului 3, al cărui nivel căzuse ca un bolovan după funeraliile lui Cotter. Ar fi fost chiar norocoși – Coburn o știa – dacă Wilson ar rămâne singurul membru al commando-ului care pleca.

Se întinse către butonul interfonului.

— B.!

— *Yes, sir* – răsună vocea *yeoman*¹²-ului din celălalt birou.

— Avem ceva înlocuitori în *baltă*? Gradați sau subofițeri?

— Nimic, sir. Îmi pare rău, dar coșul e gol. La Little Creek, cel puțin.

La dracu'! Era sigur că așa era situația.

— OK! Se pare că va trebui să căutăm la Coronado.

Se întreba cu cine îl va înlocui pe Wilson.

Ora 2130 (Zulu -5)

Barul Samelli

Norfolk, Virginia

Veniseră la barul Samelli cu intenția de a face o băută serioasă, în amintirea lui L-T. Mackenzie comandase obișnuitul lui gin Bombay, cu care se obișnuise încă de pe vremea când era în SEAL Commando 6, apoi se întoarse cu fața către sala semiobscură a barului.

Lucrurile tocmai începeau să se încălzească. *Radioman First Class* Ronald „Bearcat”¹³ Holt era jos pe podeaua barului în poziție de flotări pe degete. Lucy, una dintre chelnerițe se întinsese pe spatele lui, cu fața-n sus și cu mâinile fixate de centură. Părea atât de mică și neajutorată.

— OK! strigă Fernandez fâlfâind un teanc de bancnote. Bagă o sută! Gata... dă-i drumu'!

— Stai așa! interveni Roselli dând din mâini. Stai așa! Îndoi piciorul și-și scoase din teaca de la bocanc pumnalul de commando Sykes-Fairbairn, negru cu dublu tăiș.

— Hey, hey! avertiză un barman. Fără arme pe-aici! Băieți, știți regula!

— E'n regulă! spuse Roselli rânjind. Totul e absolut sub control. Trebuie să respectăm toate regulile... toate... Totul trebuie să fie kosher!¹⁴ Iar aici avem o poziție a dracu' de excitantă! Fusta scurtă a lui Lucy se ridicase pe coapse dezvelind chiloțeei albi.

Delicat, fără să-i atingă picioarele cu vârful pumnalului, Roselli trase fusta decent.

— O adevărată operație chirurgicală, Razor – spuse Boomer.

— Chiar așa – răspuse Roselli. Dar n-am vrea să ni se aducă vreo acuzație de hărțuire sexuală, nu?

Unii dintre SEAL chicotiră, în timp ce alții îl huiduiră.

— Ești un adevărat gentelman, Razor – spuse Lucy dulceag.

Câțiva mormăiră, iar Boomer a aruncat în ei o mână de floricele/popcorn.

— Hey, nu pot fi de folos dacă nu sunt crezut – spuse Roselli. Deci, pariurile sunt acoperite, domnișoara e și ea acoperită, noi suntem gata? OK, începem!

Holt începu să facă flotări în ritm de una pe secundă. Unii dintre SEAL numărau :

— Unu! Doi! Trei!

¹² Yeoman – soldat care îndeplinește atribuții de secretar.

¹³ În slang – un tip foarte pârșos.

¹⁴ Kosher – alimente gătite conform normelor religioase (kashrut) evreiești. Deci: corect, conform regulamentelor.

- Hey, Holt! Nu trișa! Până jos!
- Până jos le fac!
- Nu cred că ea e destul de grea!
- Chiar, de ce nu încerci cu un buștean?
- Sau una grasă?
- Du-te dracu' Razor! replică Holt.
- Doi'șpe! Trei'șpe! Pai'șpe!

O seară obișnuită, liniștită de vineri la barul Samelli, își zise MacKenzie, cu mâinile pe paharul cu gin. Samelli, micul bar-restaurant de pe șoseaua Little Creek, în estul Norfolk-ului, era de mult timp adăpătoarea preferată a personalului naval, dar de la înființarea Commando-ului 7, practic s-a transformat în proprietate privată, teritoriul strict al celor din SEAL, unde străinii intrau doar pe riscul lor.

- Începe să obosească! Uite ce față are!
- Nu, abia își face încălzirea!
- ...douăzeci! Și unu! Și doi!

De fapt, se gândi MacKenzie, chiar era destulă liniște în seara asta, ceea ce îl cam neliniștea. Erau doar șapte SEAL în tot localul, inclusiv el, toți în civil, și nici unul dintre ei nu-i băgase măcar în seamă pe cei câțiva pușcași și marinari pe care i-au găsit acolo la venire.

Pe dinafară păreau aceeași ca totdeauna, hotărâți să se îmbete, dar era o notă forțată în râsul lor, o amărăciune în glumele și bășcălia făcute, care-i confirmau lui MacKenzie ceea ce observase toată săptămâna.

Moralul plutonului era al dracului de coborât. În ultimul timp, cam orice glumiță a fost considerată mai mult o insultă, și au fost și câteva bătăi de-a lungul ultimilor zile.

Într-un colț, Doc Ellsworth se arăta total nepăsător față de pariul pus pe flotări. Agățase două fete, o blondă și o roșcată, și le arăta faimosul lui număr de băut două beri simultan, ținând două sticle în dinți, fără mâini, și înghițind conținutul cu gâlgâituri sonore. Pe fete, MacKenzie le văzuse mai înainte împreună cu alți doi militari. Restul celor din SEAL erau adunați în jurul lui Holt și al lui Lucy.

- Patruj'trei! Patruj'patru! Patruj'cinci!

Doc aruncă sticlele goale și se aplecă peste masă.

- Ei, ce dracu', băieți! N-ar fi mai bine ca Lucy ar fi dedesubt în timp ce el execută?

— Chiar, Doc, așa e! Hey Holt, găozarule! O faci de-a'n'doasele! Fata ar trebui să fie sub tine!

- Cinj'doi! Cinj'trei! Cinj'patru!

— Stai! Stai! striga Garcia. O rezolv eu!

Și se aruncă peste cei doi. Lucy se zvârcoli sub el chicotind. Holt a ezitat câteva clipe sub greutatea mărită, apoi și-a reluat mișcările.

- Șai'zeci! Șai'ș'unu! Șai'ș'doi!

— Hey, e un sandvici „Lucy”! anunță Nicholson. Specialitatea casei la Samelli! Arată foarte bine!

Roselli a început să râdă când Garcia a sărutat-o pe Lucy pe obraz.

- Oricum, e distractiv.

— Ce mama dracu' se-ntâmplă acolo la spate? a întrebat Holt aflat la baza „pachetului”, deși nu ratase nici o flotare. Garcia! Dă-ți curu' jos de acolo! Pariul n-a fost așa!

— Yeah, car-te de-acolo, Garcia! a strigat Miguel Fernandez, fața-i neagră de latino, devenind și mai întunecată pe măsură ce se apropia de trioul ce continua mișcarea de ridicare. Am pariat destui bani pe călărirea lui Ron iar tu anulezi pariul!

- Și asta nu e tot ceea ce se călărește pe Ron! Spuse Roselli, râzând ușor.

Fernandez l-a înhățat pe Garcia de centură și l-a smucit de pe trupul lui Lucy. Ea scoase un țipăt ascuțit și era aproape să cadă de pe Holt.

- Lasă-mă jos, băi găoză! a urlat Garcia.
- Cine-i găoză, băi sulică mică de avorton?

Într-o clipă, atmosfera s-a transformat de la camaraderie la o izbucnire de furie. Fernandez a lansat un croșeu de dreapta care s-a proptit în obrazul lui Garcia și l-a aruncat peste o masă.

— Voi doi, terminați-o! a răcnit MacKenzie, îndreptându-se rapid spre ei.

Pe podea, Holt continua să-și facă flotările cu Lucy, în continuare agățată în spatele său. MacKenzie s-a băgat între cei doi și i-a înhățat de guler, ținându-i la distanță cu brațele sale lungi.

— V-am spus s-o terminați, capete seci! Nu a ridicat vocea, dar gheața din spatele cuvintelor a reușind să pătrundă prin furia oarbă ce-i stăpânea pe amândoi SEAL. Mie mi se fâlfâie, dar lui L-T nu i-ar fi plăcut să vadă cum vă omorâți unul pe altul. Voi doi, înțelegeți ce vă spun?

— Mac... dădu să zică Garcia, gâfâind. Afurisitu'...

— Las'o baltă, Boomer! Liniștește-te!

— Chief...

— Și tu, Rattler. Am spus : Lui L-T nu i-ar fi plăcut!

Replica îi opri imediat. MacKenzie putea să vadă cum cheful de bătaie al celor doi se topea.

— Dați-vă mâna!

Își strânseseră mâinile bărbătește... apoi se îmbrățișară. MacKenzie se dădu înapoi, inclinând capul aprobator și se întoarse iar cu fața spre bar.

— Aa, înduioșător – se auzi din fața restaurantului. Proștii¹⁵ se îmbrățișează.

— O fi primăvară – adăugă altă voce tunătoare, de bas. Sezonul de împerechere pentru amărății din SEAL.

— Copilași, ascultați-o pe mămica și jucați-vă frumos unii cu alții!

Se făcu o liniște mormântală la auzul jignirilor. O duzină de străini intraseră în bar, și se apropiau încet înconjurând grupul compact de SEAL. Și ei erau în haine civile, dar părul tuns zero deasupra urechilor – *whitewalls* în jargon militar – îi dădea de gol.

Marines. Pușcași marini în permisie și se vedea clar că sunt puși pe scandal.

— Băi, SEALies, faceți al dracu' de multă gălăgie – mârâi unul dintre pușcași. Era un sergent instructor deșirat, parcă scos dintr-un afiș de recrutare, cu acea înfățișare de mașină eficientă de ucis.

— Yeah, îl susținu un altul. Nu-ți poți auzi nici măcar propriile gânduri.

Avea și acesta cam 1,90 m și vreo 120 kg numai mușchi bine reliefați de antrenamente. Când își aplecă amenințător căpățâna blondă, semăna perfect cu luptătorul acela de wrestling de la TV, Hulk Hogan.

— Și asta'i o problemă pentru creierii voștri de rahat, băi *jarhead*¹⁶? zise Fernandez, care dăduse uitării cearta cu Garcia. Numai uitându-se cineva la voi și-și dă seama că nu aveți cu ce gândi!

— Oups, – făcu primul pușcaș scuturându-și mâna ca și cum s-ar fi fript – uite un curist care face pe duru'. Ar cam trebui să i-o tragem, nu-i așa băieți?

— Hei, fără bătăi în bar! strigă barmanul. Ieșiți afară sau chem Poliția.

— Nici n-ai să ai timp, tataie – interveni alt pușcaș. O să dăm noi cu mopu' nițel p'aici!

— Yeah, nici un avorton de SEAL nu se poate pune cu Marines – spuse uriașul. Își încordă brațele scoțându-și în evidență relieful muscular impresionant de masiv.

— Deci, voi, grohăitorilor¹⁷, sunteți mai buni decât noi cei din SEAL, nu? întrebă Roselli, dându-se mai aproape. Avea în ochi o licărire primejdioasă.

Uriașul pușcaș fie nu văzu această licărire, fie era prea beat ca să-i pese.

— La dracu'! Toți SEAL sunt niște pământăi! Este, fraților?

— Așa-i, Fred! Aprobă toți în cor, dar, probabil că Fred nu-i mai auzi. Roselli înaintă puțin făcând o mișcare rapidă cu mâinile, pușcașul zbură prin aer cu roatele'n sus și ateriză

¹⁵ Joc de cuvinte bazat pe asemănarea de pronunție: SEALies ~ Sillys – proști.

¹⁶ Tip de tunsoare militară & una dintre porecelele pușcașilor marini.

¹⁷ Grunts – *grohăitori*, una dintre porecelele pușcașilor marini.

într-un castron mare cu popcorn de pe tejghea, după care se rostogoli în spatele barului într-o avalanșă de sticle și snack-uri.

Lucy țipă și se zvârcoli încercând să se ridice de pe Holt înainte ca un alt pușcaș „zburător” să aterizeze peste ea. Se adăposti sub o masă împreună cu unul din patronii barului. Un al doilea pușcaș se propti cu fața într-un stâlp-totem¹⁸ de lemn, îmbrățișându-l drăgostos pentru un moment, apoi alunecă ușor pe podea.

Dând pe gât restul de gin, MacKenzie evaluează situația. Evident, era de datoria lui – ca cel mai mare în grad – să oprească bătaia înainte ca vreo unul să fie rănit sau barul să rămână fără veselă întreagă. Fiind cel mai în vârstă, oamenii din Plutonul 3 așteptau de la el să se poarte ca un conducător și să dea un exemplu bun. Era, practic, un fel de tată pentru acești tineri și-și lua foarte în serios această datorie.

Ridică paharul și se sprijini de bar, uitându-se aprobator cum Nicholson – printr-o perfectă tehnică de autoapărare *Hwrang-do*¹⁹ – bloca cu ușurință atacul furios al unui pușcaș basculându-l zgomotos peste niște scaune. MacKenzie fusese îngrijorat de moralul plutonului, dar după cum de altfel și crezuse, poate tocmai de o cafeală zdravănă aveau nevoie băieții. Se crispă puțin, când Holt, ridicându-se de pe podea ca un diavol din infern, înhăță de guler doi pușcași, pocnindu-i cap în cap. Yeah, asta era ceva ce făcea adrenalina să curgă, ceva ce le reamintea cât de bine era când acționau împreună.

Fernandez și Garcia stăteau spate'n'spate, acoperindu-se reciproc după ce se luptaseră unul cu altul. E bine! Un pușcaș îl doborî pe Boomer izbindu-l cu un scaun. Fernandez se răsuci și lovind scurt în față – din săritură – puse adversarul jos.

Un pușcaș îl prinse pe Doc Ellsworth într-o îmbrățișare de urs.

— Șezi blând, amice – zise Doc – eu nu-s combatant.

Brusc, fața pușcașului se făcu vânătă și se prăbuși la picioarele lui Doc trăgându-și cu greu respirația. Doc își aranja ținuta, și se uită în jos la victima ce se zvârcolea de durere.

— Dacă durerea persistă sau dacă observi urme de sânge în urină, vino mâine la mine să te consult.

Holt se lovi de bar chiar lângă MacKenzie.

— La dracu', Big Mac, n-ai de gând să dai o mână de ajutor?

— Ba vă ajut – replică MacKenzie. Trase un gât, apoi coborî paharul. Nu vă fac raport pentru bătaie la nici unul. Hey, fii atent!

La câțiva metri mai încolo un pușcaș îl înhățase pe Fernandez pe la spate încercând să-l lovească cu o sticlă. Urletul lui Holt nici nu se stinsese și pușcașul deja scăpase sticla când acesta, aruncându-se înainte, îi placă pe cei doi, trântindu-i la pământ.

Și dintr-odată, se făcu liniște în barul Samelli.

— *Clear!* anunță Boomer stând călare peste un pușcaș amețit.

— *Clear!* zise și Holt.

— *Clear!*

— *Clear!*

— *Clear* și aici!

— Și aici *Clear!* Anunțau alți SEAL din diversele părți ale barului, și MacKenzie făcu o numărătoare rapidă. Șase SEAL pe picioarele lor. Cu el, șapte. Doisprezece pușcași căzuți. „Căzuți” rău!

MacKenzie oftă, și, aplecându-se, întoarse capul unui pușcaș inconștient ca să nu se înece într-o baltă de lichior vărsat pe podea. Apoi își îndreptă spatele și-și scoase portofelul din buzunarul de la spate.

— Îmi pare teribil de rău pentru toate astea, Pete – spuse, întinzându-i o bancnotă de 50 \$ și cinci de 10 \$ proprietarului. Suma acoperă paguba?

Samelli înconjură barul cu privirea. De fapt, pagubele nu erau mari. Oamenii fuseseră surprinzător de reținuți de data asta. Doar pușcașii zdrobiseră ceva mobilier.

¹⁸ Sculptură ce reprezintă un animal, plantă sau obiect considerat de unele triburi primitive ca strămoș și protector al populației respective și venerat ca atare.

¹⁹ Stil de luptă/artă marțială coreeană.

— E'n regulă, Mac. Mulțam. Mai bine dispăreți rapid. Băieții au chemat Poliția când a început panarama.

— Am plecat. Își cuprinse camarazii într-o privire. Hai, eroilor. *E & E²⁰*, pas alergător.

— Au, *Chief* – gemu Doc. Deja reintrase în elementul său și avea amândouă brațele în jurul a două fete. Tocmai am trecut la partea mișto!

— Mișcă-ți fundu', Doc. Sau vrei să-ți pierzi timpul în arest. Dați-i drumu'!

— *Hop 'n' pop!*

— *Prowl 'n' growl!*

— *Shoot 'n' loot!*²¹

Plecarea din bar semăna mai mult cu un marș victorios decât cu o retragere. Se înghesuiră în două mașini cu care veniseră și au accelerat pe Virginia Creek Road înainte ca sirenele să se apropie.

Pentru că noul locotenent trebuia să apară abia mâine, MacKenzie socoti că era destul timp pentru o celebrare adevărată. În memoria *Lieutenant* Cotter, desigur. Pentru că era clar că cel nou, oricine ar fi fost el, nu va fi în stare să ia locul lui L-T.

— Haideți, băieți, strigă peste gălăgia din Chevy-ul lui Doc. Mașina lor era în față. Mergem în recunoaștere. La stânga spre lumină!

— Așa te vreau, Boss! strigă Roselli de pe bancheta din spate. La dracu', un moment crezusem că ai dispărut din peisaj!

Chevy-ul viră scurt, urmată de mașina lui Holt.

Urma o noapte „lungă” pentru cetățenii din partea de est a Norfolk-ului.

Ora 0915 (Zulu -5)

Arestul Poliției din Norfolk City

Norfolk, Virginia

— Ah, haide, Ray, spuse MacKenzie. Sunt sigur că băieții doar s-au încins puțin. Știi cum e!

— „Încins puțin”, da? Căpitanul Raymond Nagel de la Poliția Norfolk îl fixă pe MacKenzie cu cea mai neagră încruntătură pe care o văzuse acesta, în timp ce arăta cu un deget uscățiv spre un teanc de rapoarte de pe birou. Uite ce, Mac. Am aici 37 de reclamații din partea de est a Norfolk-ului.

MacKenzie deja contabiliza posibilele pagube. Slavă Domnului că polițistul din spatele biroului era un vechi prieten. Îl cunoștea pe Ray Nagel încă din Vietnam – fusese *Gunnery Sergeant*²² în US Marine Corps (Pușcași Marini) – și, de când fusese transferat la Little Creek, nu era prima oară când „discuta” cu Nagel ca reprezentant oficial al Departamentului de Poliție.

— Ești sigur că au fost oamenii mei, Ray? Am auzit că niște pușcași au fost bine „torpilați” și...

— Sunt ai tăi, suntem absolut siguri, Mac. Nagel trase aproape un alt teanc de hârtii și le studie cu atenție.

— *Chief Machinist's Mate* Thomas Roselli. *Radioman First Class* Ronald Holt. Sunt ai tăi? MacKenzie oftă :

— Ai mei.

— Voiam doar să fie clar. OK, la 9:40 PM am primit un apel telefonic de la un bar cum că ar fi început o bătaie. Am ajuns acolo imediat după Poliția Militară și am găsit 12 pușcași care

20 Evasion and Escape – evitare și evacuare.

21 Expresii porno (în slang), oarecum echivalente cu mai „eleganta” FUCK & RUN. În argou militar descriu modul de acțiune al commando-urilor: atac scurt, devastator, urmat de retragere rapidă.

22 Gunnery Sergeant (uzual *Gunny*) – grad militar în US Marine Corps (cod NATO OR-7), echivalent *plutonier*.

arătau de parcă se ciocniseră cu un buldozer. Nimeni n-a spus ce s-a întâmplat, dar aceste mici frecuşuri între *gyrens*²³ și SEAL sunt obișnuite, nu-i așa, Mac?

MacKenzie ridică din umeri.

— Ray, eu nu pot fi sigur că băieții mei au făcut-o. Erau în bar?

— Tu nu știi?

— Hey, eu te întreb pe tine, da?

— Yeah, OK! Bine. La 10:15 PM am primit alt apel de la Night's Rest Hotel. Se pare că niște tipi se cățarau pe fațada hotelului. Cinci etaje. Câțiva oaspeți au fost deranjați și au chemat poliția. Au fost și niște reclamații privind o petrecere neobișnuit de zgomotoasă la etajul cinci, și rapoarte despre câteva tinere care alergau goale pe coridoare, urmărite insistent de câțiva bărbați indecent de goi.

Până am ajuns acolo douăzeci de minute mai târziu, deja primisem alt apel, de la securitatea hotelului. Ni se spunea că managerul hotelului se dusese la etajul cinci pentru a verifica reclamația privind petrecerea. Când a ajuns și poliția la etajul cinci, s-au împiedecat efectiv de un bărbat și o femeie care făceau amor în fața liftului. Alți patru bărbați aflați în camera înregistrată pe numele „dl. Smith” amenințau să-l arunce pe manager pe fereastră de la cinci în piscina de jos. Omul tău Holt îl ținea de glezne suspendat prin fereastră, cu capul în jos. Asta-i *assault*²⁴, Mac. E al dracu' de serios.

MacKenzie gemu. După încăierarea de la barul Samelli de astă noapte, au mai trecut pe la încă un bar sau două înainte ca Garcia să se facă pulbere și să adoarmă pe trotuar. MacKenzie l-a dus înapoi la bază. Tura asta nouă de distracție avusese loc probabil după ce plecase el. La dracu'! Și doar le spusese...

— Care-i varianta băieților mei, Ray?

Polițistul făcu o față lungă.

— Zic că ar fi avut o mică întrunire liniștită cu niște... prieteni, iar managerul a folosit un limbaj insultător și plin de amenințări, iar ei doar au încercat doar să-l liniștească.

— Aha. Pare corect.

— Camera era devastată. Patul era sfărâmat, iar așternuturile și salteaua aruncate într-un colț, ceea ce explică de ce cei doi și-o trăgeau pe coridor. Cada din baie era plină cu ceva ce, mai apoi, a fost identificat a fi JELL-O²⁵ de lămâie. Și mai erau și o mulțime de baloane colorate atârinate peste tot, de fapt prezervative umflate. „Dl. Smith” a fost identificat de manager ca fiind *Chief* Roselli al tău. Polițiștii i-au arestat pe Roselli și Holt. Amândoi erau în stare de ebrietate și au opus rezistență.

— Au! Cât de rău s-au opus?

— Unul din oamenii mei are o mână ruptă, Mac. Alți patru au o colecție întreagă de vânătăi și contuzii.

— Asta e bine. La dracu', Ray, știi la fel de bine ca mine că dacă băieții mei s-ar fi opus cu adevărat arestării...

— De asemenea au rupt cinci bastoane cu lovituri de karate și au aruncat două revolve, o pereche de cătușe, și pe unul din oamenii mei în cada cu jeleu.

MacKenzie oftă.

— Ai trimis cinci oameni ca răspuns la apelul telefonic?

— Opt. Ce dracu', Dispecerul lansase un apel tip 10-34. Asta înseamnă „revolte de stradă” în plină desfășurare. Până la urmă am reușit să-i reținem pe Roselli și Holt, dar ceilalți trei au fugit. Cel de pe coridor a ieșit pe o fereastră și a coborât escaladând fațada clădirii. Ceilalți doi au plonjat – am spus *plonjat* pe fereastră, cinci etaje – direct în piscină. Au fost băfți că era chiar sub fereastra lor. Dar o bătrână a trebuit internată în spital.

— Doamne! Au aterizat peste ea?

— Nu. A suferit doar un șoc. Oaspeții de la piscină au fost, mai degrabă, speriați, putem spune, de căderea bruscă în apă a doi bărbați în pielea goală.

²³ Porecla obișnuită pentru soldatul american este GI. Pușcașii marini au vrut să nu fie amestecați cu pifanii și au mixat: GI-Marines = *gyrens*.

²⁴ Atac violent care are ca urmare rănirea victimei.

²⁵ Desert gelatină (jелеu) cu diverse arome de fructe.

— Femeia e OK?

— Mda. Dar nu datorită băieților tăi. Unul a fost văzut ultima oară traversând terenul de golf într-un Chevy tip '91, după ce a doborât un palmier și un gard ornamental. Cei de la hotel au calculat factura pagubelor, care se ridică la... – Nagel consultă altă hârtie de pe birou – două mii, trei sute, nouăzeci și cinci dolari. Distrugerea patului, peluza, copacul, gardul. Dumnezeu, Mac, asta e ultima picătură. Putem să-ți punem oamenii sub acuzare pentru atac, lipsire de libertate, rezistență la arestare, distrugerea intenționată a proprietății...

— Ray, să ți-o spun direct. Acești băieți tocmai s-au întors dintr-o misiune. O misiune reală. Și și-au pierdut comandantul în luptă. Vorbesc serios. Sunt realmente afectați rău.

Nagel făcu ochii mari.

— Pe bune?

— Ray, știi că nu te-aș minți. Am pierdut un om valoros.

— Unde s-a întâmplat, Mac? În Iraq?

— Mai știi și că nu-ți pot spune nimic.

Nagel respiră adânc.

— Uite, Mac, înțeleg cum stă treaba, și știi că vreau să-ți fac o favoare. Dar asta este un oraș liniștit, și nu le pot permite băieților tăi să-și facă de cap distrugând totul doar ca să se relaxeze. I-am acoperit pe cei din SEAL și altădată, dar...

— I-ai pus sub acuzare, Ray?

— Încă nu, dar...

— Managerul hotelului a depus reclamație?

Nagel se încruntă, apoi clătină din cap fără tragere de inimă.

— Dacă sunt despăgubiți, nu fac reclamație. Cred că managerul s-a simțit atât de ușurat când a scăpat de ei, încât preferă să facă uitat totul.

MacKenzie scoase carnetul și începu să completeze un cec. *Senior Chiefs* de la Little Creek aveau la dispoziție un fond secret tocmai pentru astfel de situații de urgență. Roselli, Holt, Doc, Fernandez și Nicholson vor fi încurajați să „contribuie” la acest fond, cum o mai făcuseră de câteva ori în trecut. Scrise suma de trei mii, detașă fila de cec și o dădu lui Nagel.

— Asta-i pentru pagube, Nagel. Și dacă mai trebuie ceva... poate o donație pentru fondul Poliției...?

Nagel a luat cecul și-l puse într-un sertar.

— Mulțumesc, Mac. Polițiștii apreciază gestul tău. Totuși nu pot să fac mereu curățenie după SEAL.

„Sedința” care a urmat a fost dură, dar nu cât s-a temut MacKenzie. Cel puțin, de data asta, nu au fost acuzații oficiale ale Poliției împotriva oamenilor săi, și putea să rezolve situația militărește, prin aplicarea de sarcini suplimentare și „contribuție” la fondul special. Desigur, dacă cineva ar fi dorit să fie scos la Raport²⁶ la comandant... era liber să o facă.

Se întreba, totuși, ce va crede noul comandant de pluton despre toate astea. Poate e mai bine să nu știe nimic.

Trebuiau să-i țină pe Roselli și Holt departe de el, ambii având ochii umflați și asortați cu niște vânătăi urâte.

— Voi doi – li se adresă el amenințător – aveți o grămadă de explicații de dat. La dracu', oare ce va crede noul locotenent despre toate astea?

SFÂRȘIT

²⁶ Captain's mast – pe vechile veliere, când un marinar se făcea vinovat de o abatere gravă, era adus în fața căpitanului care îi stabilea pedeapsa (de obicei biciuirea). Locul unde avea loc judecata și aplicarea pedepsei se afla la piciorul catargului (mast) principal. Expresia s-a păstrat (Captain's mast - scos la Raport la Comandant), dar judecata se face acum pe puntea numită Quarterdeck.

CU MULT TIMP ÎN URMĂ.
ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ..
DUPĂ O MIE DE ANI DE PACE, REPUBLICA
GALACTICĂ SE FĂRÂMITEAZĂ. PE
CORUSCANT, ÎN INIMA SPAȚIULUI
CIVILIZAT, LĂCOMIA ȘI CORUPȚIA SE
RĂSPÂNDESC ÎN SENAT, DINCOLO DE
PUTEREA CANCELARULUI SUPREM DE A
LE COMBATE.
SUNT VREMURI CARE PUN LA
ÎNCERCARE TĂRIA TUTUROR CELOR
CARE SE LUPTĂ PENTRU UNITATEA
REPUBLICII – NIMENI ALȚII DECÂT
CAVALERII JEDI, CARE DE MULT TIMP
SUNT SINGURA SPERANȚĂ A REPUBLICII
DE A PĂSTRA...
...PACEA ȘI DREPTATEA...

DAVE WOLVERTON

ASCENSIUNEA FORȚEI

Seria JEDI APPRENTICE

Traducere și adaptare din limba spaniolă: Adi de Tracia
VP MAGAZIN

După volumul
DAVE WOLVERTON
RISING FORCE

Continuare...

CAPITOLUL 12

Obi-Wan se gândi să se retragă în camera sa, dar știa că era mai bine să se întâlnească cât mai repede cu Qui-Gon și nu să întârzie momentul. Sugeră lui Si Treemba să se ducă să se odihnească, dar arcona nu vru să audă.

— Mergem să îl întâlnim împreună, spuse Si Treemba, îndreptându-și spinarea.

Îi întâlniră pe Jedi și pe Clat'Ha în salonul arconarilor, unde luminile erau date la minim pentru a simula noaptea și unde câțiva androizi cântau suav din flaute arconas. Era târziu și erau puțini în salon, majoritatea țineau ochii închiși stând în picioare, părând niște statui, echivalentul arconas al somnului uman.

Qui-Gon era în picioare la bar, bând o băutură albăstruie. Clat'Ha era și ea în picioare în dreapta cavalerului, cu băutura în fața ei pe bar. O singură privire îl făcu să înțeleagă că amândoi erau preocupați de ceea ce sa întâmplat în partea OffWorld a navei.

— Cel puțin de data asta ești întreg, spuse Qui-Gon privind-l fix. Bine, cel puțin ai descoperit ceva?

— Nu, recunosc Obi-Wan. Si Treemba a fost capturat înainte de a descoperi termostatele.

— Obi-Wan ne-a salvat, îl laudă Si Treemba. Eram înlănțuiți de podea când a apărut el înfruntând-ul pe huttul Grelb...

— Un om ce se aruncă singur în brațele pericolului merită să îl înfrunte singur, spuse Qui-Gon cu severitate.

După cum se pare vitejia lui Obi-Wan nu îl prea impresionase. Si Treemba tăcu dintr-o dată, aruncându-i o privire lui Obi-Wan ce părea să zică „cel puțin am încercat”.

— Trebuia să ascuți de ceea ce ți-am spus, continuă Qui-Gon.

— Cu tot respectul, spuse încetișor Obi-Wan, după cum mi-ați reamintit, nu sunt în grija dumneavoastră.

Qui-Gon se întoarse spre el privind-l câteva clipe. Obi-Wan nu putea să își dea seama ce se ascunde în acea intensă privire albastră. După câteva clipe, vorbi.

— Acțiunea ta a făcut ca situația să degenereze și mai mult.

— Să degenereze și mai mult? întrebă Obi-Wan. În ce sens?

— Bine, o să îți spun ceea ce ai reușit să faci, spuse Qui-Gon.

Expresia îi rămânea impasibilă iar vocea imperturbabilă, dar acum Obi-Wan putea să îi simtă iritarea. Sperase că și-a câștigat respectul cavalerului, dar, în loc de așa ceva, părea să îl considera o pacoste ce nu merita nici măcar să fie certată.

— Ai intrat pe teritoriul OffWorld, le-ai molestat intimitatea, ai fost prins și a trebuit să lupți tu însuși pentru a scăpa. Sigur că vor urma represalii.

— Dar merita să o fac, răspunse Obi-Wan. Dacă găseam termostatele...

Clat'Ha îi întrerupe pledoaria:

— Am găsit termostatele acum o oră, ascunse într-un vas cu lubrefiant. Cine le-a ascuns acolo nu spera să le mai găsim.

Obi-Wan rămase cu gura închisă. Qui-Gon avea dreptate. Reușise să distrugă fragila pace ce era pe navă.

— Nu vezi că asta nu are nimic de a face cu termostatele? continuă Qui-Gon încercând să își controleze tonul. Un Jedi trebuie să gândească întotdeauna la urmările acțiunilor sale pe termen lung. Intenția mea era să reduc tensiunea. Doream să creez stare de încredere. Cum se vor mai încrede acum cei de la OffWorld în Jedi, dacă te găsec spionând în teritoriul lor? Cum ar putea...?

Dintr-o dată salonul se mișcă și se auzi un zgomot puternic. Băutura lui Qui-Gon alunecă pe tabla barului și căzu pe podea. Si Treemba se ghemui făcându-se mic. Sirenele de alarmă începură să sune.

— Ceva ne-a lovit? țipă Clat'Ha.

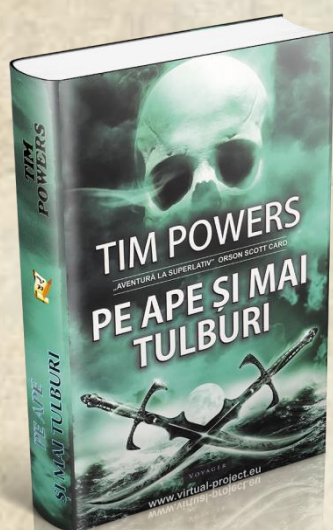
Obi-Wan știa că dacă ar fi existat o coliziune în hiperspațiu, cu o altă navă sau asteroid, Monument ar fi fost distrusă. În schimb auzi armele navei trăgând.

Qui-Gon se apropie de o fereastră. Ținea sabia laser în mână.

— Sunt pirații, spuse el.

Va urma.....

Tim Powers

PE APE ȘI MAI TULBURI

PE APE ȘI MAI TULBURI

- Foileton -

În anul 1718, arhipelagul Caraibelor e o lume încă nouă, tainică, incitantă, virgină, un paradis al piraților și al vrăjilor. Barbă-Neagră, al cărui suflet este stăpânit de fantome, a construit un imperiu maritim al piraților, în care luptă și cei vii și cei morți, un imperiu guvernat de credințe vodoo....

În acest univers al piraților și al vrajitorilor, bântuit de fantome și de zombi, ajunge din întâmplare John Chandagnac. Născut în Europa, de meserie artist-păpușar, pornește spre Jamaica pentru a recupera o moștenire furată. Capturat de pirați, va avea de ales: să se alature echipajului sau să fie ucis și, bineînțeles, o viață de pirat este mai bună decât nimic. John Chandagnac, acum cunoscut sub numele de Jack Shandy, va învăța să mânuiască vecele, sabia de abordaj, pistolul și tunul, devenind unul din pirații lui Barbă-Neagră.

***Pe ape și mai tulburi** este un roman întunecat ca jungla din Haiti și dinamic ca o furtună în Caraibe, un roman construit cu atâta maiestrie, încât și un istoric sau un vrajitor-shaman îl poate savura.*

Traducere din limba engleză și note:
ANA-VERONICA MIRCEA

Capitolul doi

Chiar și în lumina apusului, cu focurile la care se gătea începând să puncteze plaja din ce în ce mai întunecată, bancurile peștiște de pești din port se vedeau limpede, iar ambarcațiunile care veneau de dincolo de colțul îndepărtat al insulei Hog se zăreau schimbându-și frecvent cursul în timp ce străbăteau apa de un albastru întunecat în drumul lor dinspre larg către Noua Providență. Cea mai mare parte a vaselor din așezare erau deja amarate pentru noapte, fie în port, fie de-a lungul cheiului învechit, câteva, mai mici, fuseseră trase direct pe nisipul alb, iar populația insulei începuse să fie preocupată de pregătirea cinei. La ora aceea, duhoarea așezării purta cea mai intensă luptă cu briza proaspătă, pentru că la obișnuitul său amestec de fum de catran, sulf, mâncare veche și nenumărate latrine improvizate se adăuga adesea înfiorătorul spectru olfactiv datorat bucătarilor lipsiți de experiență: mirosul fulgilor arși ai puilor lăsați nejumuliți de bărbați prea nerăbdători, al fierturilor bizare cu prea multă mentă, prea mult coriandru și prea mult muștar chinezesc, toate luate cu jașca și adăugate de mâini entuziaste de amatori ca să ascundă gustul cărnurilor dubioase și al experimentelor stranii și uneori explozive ce țineau de arta fabricării punciiului.

Benjamin Hurwood îi luase pe fiica sa și pe Leo Friend de la bordul lui *Carmichael* cu patru

ore mai devreme, la scurt timp după încheierea acțiunii laborioase de remorcare a vasului, de virare și de manevrare a parâmelor cu ajutorul scripeților, cu mult înainte a-ncepe pirații să careneze corabia. Strigase către prima barcă ajunsă alături de vas, cerându-le bărbaților din ea să-i ducă la mal, și fusese nu numai ascultat, ci și recunoscut, după cum i se păruse lui Chandagnac.

Carmichael zăcea în mod bizar pe o parte, cu toate pânzele strânse, fixate de vârfurile catargelor, dând la iveală parâmele întinse pe sub chilă și legate de piloni solizi de pe partea expusă vederii, cu o întregă jumătate din lungimea sa de treizeci și patru de metri afară din apă, sprijinită de nisipul alb de pe țărmul în pantă al unui golfuleț cu apă convenabil de adâncă, aflat la o sută de metri distanță către sud față de principalul grup de corturi; Chandagnac, clătînându-se atât din cauza oboselii cât și din cauza noutății reprezentate de pământul ferm de sub picioare, trudea din greu pe plajă, alături de pirații care îl anunțaseră cu veselie că, în calitate de membru abia cooptat al echipajului, trebuia să muncească pentru doi.

— Ah, să fiu al naibii, remarcă tânărul fără dinți care pășea apăsător alături de el, simt miros de haleală zdravănă.

Chandagnac deduse că numele lui era Skank.

Corabia de sub ei gemu zgomotos în timp ce i se obișnuiau grinzile cu noile solicitări, iar din jungla întunecoasă se auziră croncănituri și țipete de păsări – el presupuse că asta trebuiau să fie.

— Zdravănă e cuvântul potrivit, încuviință, dând din cap și gândindu-se că, judecând după flăcările, mirosurile și zbieretele care veneau de undeva, din fața lor, se părea că haleala pregătită era nu doar încă vie, ci se mai și împotriva zdravăn.

În stânga, zărindu-se pe deasupra frunzișului palmierilor, era o colină rotunjită, stâncoasă.

— Fortul, spuse însoțitorul lui știrb, arătând într-acolo.

— Fort?

Chandagnac își îngustă ochii și reuși într-un târziu să distingă zidurile și un turn, construite din aceeași piatră ca dealul însuși. Chiar și de acolo de jos, de pe plajă, putea zări mai multe deschideri cu margini zdrențuite pe linia neuniformă a pereților.

— Ați construit un fort aici?

— Nu, l-au construit spaniolii. Sau poate englezii. Au făcut cu schimbul ani de zile, pretinzând că locul ăsta le aparține, dar, când a venit Jennings și s-a hotărât să dea naștere aici un oraș al piraților, pe toată insula nu era decât un singur om, o epavă veche, smintită. Englezii își imaginează acum că au luat-o în stăpânire – regele George a trimis chiar și un om care se îndreaptă încoace, urmând să ofere o amnistiere oricărui dintre noi dacă renunță la fărâdelegi și se înhamă la muncă. Nu știu la ce, la lucrul pământului, sau cam așa ceva – dar asta n-o să dureze la nesfârșit.

Ajunseseră printre focurile la care se gătea, acum șerpuiau printre grupurile de oameni așezate pe nisip. O mare parte dintre meseni se sprijineau de butoaie sau de vergi în poziție verticală și le strigau cu toții urări de bun venit nou-sosiților, fluturând sticle și bucăți de carne arsă. Chandagnac se uită nervos la fețele luminate de foc și observă surprins că în jur de o treime erau ale unor femei.

— *Jenny* e amarată acolo, spuse Skank, fluturându-și mâna cu un aer nefericit. Au făcut un foc și, cu puțin noroc, au căpătat și câte ceva de pus în oală.

Chandagnac încă mai avea senzația că i se legăna pământul sub picioare și, când păși peste o movilă joasă de nisip, se clătînă ca și cum ar fi încercat să-și țină echilibrul pe o punte legănată de valuri; reuși să nu cadă, dar izbi un picior de pui din mâna unei femei.

Iisuse, se gândi, brusc înspăimântat.

— Îmi cer scuze, se bălbâi el.

Dar ea se mulțumi să-i răspundă cu un răs de bețiv, înșfăcă o altă bucată de pui de pe o farfurie după toate aparențe din aur veritabil și murmură ceva într-un amestec nedeslușit de franceză și italiană; Chandagnac era aproape sigur că fusese o invitație la sex, pe jumătate sarcastică, dar jargonul era prea nefamiliar și verbele prea trunchiate ca să nu aibă nici o

îndoială.

— Ăă, se grăbi să i se adreseze lui Skank când își reluă mersul legănat, *Jenny?*

— E slupul cu care vi l-am luat pe *Carmichael*, îl lămuri piratul tânăr. Da, adăugă, uitându-se atent în fața lor când se urcară pe o altă culme nisipoasă, au pe foc o oală cu apă de mare și aruncă în ea niște bucăți de carne sărată, sau cam așa ceva.

Skank o rupse la fugă, poticnindu-se prin nisip, ceea ce făcură și ceilalți oameni ai lui Davies. Chandagnac îi urmă cu mai puțină grabă, uitându-se atent înainte. Pe plajă era un foc și pe scândurile în flăcări se odihnea un vas înalt aproape până la brâu. Văzu mai mulți pui descăpățânați și cu măruntaiele scoase, dar altminteri nepregătiți în nici un fel, azvârliți cu boltă din întuneric și improșcând lichidul din vas, apoi un bărbat se apropie clătînându-se și aruncă înăuntru fluidul plin de cocoloașe dintr-o găleată. Chandagnac își stăpâni un icnet, apoi rânji când îi trecu prin cap că se temea mai puțin de oamenii aceia decât de mâncarea lor.

Un bătrân scund și îndesat, chel dar bărbos ca un palmier, se aplecă deasupra focului, își vârî brațul drept, tatuat, în fiertură și o amestecă.

— Încă nu e destul de fierbinte, bodogăni.

Scoase un pui, se îndepărtă de foc și mușcă dintr-o aripă. Fulgii dădeau un spectacol uimitor în barba lui și Chandagnac auzea zgomotul oaselor ronțăite acoperind vorbăria generală.

— Dar are savoare, decise bărbatul, aruncând înapoi în oală pasărea căreia îi făcuse ravagii.

— Să cântăm, strigă cineva. Cât avem de așteptat.

Se auziră urale, dar în lumina focului păși o siluetă uscățivă, zâmbitoare.

— La naiba cu cântecele, spuse Philip Davies, uitându-se drept la Chandagnac. Să vedem un spectacol cu păpuși.

Disprețul amestecat cu o notă de amuzament din vocea lui înfierbântă obrajii lui Chandagnac.

Poate că Davies glumea, dar ceilalți pirați îmbrățișară ideea cu nerăbdare.

— Are dreptate, strigă un bărbat, cu singurul său ochi aproape ieșindu-i din cap de entuziasm, flăcăul ăsta de pe *Carmichael* știe să umble cu păpușile. Hristoase! O să ne ofere un spectacol, nu-i așa?

— O s-o facă, răbufni un bărbat beat criță așezat în apropiere. O s-o facă sau... o să-i trag niște șuturi în cur.

Toți păreau să creadă că ideea era bună și Chandagnac se pomeni împins în porțiunea liberă din fața focului.

— Ce... dar...

Se uită în jur. Amenințarea bețivului nu părea să fi fost o glumă și își aminti cu câtă nonșalanță fusese ucis Chaworth.

— O faci sau nu, băiete? întrebă Davies. Ce s-a-ntâmplat, spectacolele tale sunt prea *faine* pentru noi?

Un negru cu ochi mari se holbă la Chandagnac, apoi se uită în jur, la camarazii săi.

— A spus că sunt *câine*, nu-i așa?

— O clipă! spuse Chandagnac, cu voce sonoră, ridicându-și mâinile. Așteptați, da, o s-o fac. Dar îmi trebuie... ăă... o mulțime de sfoară, un ac solid, un cuțit ascuțit și o bucată de lemn foarte moale, de, să zicem, dimensiunile unui ulcior de zece litri.

Mai mulți pirați care stătuseră jos săriră în picioare, strigând încântați.

— Oh, adăugă Chandagnac, și vreo două bucăți de pânză ar prinde bine, și niște pioane, sau niște cuie mici. Și am văzut pe-aici niște sticle date din mână-n mână – ce-ați zice de ceva de băut pentru păpușar?

Câteva minute mai târziu, stătea lângă foc, ghemuit asupra uneltelor lui grosolane, alternând lucrul cu sorbiturile lacome dintr-o sticlă cu un rachiu foarte bun, și, în timp ce cioplea cu iuțea bucăți dintr-o porțiune crăpată a unui trunchi de palmier, menite să devină membre, trunchi, pelvis și cap, se întreba ce soi de spectacol ar fi gustat publicul lui.

Shakespeare nu părea potrivit. Cu ani în urmă, după ce credea că tânărul John se dusese sus, la culcare, tatăl lui interpreta în cârciumi vreo două schimburi scurte de replici vulgare, iar el bănuia că făcuseră parte din repertoriul profesional al bătrânului pe vremuri, în anii neproductivi dinainte de interzicerea spectacolelor cu actori în Germania. Dacă reușea să și le reamintească, aveau să meargă probabil foarte bine.

Cu o îndemânare pe care n-ar fi crezut c-o mai avea, creastă părțile din față ale celor două capete, creând chipuri grosolane, dar cu trăsături precise; pe urmă tăie benzi mici de pânză care, bătute-n cuie, să-i servească drept balamale, apoi bucăți mai mari, de forme mai complicate, pentru haine. Nu avu nevoie de mai mult de un minut ca să asambleze, tot cu cuie, cele două marionete, apoi tăie bucăți de sfoară și le țintui de urechile, mâinile, genunchii și spatele lor, fixându-le capetele opuse de o cruce pe care o strângea într-o mână. Manevrarea simultană a celor două păpuși îi impunea să renunțe la bagheta separată care controla genunchii fiecareia dintre ele, dar învățase cu mult timp în urmă să folosească în schimb primele două degete de la fiecare mână, întinse și țepene.

— Bun, îi dăm drumul, spuse în cele din urmă, încercând să pară încrezător în sine, așa cum îl sfătuisse tatăl lui să facă ori de câte ori avea un public potențial ostil, cum era cu siguranță al său. Toată lumea să stea jos. Se poate să-mi arunce cineva... butoiul ăla stricat de-acolo, vă rog? E mai bun decât nimic pentru o scenă.

Spre surpriza lui, unul dintre ei i-l aduse și i-l așeză cu grijă în față. Chandagnac se uită o clipă la butoiul fără capac, primit pe neașteptate, apoi sfărâmă cu o lovitură de picior toată partea din față, îndepărtă capetele sparte ale doagelor și singurul cerc care mai rămăsese și se retrase cu un pas înapoi. Dădu din cap.

— Scena noastră.

Cei mai mulți dintre pirați se așezaseră și își încetaseră zbieretele, așa că el luă crucile de manevrare și își strecură degetele în bucle.

— Eroul nostru, spuse, săltând marioneta cu picioarele acoperite de pantaloni grosolani, apoi adăugă, arătând-o pe cealaltă, pentru care încropise o rochie: Și femeia peste care se nimerește să dea.

Publicul păru să considere asta suna promițător.

Păpușa femeie fu adusă brusc în partea deschisă a butoiului, iar cealaltă – bărbatul – începu să se apropie agale, de la o distanță de un metru.

Chandagnac era extrem de conștient că stătea pe o plajă din partea greșită a lumii, în fața unei mulțimi de ucigași beți. Interpretarea unui *spectacol cu păpuși* în asemenea circumstanțe era bizar de nepotrivită, ca niște ghirlande de mai pe o spânzurătoare... sau, îi trecu prin minte, ca dansul și melodiile cântate din instrumente muzicale în timpul abordării unui vas comercial și al uciderii a mai bine de jumătate din echipajul său.

Venind din direcția celorlalte focuri, în lumina flăcărilor își făcu apariția bărbatul cu cea mai ciudată înfățișare pe care o văzuse Chandagnac de când părăsise Anglia. Barba și părul lui lung, cleios, aveau culoarea oaselor vechi, iar fața părea o piele întunecată, bine întinsă peste craniu. Chandagnac nu reuși să ghicească din ce rasă făcea parte, dar, când mai mulți pirați îl întâmpinară spunându-i „guvernatorul” și îi făcură loc să se așeze, presupuse că trebuia să fie „epava veche, smintită” despre care amintise Skank, singurul locuitor al insulei din momentul descoperirii sale de către pirați.

Păpușa bărbat ajunsese în dreptul butoiului și părea pe punctul de a trece pe lângă el, dar femeia se aplecă prin deschiderea asemănătoare cu o ușă și-și înclină capul pe-o parte.

— 'Nă seara, domnule, spuse Chandagnac, cu voce ascutită, simțindu-se ca un idiot. N-ați vrea să-i faceți cinste unei doamne cu ceva de băut?

— Poftim? vorbi Chandagnac pentru cealaltă păpușă, parodiind cât se putea de evident accentul englezilor din clasa de sus. Sunt foarte tare de...

— Vă rog să vorbiți cu mai multă vlagă, domnule, îl întrerupse femeia. N-aud prea bine.

— ... de urechi.

— Ce spuneți, domnule? Vorbiți despre ceva vechi? Temeri vechi? Cred că știu la ce vă referiți, dar, domnule, cu mine nu trebuie să vă temeți de nimic. Vă garantez...

— Nu, nu, am spus urechi, *urechile mele*.

— Acadele? Vă plac dulciurile? *Ce e cu acadelele?*

— Ziceam că-s tare de urechi, așa se spune despre cineva care n-aude, și eu sunt *foarte tare* de...

— Oh! Oh, bine, minunat, domnule, minunat, *foarte tare*, așa sunteți, bun, să trecem la afaceri și să nu mai vorbim despre dulciuri, și apoi să...

— E o cursă! strigă un pirat din public. O să-l ducă drept în brațele unei patrule de recrutori. Pe mine așa m-au înhățat în Marina Militară!

— Cu o femeie? strigă un altul, cu neîncredere. *Eu am primit ceva de băut* – și nu dădusem de dușcă nici măcar jumătate când mi-au tras una-n cap, și m-am trezit la bordul unei corăbii.

Davies râse, destupând o sticlă ne-ncepută.

— Pe mine m-au prins cu o bomboană. Aveam cincisprezece ani și mă-ntorceam acasă de la un atelier de dulgherie unde-mi făceam ucenicia.

Înclină sticla și sorbi prelung.

— Nu se *poate!* se amestecă altcineva. E ilegal! Ucenicii care n-au împlinit op'șpe ani sunt scutiți. Ar fi trebuit să-i spui căpitanului, Phil, și te-ar fi dus înapoi, la țärm, ba ți-ar fi cerut și iertare.

— Regina Anna a dat legea asta în 1703, iar pe mine m-au înrolat cu patru ani înainte. Davies zâmbi, își înclină din nou sticla, apoi își șterse mustața și adăugă: Și nu se aplică *retroactiv*. Se uită la Chandagnac. Da, pune-o să-l dea pe mâna unei patrule de recrutori.

— Ăă... bine.

Chandagnac văzuse patrurile de recrutori în acțiune în mai multe țări, dar vârsta lui, sau cetățenia, sau poate câte o mită ocazională, strecurată discret de tatăl lui, îl feriseră să le cadă-n gheare.

— Pe aici, domnule, spuse păpușa femeie, ispititoare, strecurându-se în butoi.

Capul celeilalte păpuși tresăltă prostește.

— Poftim?

— Spuneam că eu cunosc locul ăsta. Putem să bem aici ceva.

— Pute? Da, pute. Pe legea mea, nu e de mirare, uită-te la băietanii ăștia neciopliți. Nu sunt sigur că...

Bărbatul o urmă înăuntru, iar Chandagnac zgâlțâi apoi păpușile și lovi sacadat cu vârful cizmei în partea din spate a butoiului.

— Au! strigă apoi, cu voce grosolană. Atenție! Prindeți-l! Puneți-l la pământ! Și gata, domnule! Îngăduiți-mi să fiu primul care vă felicită fiindc-o să-ncepeți o viață nouă, în largul mărilor!

Chandagnac sperase c-avea să readucă povestea pe fâgașul ei obișnuit, dar spectatorii îi cerură să-l urmărească pe nefericitul protagonist la bordul unui vas militar, așa că se văzu nevoit să culce butoiul pe-o parte, ca să-i servească drept corabie, și se grăbi să taie și să însăileze fusta femeii, transformând-o într-o pereche de pantaloni, astfel încât păpușa să poată juca diverse roluri de bărbați.

La îndemnul spectatorilor care-și aduceau aminte prin ce trecuseră, Chandagnac o făcu pe păpușa care-l întruchipa pe ghinionistul personaj principal – și care-și pierduse între timp accentul aristocratic – să primească tot felul de pedepse, după bunul plac al temuților și disprețuiților ofițeri. I se tăie o ureche fiindcă răspunsese, după primirea unui ordin, pe un ton considerat sarcastic de unul dintre aceștia, rămase fără dinții peste care fusese pocnit cu o cavilă pentru o altă ofensă, după care se alese cu o „biciuire în toată flota”, ceea ce însemna, după toate aparențele, să fie imbarcat pe rând, în mod ceremonios, pe o serie de corăbii, fiind biciuit apoi la bordul fiecăreia.

În cele din urmă, publicul îi îngădui să sară peste bord într-un port tropical și s-ajungă la mal înaintând cu greu prin apă. În acest punct, o serie de spectatori își pierdură interesul și începură să cânte, iar doi se încinseră într-un duel cu bețe în afara cercului.

Chandagnac continuă în ciuda neatenției, punându-l pe fugar să se-ascundă în junglă în

așteptarea unui vas de pirați care oferea de lucru pentru încă un marinar, însă „epava bătrână” sări apoi în picioare.

— Izvorul! strigă. Până și apa țâșnită din pământ e scârboasă!

— Ai dreptate, guvernatorul, zise Skank, dar întrerupi spectacolul.

— Fețele dintre stropi! *Almas de los perdidos!*¹

— Tacă-ți gura, Sawney! strigă cineva.

— Ah! Bătrânul se uită în jur cu ochi mari, apoi clipi. *Oțetul*, spuse apoi, atât de plin de sine încât ai fi crezut că tocmai le dezvăluise parola de intrare în împărăția Cerurilor, o să gonească păduchii de pe trupurile voastre.

— Nu sunt câine! strigă negrul care contribuise la intimidarea lui Chandagnac când i se ceruse să dea spectacolul.

Și se uită drept la el, ca și cum totul ar fi degenerat într-un adevărat haos.

— De vestea asta are nevoie echipajul lui Charlie Vane, guvernatorul, nu al nostru, spuse Davies. Îi întinse bătrânului sticla de care se ocupase până atunci, încă pe mai mult de jumătate plină. Ce-ar fi să te duci să-i spui?

Guvernatorul Sawney sorbi prelung și se îndepărtă agale, reîntorcându-se în întuneric, cu două pauze în care zbieră fragmente dojenitoare din Vechiul Testament.

În clipa aceea, spre ușurarea lui Chandagnac, cineva strigă că mâncarea era gata. Își lăsă păpușile în butoi și se alătură năvalei către oala în care se gătise, unde i se înmână o scândură pe care se afla un pui fierbinte, umed și parcă umflat. Însă mirosea destul de bine, fiindcă în găleata pe care-o văzuse golită în oală se aflase niște curry considerat de alte echipaje prea picant pentru a fi mâncat, așa că-și scoase puiul din pielea desprinsă de carne, îl înfipse într-un băț și-l ținu deasupra flăcărilor. Alți pirați, de asemenea nu prea entuziasmați de puiul pe jumătate fiert, îi urmară exemplul și, după ce mâncară cu toții, turnând rachiu pe urmele mâncării încă dubioase, cineva propuse ca păpușarul să devină bucătarul lor oficial.

Ideea fu întâmpinată cu strigăte de aprobare, și Davies, el însuși unul dintre cei care-și pregătiseră puiul imitându-l pe Chandagnac, se săltă în picioare amețit de beție.

— Ridică-te, cățelușule, îi spuse lui Chandagnac.

El se supuse, deși nu reuși să zâmbească, hotărându-se să considere că diminutivul apăruse fiindcă îndeletnicirea lui de păpușar te ducea cu gândul la o creatură jucăușă².

— Cum te cheamă, cățelușule?

— John Chandagnac.

— Shandy și mai cum?

— Chandagnac.

O scândură din foc trosni zgomotos, aruncând scânteii către cer.

— La naiba, băiete, viața e prea scurtă pentru soiul ăsta de nume. Te numești Shandy. Și e un nume foarte potrivit pentru un bucătar.

Se întoarse către restul piraților, întinși pe nisip ca niște victime căzute-n luptă.

— El e Jack Shandy, spuse, cu voce destul de sonoră ca să acopere murmurele neîntrerupte. E bucătarul nostru.

Toți cei care reușiră să-l înțeleagă părăuă încântați, iar Skank cocoță unul dintre puii fierți nerevendicați pe un tricorn și-l făcu pe Chandagnac să-l poarte în timp ce dădea peste cap o cană de rom.

Pe urmă, pentru noul bucătar seara se preschimbă într-o nesfârșită pată cețoasă, punctată ici și colo de impresii clare: la un moment dat sărea în valuri, improșcând apa, fiindcă lua parte la un dans complicat, iar muzica era un răpăit de tobe, contrapunctat de rostogolirea valurilor, de foșnetul vântului printre palmieri și chiar de bătăile proprii sale inimi; ceva mai târziu, după ce scăpase din mijlocul dansatorilor și alergase pe mal, hoinări vreme îndelungată între mare și junglă, ocolind focurile și șoptind „John Chandagnac” iarăși și

¹ Sufletele osândiților, în lb. spaniolă.

² Joc de cuvinte intraductibil: cuvântul „pup” (cățeluș) coincide cu începutul cuvântului „puppeteer” (păpușar).

iarăși, pentru sine însuși, fiindcă, odată ce primise un nou nume, își imagina că s-ar fi putut să-l uite pe cel vechi, acolo, în acea lume a crimei și a romului și a insulelor minuscule, strălucitoare; iar după o vreme văzu un grup de copii despuiți care-i găsiseră păpușile și le puneau să danseze, dar nu le atingeau în nici un fel, își făceau doar palmele căuș în apropierea lor, și fiecare capăt de cui din alcătuirea marionetelor săltărețe strălucea într-un roșu mat; se pomeni, în cele din urmă, așezat în nisipul moale, care ar fi fost încă și mai confortabil dacă s-ar fi întins pe el. Se lăsă pe spate, își dădu seama că încă mai purta pălăria, și-o scoase pe băjbăite, afundându-și din întâmplare mâna în burta puiului rece, se îndoi de mijloc ca să vomite, asta cu vreo doi metri mai în josul povârnișului, apoi se lăsă să cadă din nou pe spate și adormi.

Capitolul trei

Vara anului 1718 nu era una tipică pentru republica proscrisilor de pe insula Noua Providență. Tradiția le cerea piraiților din Caraibe să-și careneze vasele mai mari primăvara și, cocile odată curățate de alge și de lipitori și toate scândurile și parâmele putrede odată înlocuite, să-și umple calele cu mâncare, cu apă și cu cea mai valoroasă parte a prăzii din timpul iernii și să navigheze spre nord-vest, plutind în jurul insulelor Berry și Bimini și lăsându-se apoi ajutați de eternul Curent al Golfului în timp ce-și croiau drum către coasta Americii de Nord. Guvernatorii coloniilor engleze îi considerau de obicei bine-veniți, fiind recunoscători pentru prosperitatea adusă de bunurile oferite la preț redus, iar, la vreme de vară, arhipelagul Caraibelor era un teren ceșos de reproducere a virușilor malariei și febrei galbene, și ai oricărui soi de molimă, ca să nu mai vorbim de uraganele care preferau cel mai adesea să sosească în acest anotimp, înaintând în susul pantelor, către vest, dinspre largul Atlanticului, de dincolo de insulele Barbados, despiciându-se în jurul Cubei și urcând către golful Mexic ca niște bucăți rotitoare de burghiu croindu-și drum prin sticlă, creând și spintecând insule în drumul lor, sau chiar distrugându-le în întregime.

Dar acum erau deja în iulie și portul din Noua Providență continua să fie ticsit de slupuri, de goelete și de brigantine, cărora li se adăugau chiar și două corăbii cu câte trei catarge, focurile la care se gătea continuau să mânjească aerul de deasupra colibelor, a barăcilor și a corturilor din pânză de vele, iar târfele și angrosiștii amatori de mărfuri pentru piața neagră continuau să se foiască printre echipaje și să pândească nerăbdători apariția unor corăbii; se zvonea că regele George îl numise guvernator al insulei pe Woodes Rogers, care putea să sosească oricând, escortat de marina militară, aducând atât amnistia oferită de rege tuturor piraiților dornici să renunțe la piraterie, cât și pedepsele stabilite de lege pentru toți ceilalți.

Filozofia cea mai des întâlnită printre rezidenții din Noua Providență în primele săptămâni ale lunii iulie era de obicei rezumată prin cuvintele „așteaptă și vezi”. Câțiva, ca Philip Davies, erau hotărâți să plece înainte de sosirea lui Rogers, iar alții, la fel de puțini, și mai ales Charlie Vane și echipajul lui, se hotărâseră să rămână și să se opună cu toată forța incursiunii autorităților de dincolo de Atlantic; dar cei mai mulți dintre piraiți erau înclinați să accepte oferta de amnistiere, eliminând din viitorul lor spectrul vâslei de argint ceremoniale cărate de călău când escorta un pirat condamnat la spânzurătoare, pe al preotului și pe al mulțimii, precum și pe al ultimului nod cu care avea de-a face osânditul. La urma urmelor, dacă viața sub noul regim n-avea să li se pară mai bună, puteau fura oricând o barcă, lăsându-se purtați de vânt către o altă insulă. Cu două sute de ani în urmă, spaniolii își făcuseră o datorie din popularea tuturor insulelor lor cu porci și vite, iar unui om i se puteau întâmpla lucruri mult mai rele decât traiul pe un țărm neluat în evidență, unde avea să se

hrănească din belșug cu fructe, cu pește și cu carne uscată pe un *buccan*³, deasupra focului; era un stil de viață dispărut efectiv cu un secol în urmă, când spaniolii îi alungaseră pe toți gitanii-de-plajă inofensivi de pe insulele lor, silindu-i să plece pe mare – și aceiași spanioli aveau s-o regrete în curând, pentru că *buccanerii* izgoșiți se transformaseră repede în prădători marini – iar insulele erau încă acolo.

Portocalele punctau acum jungla aidoma unor monede de aur strălucitor presărate pe satin verde și pe catifea mototolită; până și oamenii care crescuseră în Anglia urmau exemplul celorlalte rase și dădeau savoare hranei lor simple adăugându-i fructe de tamarind, papaya și mango; de copaci atârnavă fructe de avocado dolofane, de un verde întunecat, căzând adesea pe nisip cu un zgomot înfundat și făcându-i să tresară pe pirații care nu erau obișnuiți să le vadă în anotimpul când se coc.

Gătitul începuse de fapt să ocupe o parte mai mare a vieții zilnice din așezarea Noua Providență, atât pentru că sosirea iminentă a lui Woodes Rogers însemna cel puțin o amânare a aventurilor piraterești, lăsându-le tuturor mai mult timp în care să fie preocupați de ceea ce mâncau, cât și fiindcă bucătarul corabiei *Guralivul Carmichael* se dovedise nu numai foarte priceput, ci mai începuse și să prepare porții suficiente de mari ca să hrănească mai multe echipaje în schimbul ajutorului oferit când era vorba să facă rost de provizii. De exemplu, în cele trei săptămâni scurse de la sosirea lui *Carmichael*, avuseseră loc șapte „expediții *bouillabaisse*”⁴ în timpul cărora absolut toată lumea, pirați, târfe, negustori de pe piața neagră și copii, intraseră în apa din port la ora refluxului înarmați cu plase și găleți și trăsese afară din mare suficiente viețuitoare de un soi sau altul pentru ca bucătarul să pregătească o cantitate enormă de tocană și, când aceasta clocotea în mai multe vase imense pe focul de pe plajă, răspândind un miros picant de usturoi, ceapă și șofran, spusese cu toții orice corabie care se apropia avea să-i simtă aroma cu mult înainte de a zări insula.

Pe măsură ce trecea luna și zilele deveneau tot mai lungi, la ora cinei se scurgeau din ce în ce mai mulți oameni spre locul unde se adunau echipajele lui Davies în jurul lui *Jenny*, slupul amarat care trebuia să plece din Noua Providență odată cu *Carmichael*, într-o sâmbătă, pe data de douăzeci și trei, luându-l și pe bucătar.

În după-amiaza zilei de vineri, acesta vâslea către port, venind cu barca din golful adânc în care se afla *Carmichael*, corabia fusese readusă în obișnuita ei poziție verticală și trasă aproape pe de-a-ntregul înapoi, în apă, iar Jack Shandy, din barca propulsată mulțumită vâslelor manevrate de mușchii brațelor sale maronii, o privi pe când pieria în depărtare și văzu cum cădea răsucindu-se schelăria lovită cu securile și desprinsă de cocă bucată cu bucată, împrôscând apa când se scufunda în mare.

Înainte de sfârșitul lunii, își spuse, o să pot ajunge la Kingston, ca să-mi lămuresc situația contului la bancă, și apoi o să mă-mbarc pentru Port-au-Prince, ca să vizitez... domeniul familiei.

Acum, după ce văzuse culoarea cerului vestic, a mării și a insulelor, nu se mai simțea la fel de dezorientat de schița din scrisoarea descoperită de avocatul său; verandele și ferestrele largi ale reședinței Chandagnac din Port-au-Prince, cu palmierii unduitori și cu ferigile uriașe din fundal, cu papagalii înfățișați în zbor pe deasupra capetelor, i se păreau acum mult mai reale, îl duceau mult mai puțin cu gândul către o locuință imaginată de pe lună.

După moartea bătrânului Francois Chandagnac, tatăl său, avocatul lui John descoperise în Bayonne un văr de-al acestuia, până atunci necunoscut, care le permisesese să intre în posesia unui dosar cu scrisori trimise de o mătușă din Haiti, unde, din câte înțelesese John, vag și dintotdeauna, avea un bunic și un unchi. Scrisorile în cauză, urmate de o mulțime de cercetări costisitoare printr-un labirint obscur de fapte, documente de transfer sau de revendicare a unor titluri de proprietate, testamente și certificate de naștere și de deces, scosese în final la lumină informații care-l făcuseră pe John Chandagnac să pună capăt logodnei cu fiica unui comerciant prosper de cărbuni, să-și dea demisia din postul de la firma

³ Grătar de lemn, în limbajul din Caraibe.

⁴ Supă sau tocană din mai multe specii de pește și de moluște.

producătoare de îmbrăcăminte și să-și rezerve un loc la bordul *Guralivului Carmichael*, pentru a ajunge în partea opusă a lumii: John aflase că bunicul său din Haiti își lăsase casa, plantația de trestie de zahăr și averea considerabilă drept moștenire atestată prin testament pentru Francois, fiul său mai vârstnic și tatăl lui John, după care își dăduse obștescul sfârșit în 1703; Sebastian, fratele vitreg mai tânăr al lui Francois, se folosise de documente false ca să demonstreze că acesta din urmă era mort.

Ca urmare a fraudei, Sebastian moștenise proprietatea... iar tatăl lui John Chandagnac, neavând nici măcar idee de existența moștenirii, continuase să dea spectacole cu marionete, din ce în ce mai sărac și mai bolnav, până în ultima sa noapte, petrecută de unul singur în Bruxelles, în iarna anului 1714. Unchiul îi ucisese de fapt tatăl, în aceeași măsură în care îl jefuise.

Jack Shandy își îngustă ochii și trase mai tare de vâsle, ca și cum asta l-ar fi putut aduce mai curând în prezența unchiului său, reamintindu-și în acest timp ce vorbise cu proprietărea casei părăginite, cu camere mobilate, în care îi murise tatăl. John Chandagnac se dusese acolo imediat ce primise vestea decesului și o asaltase pe femeie cu o grămadă de gin olandez îndulcit, concentrându-i astfel atenția precară asupra bătrânului păpușar al cărui trup neînsuflit fusese cărat cu patru zile în urmă în josul scărilor ei.

— *Ah, oui*, spusese ea, zâmbind și dând din cap, *oui. C'était impossible de savoir si c'était le froid ou la faim.*

Tatăl lui murise fie de frig, fie de foame, și, nefiind nimeni de față, n-avuse cine să observe care dintre ele îi venise de hac mai întâi.

Jack Shandy nu avea de fapt nici un plan, n-avea idee ce anume era de făcut odată ce ajungea la Port-au-Prince – deși luase certificatul de deces al tatălui său, ca să-l arate autorităților din Haiti – însă avocatul îi explicase că era practic imposibil să-și prezinte acuzațiile dintr-o altă țară și dintr-o altă emisferă, așa că venise să și le aducă din locul unde locuia unchiul său Sebastian. Nu putea decât să ghicească peste ce probleme urma să dea, cât de dificil avea să-i fie, în calitate de cetățean străin, să acuze și să angajeze un avocat localnic, să constate ce lege autohtonă fusese încălcată-și dacă fusese încălcată vreuna!... Știa pur și simplu că trebuia să se confrunte cu unchiul său, să-i dea de știre că delictul fusese descoperit și că dusese la moartea fratelui înșelat...

Shandy trase de vâsle, uitându-se cum i se curbau mușchii lungi ai brațelor și ai picioarelor încordate, și își îngădui un zâmbet sardonice. Pe lângă un tun în plus, praf de pușcă și gloanțe pentru mușchete, la bordul lui *Carmichael* fuseseră încărcate și instrumente vrăjitorești – unelte pentru *vodun*, sau voodoo – iar una dintre procedurile magice se folosea de o oglindă; un alt echipaj de pirați își făcuse rost de mai multe, așa că îi vânduse una Grăsanului Sumbu, *bocor*-ul șef al lui Davies, iar Shandy fusese însărcinat s-o aducă la bord. În timp ce o făcea, i se întâmplase să se uite direct în ea-și pentru o clipă pur și simplu nu se recunoscuse, se gândise că îl vedea pe vreunul dintre pirații din partea cealaltă a sticlei.

Săptămânile de muncă la refacerea lui *Carmichael* îi lățiseră umerii, îi subțiaseră mijlocul și îi adăugaseră două cicatrice noi pe mâini, și își dăduse seama că nu se mai gândea la sine însuși văzându-se cu obrajii rași, ci admitând în schimb că avea barbă – cu şuvițe blonde, decolorate de soare, neuniform presărate, așa cum îi era și părul, pe care-l purta acum, pentru comoditate, legat într-o coadă unsă cu catran – însă bronzul de culoarea intensă a tutunului, dobândit în săptămânile de lucru fără cămașă sub soarele tropical, era cel care-l făcea într-adevăr să nu se mai deosebească de bărbații sălbatici din jurul lui.

Da, își spuse, o să mă furizez pe proprietatea furată de unchiul Sebastian și, când o să iasă la plimbare, urmărind din tufăriș braconierii, sau ocupându-se de indiferent ce-or fi făcând aristocrații pe-aici, o să ies din ascunzătoare cu înfățișarea mea fioroasă și-o să-l ameninț c-o sabie de abordaj.

Zâmbetul lui sălbatic deveni sfios când își aduse aminte de ultima discuție cu Beth Hurwood. Ea reușise încă o dată să scape de Leo Friend și se plimbase împreună cu Shandy către sud, de-a lungul țărmului, în ora liniștită de după cină, când briza era răcoroasă și

papagalii le fâlfâiau din aripi deasupra capetelor, în stoluri răgușite. Atunci îi povestise el cum se zărise în oglindă și cum se gândise în prima clipă că se uita la unul dintre membrii echipajului lui Davies.

— La un alt membru al echipajului lui, cred că așa ar fi corect să spun, adăugase, cu poate cu mai mult de o ușoară tentă de mândrie adolescentină în glas.

Ea răsese cu îngăduință și îl luase de mână.

— Tu nu faci parte din echipaj, John! Ai fi putut să-i omori pe marinarii ăia, sau să-l împuști pe bătrânul căpitan Chaworth?

— Nu, murmurase el, trezit la realitate și sperând că bronzul îi ascundea împurpurarea bruscă a feței.

Pe urmă se plimbaseră o vreme fără să-și vorbească și Beth nu-și retrăsese mâna dintr-a lui decât după ce ajunseseră la carenatul *Carmichael* și fuseseră nevoiți să se întoarcă.

Trăgând ceva mai tare de vâsla din stânga ca să îndrepte barca pieziș către țărm, se uită peste umărul drept și-i văzu pe Skank și pe ceilalți așteptându-l alături de teancul de lespezi de marmură de Carrara, acum doar cu puțin mai scund decât fusese dimineață. În spatele lor, plaja albă, orbitoare în lumina strălucitoare a după-amiezii, urca în pantă către harababura de corturi și barăci în culori țipătoare, iar dincolo de ele se întindea jungla. O femeie într-o rochie violetă zdrențuită înainta cu greutate pe culmea povârnișului nisipos.

Când Shandy ajunse la apă puțin adâncă, Venner se apropie mergând cu greu prin valuri, iar el sări peste bord și-l ajută să tragă barca pe nisip.

— Jack, dac-ai început să obosești, pot vâsli eu cu următoarele câteva loturi, spuse Venner, cu zâmbetul la fel de neîntrerupt ca bronzul de pe umerii săi lați.

În spatele lui stătea domnul Bird, negrul care avea foarte des impresia că îl numise cineva câine.

— Nu, Venner, e în ordine, răspunse Shandy, ghemuindu-se ca s-apuce lespede de marmură de deasupra teancului.

O ridică, se îndreptă spre barcă mergând cu greu pe picioare țepene și strâmbându-se, apoi o lăsă s-alunece peste copastie și pe bancheta din spate, iar de acolo pe punte.

— La *Carmichael* îmi lasă în jos un năvod solid și eu nu trebuie decât să-l înfășor în jurul fiecărui bloc și să le fac semn să-l ridice.

Se întoarse la teanc în vreme ce Skank se strecura pe lângă el, cărând o altă lespede.

— Bun, zise Venner, apucând de partea opusă a următorului bloc de marmură asupra căruia se ghemui Shandy. Ia-o ușurel și nu-ți pierde nici sudoarea, nici sângele, asta e metoda mea.

Shandy îl privi cu coada ochiului, dus pe gânduri. Venner părea să nu-și facă niciodată în întregime partea de muncă grea, dar el *împiedicase* uciderea lui Shandy în ziua când luase Davies în stăpânire corabia *Carmichael*, și filozofia lui de viață, care spunea evită-toate-eforturile, îl îndemna pe tânăr să-i destăinuie planul său de evadare. Venner vedea probabil în acțiunea pe care urmau s-o întreprindă cel puțin un efort regretabil și, dacă Shandy avea de gând să se ascundă la țărm până după plecarea lui *Jenny* și a lui *Carmichael*, pentru a ieși apoi din ascunzătoare în așteptarea noului guvernator din Anglia, un partener care să cunoască insula și obiceiurile ei i-ar fi fost într-adevăr de mare folos.

Domnul Bird luase unul dintre blocuri și își târa picioarele pe urmele lor, aruncând priviri suspicioase în jur. Shandy era pe punctul de a-i propune lui Venner să se-ntâlnească după ce-și încheiau munca și să discute despre o aplicare practică a filozofiei lui, dar auzi zgomotul unor tălpi târșite pe povârniș și se răsuci să vadă cine se apropia.

Era femeia cu rochie violet și, când el și Venner scăpară de blocul lor, își umbri ochii, ca s-o vadă mai bine.

— Salut, Jack, spuse ea, iar el își dădu seama că era soția lui Jim Bonny.

— Salut, Ann, îi răspunse.

Se enervă realizând că, deși nu era decât o adolescentă voinică, scundă și îndesată, cu dinții strâmbi, el simțea în piept o răceală neașteptată și inima îi bătea ca un ciocan în țărână moale. Cu toate că în compania lui Beth Hurwood se simțea ușor rușinat de barba și de părul

lui de marinar și de bronzul profund, în prezența soției lui Bonny se mândrea pe ascuns cu ele.

— Încă mai umpleți cu *balast* chestia aia? întrebă ea, dând din cap către *Carmichael*.

Învățase cuvântul cu câteva zile mai înainte, într-o după-amiază când îl privise lucrând.

— Da, răspuse Shandy, ieșind din apă și străduindu-se să nu se holbeze la sânii ei, cât se putea de vizibili sub bluza neglijent încheiată. Își impuse să se gândească numai la munca lui. Măcar asta e ultimul, balastul transportabil. *Carmichael* a fost înfiorător de strâmb – s-a bandat cumplit făcând o întoarcere bruscă sub vânt puternic. Aproape că ne-a scuipat peste bord când s-a rotit cu fața către *Jenny*, în ziua aia.

Își aduse aminte de masa pentru micul dejun rostogolindu-se pe puntea pupa, de șervetele care căzuseră învărtindu-se în mare, chiar sub locul unde se agățaseră el și Beth de balustradă și unul de altul; apoi își dădu seama că privirea îi alunecase înapoi, spre pieptul lui Ann. Se întoarse către grămadă și apucă o altă lespede.

— Se pare că e-al naibii de multă muncă, spuse Ann. Trebuie s-o faceți chiar pe toată?

El ridică din umeri.

— Mările și vremea sunt așa cum sunt; corăbiile noastre se deprind să le facă față sau se scufundă.

Săltă lespede, îi întoarse spatele femeii și o porni târșindu-și picioarele spre barcă, în care tocmai coborau o lespede domnul Bird și Skank. Venner era așezat pe plajă, făcând un întreg spectacol din inspectarea îngrijorată a tălpii sale.

În capul lui Shandy răsunau cu putere propriul său puls și propria sa răsuflare, așa că nu auzi apa împroșcată de pașii lui Ann chiar în spatele lui. Skank și domnul Bird se întoarseră cu pași mari la țarm și, când își îndreptă spatele după ce-și lăsase blocul jos și se răsuci, Shandy se pomeni sărutat. Brațele lui Ann îl înconjurau și gura ei era deschisă, și, prin pânza bluzei, simțea sfârcurile ei pe pieptul lui gol; ca majoritatea oamenilor de pe insulă, Ann mirosea a transpirație și a alcool, dar, în cazul ei, asta avea ceva atât de ofensiv feminin încât Shandy uită tot ce hotărâse în ceea ce-o privea, uită de Beth, de tatăl și de unchiul lui, și o cuprinse cu brațele, trăgând-o mai aproape. Preț de o clipă, alături de soarele fierbinte care-i dogorea spatele și de apa caldă din jurul gleznelor, fata păru să-l ancoreze pe insulă, de parcă ar fi fost un copac, animat doar de imboldurile biologice și de reflexe și câtuși de puțin conștient de propria existență.

Își reaminti de sine însuși și își lăsă brațele în jos; ea se retrase cu un pas, zâmbindu-i larg.

— Pentru ce, începu el să murmure, pentru ce, continuă cu voce mai sonoră, pentru ce-a fost asta?

Ea râse.

— Pentru ce? Pentru noroc, omule.

— Șase, Jack, spuse Skank, cu voce scăzută.

Jim Bonny cobora cu greutate panta, cu fața lui rotundă roșie sub o bucată de pânză neagră, cu cizmele azvârlind în sus dăre de nisip alb.

— Shandy, nemernicule! zbiera. Shandy, mișel afurisit!

Deși se simțea înfricoșat, Shandy îl înfruntă.

— Ce vrei, Jim? îi strigă, cu voce egală.

Bonny se opri în fața soției sale, cu cizmele la mică distanță de apă și pentru o clipă păru gata s-o lovească. Pe urmă ezită, privirea i se îndepărtă de a ei și se încruntă la Shandy. Își căută pe băjbăite briceagul în buzunar – Shandy făcu un pas înapoi, înșfăcându-l pe al său – dar, odată ce deplie lama, Bonny îi înfipse vârful în vârful propriului său deget arătător și o smuci apoi spre înainte, aruncând două picături de sânge către Shandy și începând în același timp să psalmodieze o incantație ritmată, lipsită de sens, într-un amestec de limbi.

Shandy observă că soarele era dintr-o dată mai fierbinte – șocant de fierbinte – și apoi Skank se repezi în spatele lui Bonny și îl trânti în genunchi, după care sări în sus și-și propti piciorul între umerii hainei lui, împingându-l cu fața în apa puțin adâncă.

Bonny se zbătea, împroșcând și blestemând, o sudoare subită răcori fața și umerii lui

Shandy, iar Skank intră în apă și-l izbi pe Bonny cu piciorul în braț.

— În clipa asta n-ai uitat nici o *lege*, nu-i așa, Jim? întrebă Skank. Fără agresiuni *vodun* între noi, dacă nu e vorba de un *duel* declarat, nu-i așa?

Bonny se străduia să se ridice din apă, dar Skank îi trase încă un șut, mai tare, și el căzu cu un strigăt de protest însoțit de stropi de salivă.

Shandy aruncă o privire spre Ann și văzu, cu o ușoară surprindere, că părea îngrijorată. Domnul Bird se uita cu o dezaprobare evidentă.

— Nu ești *bocor*, continuă Skank, iar pe insula asta există negrișori mititei care ți-ar putea face capul să ardă-n flăcări ca o torță și ar râde de orice *drogue* de două parale pe care l-ai putea încropi ca să-i oprești, dar Shandy e nou și nu știe nimic despre toate astea. Crezi că Davies o să se bucure dac-o să-i povestesc ce s-a petrecut?

Bonny se îndepărtase în grabă și tocmai se ridica greoi în picioare.

— Dar... dar îmi săruta nev...

Skank făcu un pas amenințător către el.

— Crezi c-o să se bucure?

Bonny se retrase, improșcând apa.

— Nu-i spune, murmură.

— Pleacă de-aici, îi ceru Skank. Ann – pleacă și tu.

Fără să-ntâlnească privirea lui Skank, ea își urmă în susul pantei bărbatul care suspina.

Shandy se întoarse spre Skank.

— Mulțumesc... pentru indiferent ce.

— Ah, o să afli. Skank se uită la banca cu vâsle. S-a afundat cam mult, spuse. Încă un bloc ar putea fi suficient pentru transportul ăsta.

Shandy se îndreptă spre sania grosolană de lemn, suportul lespezilor – și apoi îl remarcă pe Venner, care nici măcar nu se ridicase în picioare pe durata întregii altercații. Zâmbea la fel de prietenos ca întotdeauna, dar el se hotărî brusc să nu-i dezvăluie planul de evadare.

Va urma....

Seria nouă

VP MAGAZIN

A debutat prin numărul *Special* de Crăciun

